„Victoria Alexander nu dezamăgește niciodată."
STEPHANIE LAURENS

În căutarea unui soț

Victoria Alexander

Colecția

Iubiri de poveste

SERIA „FAMILIA EFFINGTON"

Cassandra Effington este una dintre cele mai [illegible] debutante care și-au făcut apariția în saloanele londoneze. Dar, în timp ce sora ei geamănă, Delia, și-a găsit soțul potrivit, Cassandra este în continuare singură, [illegible] este de părere că tânăra este mult prea exigentă în alegerea unui partener. Așadar, cum ar putea să [illegible] un pariu de-a dreptul scandalos cu chipeșul viconte Berkley? Fermecătorul [illegible] partenerul perfect.

Însă Lord Berkley [illegible] și-a ales deja mireasa: pe seducătoarea și fascinanta Cassandra. Prin urmare, [illegible] pe care Cassandra i-ar putea propune nu va fi alegerea potrivită pentru el. Așa că Lord Berkley va face tot posibilul pentru a se asigura că nici unul dintre gentlemenii pe care îi prezintă Cassandrei nu este suficient de bun pentru ea – până când o va face să își dea seama că singurul bărbat care [illegible] pentru soțul perfect este [illegible].

[illegible] săptămâni în Top [illegible] New York Times

[illegible] săptămâni Nr. [illegible] USA Today

Victoria Alexander se numără printre autorii ale căror romane sunt o prezență constantă în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost nominalizată de două ori la prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93, 0752 101 777

În căutarea unui soț
Victoria Alexander

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, VICTORIA
În căutarea unui soț / Victoria Alexander
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4479-4

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VICTORIA ALEXANDER

În căutarea unui soț

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

2018

Cartea asta este pentru Alex.

Pentru că mă uimești în fiecare zi, într-un mod foarte plăcut. Inima mea îți aparține, și nu te-aș schimba pentru nimic în lume. Ar trebui să știi asta.

Prolog

Puterea femeilor de a influenţa regi, ţara şi omenirea nu trebuie subestimată. Este o putere care atinge apogeul când este exercitată subtil, într-o manieră clandestină, şi îşi atinge scopul înainte ca existenţa sa să fie bănuită.

T. Higgins

Primăvara lui 1821

– Trebuie să recunosc că sunt foarte dezamăgită. Ducesa de Roxborough se uită la doamnele strânse în salonul casei Effington şi oftă dramatic. Nu ne îndeplinim responsabilităţile, doamnelor, şi trebuie să ne descurcăm mai bine de atât. Într-un an de la formarea Societăţii Doamnelor pentru Îmbunătăţirea Viitorului Marii Britanii, membrele noastre au ajutat la formarea a doar trei uniuni.

Marian, vicontesa Berkley, se uită la prietena ei apropiată, Helena, contesa de Pennington – sau, acum, datorită căsătoriei fiului ei, contesa văduvă.

– Aceea a lui Lord Pennington...

Helena zâmbi într-un mod graţios, care nu putea părea câtuşi de puţin îngâmfat decât pentru cineva care o cunoştea foarte bine, ca Marian. Marian ştia cât de mulţumită era Helena de rezultatul intrigilor ei care, cu un an în urmă îl aduseseră, în sfârşit, pe fiul ei la altar. Sigur, asta implicase o doză bună de prefăcătorie din partea ei, însă contesa credea cu fermitate că doar împinsese evenimentele în direcţia potrivită. Helena susţinea că tot ce se întâmplase după asta putea fi atribuit sorţii.

– Aceea a domnişoarei Heaton...

Lady Heaton, mama domnişoarei menţionate, strălucea de fericire.

– Datorită unei alocaţii impresionante şi a ameninţării cu scandalul, îi şopti Helena lui Marian.

– Cred că scandalul e subestimat ca unealtă care să încurajeze căsătoria, şopti Marian. Ar trebui să-l folosim mai des.

– Şi aceea a domnişoarei Putnam.

Lady Putnam zâmbi slab. Cunoştea foarte bine rolul scandalului şi cum acesta putea duce la mariaj. Fiica ei, Althea, fusese implicată într-o aventură cu un lord tânăr, aventură ce se terminase cu o vizită la Gretna Green şi o nuntă în grabă.

– Nu ştiu dacă Lady Putnam merită să i se ofere credit sau să fie considerată vinovată pentru acea căsătorie, şopti Marian.

Helena îşi opri un zâmbet, şi Marian râse. Nu că aceasta din urmă ar fi ezitat să folosească ameninţarea scandalului pentru a-şi forţa fiul într-un mariaj cu tânăra potrivită. Problema era să găsească tânăra potrivită.

– Doamnelor, poate am uitat motivul acestor adunări. Ducesa se încruntă. Suntem aici pentru a ne ajuta copiii numai buni de căsătorie să îşi găsească partenerii potriviţi. Evident, fără ca ei să ştie. Ştim foarte bine că tinerii din ziua de azi nu mai sunt atât de concentraţi pe mariaj. Unii par să caute orice altceva decât asta, zise ea şi îi aruncă o privire cumnatei ei, Georgina Effington, Lady William.

Aceasta se ridică şi zâmbi.

– Aşa cum unele dintre voi deja ştiţi, fata mea, Cassandra, şi-a descoperit talentul pentru redecorarea caselor.

– Este foarte talentată, şopti o doamnă din spatele lui Marian.

– Şi, cu toate că sunt sigură că vrea să se căsătorească, mă tem că această pasiune a ei...

– Nu e o pasiune, la cât cere, şopti o altă femeie. Dar tot merită, şi doar ca să spui că decoratorul tău e un Effington.

– ... O s-o ţină prea ocupată ca să vadă posibilii parteneri care vor apărea. Pe scurt, deşi mereu mi-am încurajat fetele să fie independente, mă tem pentru viitorul ei. Cred că acţiunile ei se împotrivesc stelelor. Prin urmare, sunt deschisă la orice propunere sau sugestie.

– Excelent, Georgina. Cassandra merită o partidă bună, şi avem mai multe posibilităţi în camera asta.

Un val de șoapte entuziaste umplu încăperea.

– Marian, în ciuda acestei pasiuni a ei, Cassandra Effington ar fi o partidă grozavă pentru orice tânăr.

– Așa e, șopti Marian. Și, având în vedere moștenirea ei, va fi o vicontesă excelentă.

Evident, nimic din ce puteau face Marian și prietenele ei nu putea asigura o asemenea pereche. Nu existau garanții când venea vorba despre inimă. Prin urmare, care era răul dacă dirijau lucrurile în direcția corectă, în speranța că, după aceea, soarta avea să preia situația?

– Lady William, zise Marian hotărâtă. Am o casă care are nevoie disperată de redecorare. Și, mai bine de atât, am un fiu.

Capitolul 1

O femeie independentă și încăpățânată este, cu siguranță, răzbunarea lui Dumnezeu pentru omenirea care nu bănuiește nimic.

L. Effington

Primăvara lui 1821

– Îi vezi?

Domnișoara Cassandra Effington își feri ochii de soarele dimineții târzii și se uită în zare.

– Nu. Anthony, vicontele St. Stephens, clătină din cap. Cred că trebuie să apară. Din câte am înțeles, drumul nu e prea lung.

– Și ai pariat mult pe rezultat? întrebă soția lui, fosta domnișoară Philadelphia Effington – Delia pentru prietenii ei apropiați.

– Nu prea mult. Bărbatul râse și îi aruncă o privire amuzată. Tu?

– Nimic important, zise Delia. Și doar cu Cassie, deci nici nu contează.

– Ba cu siguranță contează, spuse Cassie ferm. Mă aștept să plătești când o să pierzi.

St. Stephens râse.

– Să îndrăznesc să întreb care din voi a pariat pe fratele tău și care l-a ales pe Lord Berkley?

– Eu, una, nu aș paria niciodată împotriva unui membru al familiei. Vocea Deliei era fermă. În plus, Christian este un călăreț excelent, cu ochiul format pentru caii buni.

– Christian este mult prea arogant, deși trebuie să recunosc că nu e mai mult decât Leo sau Drew. Cassie își îndreptă privirea spre cer. E o trăsătură comună a bărbaților Effington și mai ales a fraților noștri.

St. Stephens ridică dintr-o sprânceană.

– Deci ai pariat pe Berkley?

– Cu siguranță, încuviință Cassie. O să-i prindă bine lui Christian să piardă la ceva – la orice. În plus, din ce am auzit despre el, acest Lord Berkley este nechibzuit, grăbit și un crai. Cu toate că astea nu sunt calități pe care să le caut, mi se pare că, dacă e să avem un pariu de genul ăsta, aceste atribute dezgustătoare sunt bine-venite.

– Christian e nechibzuit, grăbit și un crai, șopti Delia.

– Da, dar îl cunosc pe Christian și nici nu pot să-mi imaginez cât de îngâmfat ar deveni dacă ar câștiga. Cum pe Lord Berkley nu-l cunosc, nu-mi pasă câtuși de puțin de efectul victoriei asupra caracterului său.

St. Stephen râse.

– Bine punctat.

Cassie zâmbi și ea. Delia se încruntă.

– Tony, dacă asta e părerea ta, de ce nu ai pariat pe Christian?

– Acum, îți dai cu presupusul, iubirea mea, spuse St. Stephens cu un zâmbet larg.

– Înțeleg. Îți lipsește loialitatea față de familie. Foarte bine atunci. Delia îl privi cu atenție. Poate vrei să pui alt pariu despre rezultat?

– Da. O sclipire îi apăru în ochi. Dacă pot să stabilesc miza.

Dalia își privi soțul cu un zâmbet plin de subînțeles, iar Cassie oftă, îndepărtându-se discret de cuplu. Nu că cei doi ar fi observat. În acele momente, Delia și St. Stephens pășeau într-o lume care era doar a lor.

Era în același timp fermecător și enervant. Cassie era încântată că sora ei găsise dragostea, dar chiar trebuia să fie atât de îndrăgostită? Delia și St. Stephens erau căsătoriți deja de un an. Era adevărat că erau acolo, parțial, ca s-o supravegheze pe Cassie, iar privirile lungi și pline de dorință pe care și le aruncau în mod constant nu erau deloc potrivite, însă Cassie recunoștea că era posibil ca propria reacție să fie pură gelozie. Până la urmă, din cele două surori, Delia nu dorise niciodată să se căsătorească, însă acum era căsătorită, îndrăgostită și fericită. Asta în timp ce geamăna ei avea douăzeci și patru de ani și se apropia periculos de mult de posibilitatea de a nu-și găsi pereche.

Cassie se îndepărtă câțiva pași, ignorând râsul surorii ei și gândul mizelor propuse de St. Stephens. Deși nu voia să recunoască asta, Cassie era geloasă. Nu ar fi vrut ca fericirea Deliei să-i fie luată, doar

voia să trăiască și ea ceva similar. Nu că ar fi existat șanse în acel moment. Poate era momentul să-și coboare standardele.

Cassie cercetă pierdută mulțimea adunată pe un deal cu vedere spre drum. Oamenii vorbeau, încântați să îi vadă pe călăreți. Era o adunare interesantă a celor mai tineri membri ai lumii bune. Cu toate astea, majoritatea celor prezenți erau cupluri căsătorite care îi supravegheau pe cei necăsătoriți. Totul se făcea ca la carte, chiar dacă în preajmă nu era nici o matroană mai în vârstă care să arunce priviri dezaprobatoare. Tocmai din acest motiv, toată situația avea o senzație de aventură interzisă.

Cursa și pariul dintre Christian și Lord Berkley deveniseră subiectele principale de discuție din ultimele două săptămâni. Atât de mult, încât Lord Warren organizase atât concursul, cât și petrecerea pe proprietatea sa, la periferia Londrei. Lordul o invitase și pe Cassie la eveniment, nu că tânăra ar fi avut de gând să-l rateze. Privirea ei alunecă asupra lui Lord Warren, care vorbea cu un grup restrâns și le fermeca pe toate femeile prezente. Se întrebă câte dintre acele domnișoare primiseră invitații personale. Bărbatul era, fără doar și poate, atrăgător, cu un titlu excelent și o avere impresionantă. Era isteț și elegant, cu o reputație de exces în toate privințele, inclusiv femei. Nu era deloc pe gustul lui Cassie. Poate că Lord Warren era interesat de ea, dar ea nu era câtuși de puțin interesată de el. Era chiar păcat, din moment ce bărbatul reprezenta o partidă bună.

– Poate e timpul să-ți cobori standardele, se auzi vocea fratelui ei mai mare, Leo.

– Fix la asta mă gândeam și eu, deși nu ești chiar cel mai potrivit să dai sfaturi în domeniul ăsta, spuse Cassie blând și se întoarse spre fratele ei. Nu te văd grăbindu-te spre altar.

Leopold Effington îi aruncă un zâmbet fermecător, care ar fi topit orice altă femeie.

– Se pare că standardele mele sunt la fel de înalte ca ale tale.

– Păcat, nu? Ai crede că, la vârsta asta, măcar unul din noi ar fi căsătorit, spuse Cassie, uitându-se la sora ei și la St. Stephens. Cel puțin, Delia și-a găsit fericirea.

– Îndrăznesc să spun că Delia a câștigat-o. Leo îi întinse brațul, și Cassie îl apucă. Sora și fratele se plimbară câteva clipe fără țintă. Poate noi nu am suferit destul ca să merităm fericirea?

Cassie îl privi, ușurată să observe sclipirea de tachinare din ochii lui.

– Aș fi încântată să te fac să suferi cu un ghiont în spate, dacă asta vrei.

Leo râse.

– O să refuz, dacă nu te superi. În plus, am abia douăzeci și nouă de ani, am destul timp să mă distrez, înainte să apară nevoia de a mă așeza la casa mea, cu o soție. Însă tu...

– Nu o spune, Leo, zise Cassie ferm. Altfel, voi fi nevoită să te înghiontesc, și nu numai.

Leo o ignoră.

– Vorbesc serios, Cass. A cam trecut momentul în care trebuia să te căsătorești.

– Tu nu ești căsătorit. Nici Drew sau Christian.

– Asta e cu totul altceva. Noi suntem bărbați, și...

– Nu mai vreau să aud nici un cuvânt. Am auzit deja tot ce se putea auzi, și știi foarte bine că mi se pare cu totul nedrept. Nimeni nu consideră că e ciudat că tu nu ești căsătorit – și ești mult mai în vârstă decât mine.

– Așa e, sunt antic, zise Leo cu zâmbetul pe buze.

– Chiar da. Cassie oftă. Nu e ca și cum nu aș vrea să mă căsătoresc. Mereu am vrut să îmi găsesc un partener bun.

– Ai avut destule ocazii.

– Destule ocazii? Dragă frate, se pare că nu ai fost foarte atent la detaliile vieții mele. Dintr-un motiv necunoscut mie, Delia a atras mereu bărbați care voiau să se căsătorească, chiar dacă aveau tendința să fie excesiv de plictisitori. Evident, cu excepția lui St. Stephens. În schimb, eu am atras mereu atenția bărbaților cu reputație îndoielnică, al căror interes față de mine nu avea nimic de-a face cu căsătoria. Diverși crai și genul ăsta de bărbați. Bărbați care seamănă suspicios de mult cu frații mei.

– Nu e drept, Cass. Leo se încruntă. Poate e corect, dar nu este chiar drept.

– Nimic nu e drept când vine vorba despre bărbați și femei și despre căsătorie. Cum de ești atât de interesat dintr-odată de statutul meu matrimonial?

– Nu e ceva subit. Viitorul tău a fost mereu important pentru mine, spuse Leo. Iar acum, că Delia e căsătorită și fericită...

– Te-ai gândit să-ți îndrepți toată atenția spre mine? Nu te cred. În plus, tu, Drew și Christian ați fost mereu cu ochii pe mine, având impresia că o încep un scandal.

– Ei bine, ai ceva aparte.

– Și, cu toate astea, am o reputație relativ nepătată...

Leo ridică dintr-o sprânceană.

– Am spus relativ, dar trebuie să recunoști că în afara faptului că spun exact ce gândesc... Leo deschise gura ca să vorbească, însă Cassie îi făcu un semn cu mâna. Lucru pe care nu am de gând să-l schimb, apropo, comportamentul meu a fost mereu în limitele comportamentului respectabil.

Fratele ei o fixă cu privirea.

– Poate șansele tale de căsătorie ar crește dacă ai părea măcar puțin mai blândă...

– Nu o să schimb cine sunt doar ca să atrag un partener – și, mai presus de atât, nu vreau un bărbat care ar prefera o astfel de femeie.

– Chiar și așa, există o mulțime de posibilități. Leo arătă spre Lord Warren. Ce părere ai despre Warren? Știu din surse sigure că te place.

– Dragul meu frate, Lord Warren are exact ce nu-mi doresc la un soț. E genul de bărbat care și-ar lua o amantă înainte să ne spunem jurămintele. Eu vreau fidelitate de la un soț, și bărbații ca Warren nu au nici un os fidel în tot corpul lor.

– Haide, Cassie, nu fi atât de dură. Și eu am o anumită reputație, însă, cu toate astea, am de gând să-i fiu fidel soției mele când va veni momentul. Dacă o să vină vreodată.

Tânăra îl ignoră.

– Bărbații Effington au fost mereu diferiți în privința asta. Bănuiesc că asta e pentru că iubirea are, de obicei, rolul ei. Poate când o să găsesc un bărbat în care nu numai că o să am încredere, dar pe care să-l și iubesc...

– Poate ar trebui să ai standarde mai scăzute.

– Ai spus asta deja, Leo, nu trebuie s-o repeți. Nu vreau... Se îndepărtă și își privi fratele cu atenție. Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ești atât de preocupat de viitorul meu?

– Ți-am spus. Eu...

– Leo?

– La naiba, Cass, e vorba despre felul în care îți petreci timpul. Ar trebui să fii căsătorită. Să ai copii. Genul acesta de lucruri. Nu să fii angajată.

– Înțeleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama. În primul rând, dragă frate, nu sunt angajată. M-am angajat singură. Lucrul acesta îmi dă senzația de independență și de competență, și asta îmi place. În al doilea rând, nu e un mod de a-mi petrece timpul, ci o afacere.

– O afacere, mormăi Leo. Asta e și mai rău.

– Ba e chiar minunat, zise Cassie, care se aplecă spre el. Și câștig o sumă impresionantă de bani.

Leo o privi surprins.

– Renovând case? Mi se pare greu de crezut.

– Ai face bine s-o crezi. Am o bază de clienți foarte bogați, care mă angajează ca să aleg vopseaua, tapetul și mobila și orice mai mi se pare potrivit pentru casele lor opulente.

– Și te plătesc pentru asta?

El o privi ca și cum nu ar fi înțeles de ce cineva ar plăti sume frumoase pentru așa ceva. Era o privire atât de tipică bărbaților, că ea cu greu se obținu să nu râdă.

– Da. Adevărul este că sumele pe care le cer sunt exorbitante – și le merit. Am un gust excelent și un talent nativ pentru decorații și design. Cassie descoperise asta în anul anterior, când o ajutase pe Delia să-și redecoreze casa pe care o moștenise de la primul ei soț, și îl aprofundase când făcuse același lucru pentru casa în care Delia locuia acum cu St. Stephens. Până acum, majoritatea clienților mei au fost femei, și, sinceră să fiu, unul dintre motivele pentru care sunt atât de nerăbdătoare să-mi cumpere serviciile e faptul că sunt o Effington. Adoră să primească sfatul unui membru Effington și sunt dispuse să plătească sume enorme pentru acest privilegiu. De fapt, nu mă angajează ele, ci, mai degrabă, le aleg eu.

– Și, cu toate astea, tot lucrezi.

– Nu trebuie să fii atât de rigid. Chiar dacă cer prea mult pentru serviciile mele, nu e nimic în neregulă cu asta. Sunt alte lucruri mult mai rele pe care le-aș putea face.

– Ai putea să coși, bombăni el.

Tânăra îi aruncă o privire tăioasă, pe care el i-o întoarse.

– Chiar și așa, Cassandra, nu uita că ești o Effington...

– Iar tu ai face bine să-ți amintești că suntem doar la câteva generații distanță de pirați, care și-au strâns averile în moduri mult mai dezgustătoare decât alegând covoare și tapete.

El o privi o clipă, apoi oftă.

– Ai dreptate. Cu toate astea, nu avea de gând să renunțe. Dar nu poți să faci ce faci ca distracție? Fața i se lumină. Asta e, Cass. Fă-o pentru divertisment, nu mai primi bani, și nu o să mai auzi nici un cuvânt despre asta de la mine.

– Ești tont? E cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Nu am de gând să-mi pierd timpul redecorând casele oamenilor pe nimic. Oameni care, într-o singură seară, pariază și pierd mai mulți bani decât poate câștiga un om muncitor de-a lungul vieții. Chiar dacă societatea îi privește de sus pe cei care câștigă bani în mod cinstit, măsoară în același timp valoare în termeni monetari. Dacă ar fi să-mi ofer serviciile, și-ar pierde valoarea. O parte din atracția unei camere decorate de domnișoara Cassandra Effington este că foarte puțini și-o pot permite. Eu, dragă frate, sunt un lux.

– Dar nu ai nevoie de bani.

– Mereu e nevoie de bani, replică ea. Cassie nu avea de gând să recunoască în fața fratelui ei că intenționa să doneze banii câștigați unei cauze nobile. Pur și simplu, nu alesese încă una, dar era convinsă că acea cauză avea să apară la momentul potrivit. În plus, îmi umple zilele într-un mod folositor și...

– Chiar și așa, nu sunt de acord cu ceea ce faci și nu-mi place.

– Nici nu trebuie să-ți placă, pentru că-mi place mie. Îi aruncă un zâmbet dulce și îi văzu trăsăturile îmblânzindu-se, chiar dacă numai puțin. Acum, Leo, ce-ai zice să vorbim despre viața ta? Intențiile tale în ceea ce privește căsătoria? Natura propriilor afaceri?

– Nu le-aș numi chiar afaceri, spuse el. Sunt mai degrabă...

Se auzi un țipăt, și toate privirile se întoarseră spre curba drumului, de unde apărură călăreții: Christian pe calul lui preferat și Berkley pe un roib roșcat. Zgomotul ritmat al copitelor care loveau pământul și strigătele mulțimii se întețiră odată cu apropierea lor. Concurenții erau aproape unul de celălalt, amândoi atât de lipiți de caii lor, încât era dificil să deosebești bărbații de animalele lor.

Christian se afla într-o parte a drumului, și, chiar de unde stătea ea, Cassie vedea intensitatea efortului depus în linia corpului lui și în transpirația de pe frunte.

– Dumnezeule, o să piardă.

Șocul se auzi în vocea lui Leo – nu era deloc surprinzător, căci, din ce-și amintea Cassie, Christian nu pierduse niciodată nimic.

– De ce spui asta? Mie mi se pare că sunt la egalitate.

Leo clătină din cap.

– Au mai rămas cam o sută de metri, iar Christian e epuizat. Îl văd de aici. În timp ce Berkley...

– Berkley pare mai în largul lui, nu?

– Mă tem că da.

Cassie îl studie cu atenție pe celălalt bărbat. Diferența dintre Berkley și Christian putea fi observată numai dacă îi priveai cu atenție, însă era adevărat că lordul părea mai relaxat, ca și cum nu ar fi ajuns la limita rezistenței sale, în timp ce Christian trecuse deja de acel punct. Chiar în timp ce-i privea, Berkley o luă în față.

Bărbații trecură valvârtej linia de final, Berkley fiind înaintea lui Christian. Mulțimea izbucni în urale. Jumătate dintre cei adunați se duseră să-l felicite pe câștigător și să-l consoleze pe pierzător, iar cealaltă jumătate se îndreptă spre mese, pe care era întins un ospăț.

Cassie și Leo se duseră spre călăreți. Christian se dădu jos de pe cal, expresia lui trădând un amestec de supărare, iritare și resemnare. Pentru un bărbat obișnuit să câștige, părea să știe cum să piardă cu grație. Cassie dădu la o parte urma de vinovăție simțită pentru că pariase împotriva fratelui ei și își îndreptă atenția spre bărbatul care tocmai îi mărise profiturile. Berkley încă stătea în șa, cu un aer de încredere. Cineva îi înmână un urcior, și bărbatul bău conținutul dintr-o înghițitură, apoi râse, euforic datorită victoriei. Și poate chiar datorită vieții înseși. Râsul lui era surprinzător de contagios, iar Cassie se trezi zâmbind.

– Berkley e necăsătorit, spuse Leo. Și, din câte am înțeles, nu are nimic împotriva căsătoriei.

– Din ce am auzit despre Berkley, nu e mai bun decât Lord Warren sau decât tine. Nu îmi doresc să reformez un crai, Leo.

Tânăra nu avea nici o îndoială că Berkley era un crai. Nu numai din cauza zvonurilor și a bârfelor, ci mai degrabă din cauza felului în care se purta, a siguranței cu care stătea pe cal, a privirii lui.

Berkley cercetă mulțimea, uitându-se probabil după tinere. Era destul de chipeș – și era evident din postura sa că era conștient de asta. Era înalt, cu păr șaten, răvășit într-un mod fermecător, prea departe ca ea să discearnă culoarea ochilor lui. Privirea lui alunecă dincolo de ea, apoi se întoarse și o fixă. Zâmbetul lui se mări, apoi deveni mai profund, într-un mod deranjant de intim, ca și cum ar fi împărtășit ceva nerecunoscut încă, însă, chiar și așa, destul de personal. Era, în același timp, fascinant, tulburător și complet nepotrivit. Tânăra își mută privirea. Nu avea de gând să încurajeze un bărbat ca Berkley.

Nu era pe deplin sigură ce fel de bărbat ar vrea să încurajeze. Știa că voia pe cineva respectabil, dar nu plictisitor. Incitant, dar nu periculos. Puternic, dar nu arogant. Loial și de încredere, dar nu ușor de dominat. Iar acest mascul ideal mitic avea să o iubească fără limite pentru restul vieții lui. Pe scurt, bărbatul visurilor ei ar fi aproape perfect – și probabil nici măcar nu exista. Leo îi spuse ceva ce ea nu înțelese, dar, cu toate astea, Cassie zâmbi și încuviință. Poate că fratele ei avea dreptate când îi spunea că ar trebui să-și coboare standardele dacă chiar voia să se căsătorească. Cassie își dorea, însă asta nu era de ajuns. Și, dacă nu avea să fie sinceră cu altcineva, intenționa să fie totuși sinceră cu ea însăși. Dacă asta însemna că nu avea să se căsătorească vreodată, atunci așa avea să se întâmple. Nu era un gând plăcut. Nu o încânta ideea că într-o zi avea să fie mătușa bătrână și excentrică a copiilor Deliei. Poate cauza în care avea să își investească câștigurile ar trebui să fie viitorul ei? Poate că, dacă soarta ei era să devină mătușa ciudată și necăsătorită din familie, ar fi drăguț să nu depindă în întregime de suportul financiar al clanului Effington. Le putea spune orice fratelui ei, surorii și oricui o asculta despre independența ei și despre faptul că-și câștiga proprii bani și făcea exact ce voia. Însă, în adâncul ei, știa că nu credea nimic din tot ce spunea. Sau, cel puțin, nu tot. Cassie ar fi dat orice să fie în locul surorii ei. Să fie fericită, căsătorită și îndrăgostită. Dar prefera să fie singură decât prinsă pentru restul vieții alături de bărbatul greșit.

Cassie Effington nu avea de gând să-și coboare standardele. Indiferent care ar fi fost prețul.

Vicontele Berkley, Reginald Berkley – Reggie, pentru cei care îl cunoșteau cel mai bine –, se dădu jos de pe cal și ignoră durerea care îi străbătu glezna când puse piciorul pe pământ într-un unghi ciudat. Nu fu greu să facă asta. Sângele îi pulsa datorită adrenalinei victoriei, iar Reggie bănui că nu avea să simtă mare lucru pe lângă triumful acelui moment.

Poate doar o mare curiozitate.

Dintr-odată, fu asaltat de cunoștințe bucuroase, exuberanța lor fiind direct proporțională cu câștigurile personale. Într-un final, mulțimea se dispersă. Câțiva oameni se îndreptară spre masă, însă majoritatea se duseră, cel mai probabil, să-și ridice banii câștigați la pariuri.

– Felicitări, bătrâne! Marcus Holcroft, contele de Pennington, își bătu prietenul apropiat pe spate și zâmbi. Nu eram sigur că o să reușești.

– Deci ai pariat împotriva mea? întrebă Reggie absent, în timp ce cerceta mulțimea, încercând să o găsească din nou pe femeia captivantă care îi susținuse privirea pentru scurt moment.

Marcus se prefăcu șocat.

– Nu aș face niciodată așa ceva, deși a fost tentant. Effington e cunoscut pentru cât de priceput e în șa și are reputația de a câștiga. Cu toate astea, și tu ești...

– Cine e ea? întrebă Reggie când o găsi.

Marcus urmă privirea prietenului său și zâmbi.

– Ea, dragul meu Reginald, e sora bărbatului pe care tocmai l-ai învins.

– Așa mă gândeam și eu.

Reggie le văzuse pe gemenele lui Lord William, fratele ducelui de Roxborough la un bal, în parc sau la o ieșire undeva. Arătau de parcă își făcuseră debutul în societate de vreo șase sezoane. Thomas, marchizul de Helmsley, verișorul lor, se număra printre cei mai apropiați prieteni ai lui. Era posibil chiar ca el să fi făcut cunoștință cu una din ele în ultimii ani, deși nu-și putea aminti. Și cu siguranța și-ar fi amintit. Nu doar pentru că femeia care se prefăcea a-l ignora era minunată. Existau multe altele care erau mult mai frumoase. Însă

simțise ceva aparte când privirile li se intersectară. Ceva intens și captivant. Ceva care îi acaparase atenția.

– Dar care este ea?

Pennington se uită la tânără, apoi arătă spre un cuplu care se afla mai departe.

– Având în vedere că Lord St. Stephens de acolo însoțește – și încă într-un mod posesiv – o femeie care arată exact ca tânăra de care vorbești, bănuiesc că aceea e soția lui și că sora care ți-a atras atenția e domnișoara Effington. Cred că numele ei e Cassandra.

– Cassandra, șopti Reggie, încântat de cum suna numele ei pronunțat de el. Felul în care i se rostogolea de pe buze. Cassandra.

– Ba nu, să n-o faci. Nu din nou.

Marcus clătină ferm din cap.

– Nu din nou ce?

Reggie își îndreptă întrebarea spre prietenul lui, însă privirea îi rămase fixată asupra domnișoarei Effington. Cassandra. Ea se mișca prin mulțime cu ușurință și grație. Marcus mormăi.

– Credeam că ai renunțat la obiceiul de a-ți pierde inima într-o clipă. Îmi amintesc că ai jurat că o să fii mai grijuliu cu ceea ce simți.

– Da, bineînțeles, șopti Reggie. Dacă domnișoara Effington s-ar fi întors spre el... Mă întreb ce culoare au ochii ei.

– Nu contează, Reggie. Marcus se apropie de el și șopti: Acea promisiune este parte din... Cum i-ai zis?

– Un efort concentrat de a controla capriciile vieții mele.

Erau probabil albaștri. Cu părul ei deschis la culoare, albastrul ar fi fost aproape perfect.

– Iar asta includea să eviți domnișoarele aflate la ananghie...

– Nu pare să fie deloc la ananghie. Lui Reggie îi plăceau foarte mult blondele cu ochi albaștri. Ba chiar pare destul de stăpână pe sine.

– Pare să se descurce de minune la a te ignora complet.

– Sunt sigur că e doar o farsă...

– Reggie. Vocea lui Marcus avea tonul ferm al unui părinte. Din câte am înțeles, schema aia ridicolă pe care noi doi și alți companioni am pus-o la punct în ultima jumătate de an a fost ca să te salvăm de tine însuți. Credeam că ai hotărât că, dacă reputația ta ar fi – își drese

glasul – îmbunătățită și ai reuși să pari, ca să te citez, întunecat și periculos, tinerele ți-ar cădea la picioare, nu invers.

– Haide, Marcus. Reggie își mută privirea de la domnișoara Effington și îi zâmbi prietenului său. Trebuie să recunoști că te-ai distrat de minune inventând zvonuri despre aventurile mele scandaloase. Despre pariurile mele pe sume exorbitante...

– Păcat că majoritatea au fost cu mine, spuse Marcus. Și nicidecum exorbitante.

– Iar acum, aventurile mele legendare cu femeile...

Marcus pufni.

– Și duelurile. Cred că au fost în totalitate ideea ta.

– Au fost un plus simpatic, încuviință Marcus. O mișcare chiar genială. Un duel îi oferă mereu unui bărbat aerul celui care comite un act ilicit.

– Așa e, deși îndrăznesc să spun că am contribuit și eu, spuse Reggie.

– Poate prin aroganța felului tău de a fi și prin stilul în care mergi. Dacă e să fiu sincer, nu știam că ești apt de așa ceva, zise Marcus.

Reggie ridică din umeri cu modestie.

– Fac și eu ce pot.

– Păcat că această campanie a ta nu pare să fi atras o avalanșă de femei care să-ți cadă la picioare.

– Ai observat asta, nu? Reggie clătină din cap, prefăcându-se disperat. Dar, chiar și așa, sezonul abia a început, și e prea devreme ca să îmi pierd speranța. S-ar putea spune că un triumf public ocazional, precum cel de azi, ar fi de ajutor.

– Apropo de asta...

Marcus își mută privirea dincolo de ea, și Reggie se întoarse. Christian Effington se îndrepta spre ei.

– Un spectacol excelent, milord.

Effington încuviință, făcu o plecăciune și zâmbi.

– Ai făcut o treabă extraordinară, chiar dacă a fost pe spinarea mea.

– Îmi cer scuze, spuse Reggie cu zâmbetul pe buze și complet lipsit de sinceritate.

Effington râse.

– Nu ai de ce. Trebuie să recunosc însă că a trecut ceva timp de când am fost ultima oară întrecut de cineva care nu mi-e rudă. Frații

mei mai mari și-au făcut un scop în viață din a mă ține umil, învingându-mă în mod regulat la diverse chestiuni.

– Și merge? întrebă Marcus.

– Să mă țină umil? În nici un caz.

Râsul lui Effington era molipsitor. Reggie se întrebă dacă și zâmbetul surorii acestuia era la fel de captivant.

– E o situație ciudată, milord, dar mă aflu în poziția stranie de a-ți cere o favoare.

Effington se uită la Marcus, care se scuză și plecă. Effington își coborî vocea, pe un ton confidențial.

– Cred că am judecat greșit actuala stare a finanțelor mele, și, prin urmare... nu pot să... ce vreau să spun e că nu pot să...

– Stai cam prost cu banii, Effington? întrebă Reggie relaxat.

– Da. Effington respiră ușurat. E foarte greu să recunosc asta cu voce tare. Nu știu cum am ajuns în situația asta, dar în momentul de față nu am bani ca să plătesc pariul nostru. Crezi că ai putea să...

– Să accept o plată mai târzie? Reggie ridică grațios din umeri. Nu văd de ce nu aș face-o. Pariul a fost de numai o sută cincizeci de lire.

Reggie nici măcar nu tresări când spuse suma, ca și cum ar fi fost o nimica toată să pună pariuri atât de mari. Ca și cum asta nu ar fi fost prima oară când jucase pe mize așa mari.

– Da, ce părea o nimica toată acum câteva zile pare mai semnificativ azi. Un zâmbet trist îi apăru lui Effington pe față. Cu toate astea, sunt sigur că o să-ți pot da banii într-o lună, poate chiar în două săptămâni. Îți apreciez înțelegerea.

– Nu-ți face griji, Effington.

– Dacă pot face ceva pentru tine...

Reggie ezită, însă ocazia era prea bună ca să o rateze.

– Mă poți prezenta surorii tale.

– Cassandrei? Vrei să o cunoști pe Cassandra? Ce interesant! Effington îl studie cu atenție. De ce?

– De ce? Nu știu sigur dacă pot să-ți răspund la întrebare. „Vreau să îi aflu culoarea ochilor." Este minunată, evident.

– Evident. Iar asta mi se pare un motiv destul de bun. Știu că eu am vrut să cunosc diverse tinere datorită înfățișării lor. Însă, în cazul de față, nu e vorba despre o lady oarecare, ci despre sora mea. Effington îl privi cu ochii mijiți. Intențiile tale sunt onorabile?

– Sincer să fiu, Effington, nu știu dacă am vreo intenție. Am văzut-o pe sora ta în mulțime și vreau să o cunosc. Atâta tot. Reggie se încruntă enervat. În clipa asta, intențiile mele nu merg mai departe de o prezentare.

Reggie ignoră împunsătura conștiinței, deși nu spusese chiar o minciună. Chiar nu știa care erau intențiile lui. Acele intenții depindeau foarte mult de ea.

– Îmi cer scuze, milord, zise Effington. Ai surori?

Reggie încuviință.

– Una.

– Și-a făcut debutul în societate?

– Nu, e puțin cam tânără.

– Mai tânără decât tine, deci? Atunci, la ce o să-ți spun ca pe un avertisment: nu e nimic mai dificil decât să-ți vezi sora mai mică navigând apele nesigure ale lumii. E un loc periculos, plin de bărbați care, ei bine, zise el rânjind, seamănă cu mine. Chiar și așa, zise Effington în timp ce îl studie pe Reggie, pari un bărbat decent. Ai o reputație aparte, dar nimic ieșit din comun.

– Va trebui să mă străduiesc mai mult, șopti Reggie.

– Mai mult? Effington îl privi confuz, apoi expresia lui se însenină. A, da, mai bine. Înțeleg. Să te reformezi. E o idee excelentă. Mai ales în ceea ce o privește pe Cassandra. Nu aș fi bănuit niciodată asta despre ea, dar, în ultimul timp, am descoperit că e puțin limitată când vine vorba despre gusturile ei în privința bărbaților.

– Îți dai seama că nu vreau decât să o cunosc.

Vocea lui Reggie era prudentă.

– Da, sigur. Din nou, îmi cer scuze. Effington zâmbi. E doar un obicei. Vezi tu, eu și frații mei am crezut mereu că ea, Cassandra, era sora pe care nu trebuia să o scăpăm din ochi. E ceva la ea ce lasă impresia că are înclinație spre scandal. Poate pentru că e enervant de independentă și își spune părerea și acționează fără să se gândească la consecințe. Adevărul e că activitățile ei recente ar putea fi considerate chiar excentrice.

– Încearcă să nu o faci să pară prea atrăgătoare, șopti Reggie.

Effington tresări.

– Nu fac decât să înrăutățesc situația, nu?

– Cam da.

– Se pare că sora mea nu e singura care vorbește fără să gândească. Încearcă să ignori ce am spus.

– Poate ar fi mai bine dacă Lord Berkley ar cunoaște-o pe domnișoara Effington, interveni Marcus.

Reggie se întrebă ce anume din acea stranie conversație atrăsese atenția contelui, deși, la cum îl cunoștea pe Marcus, acesta probabil ascultase fiecare cuvânt.

– Da. Cu siguranță. O aduc acum. Effington se apropie confidențial de Reggie. Nu o să regreți.

Apoi, zâmbi, încuviință și plecă.

– E posibil să regreți, zise Marcus. Am impresia că Effington ține cu tot dinadinsul să-și vadă sora căsătorită. Și, în plus, te consideră o partidă excelentă.

– Am cerut doar să mi-o prezinte, nu să mă căsătoresc cu ea.

– Nu cred că Effington vede diferența. Marcus își studie prietenul. O să fii atent, nu?

Reggie râse.

– Nu am de gând să fiu prins într-o căsătorie doar ca să alin responsabilitatea simțită de frații cuiva.

– Nu asta am vrut să spun. Marcus făcu o pauză. Ce am vrut să spun e că ești deja intrigat de această domnișoară. Te văd pierzându-ți iar inima. Și fiindu-ți frântă. Din nou.

– Nu, Marcus, asta nu o să se mai întâmple niciodată. Mi-a luat mult prea mulți ani ca să-mi învăț lecția, dar am învățat-o. Dacă e vreo inimă care o să fie pierdută de data asta, nu o să fie a mea, adăugă el și-i adresă prietenului său un zâmbet viclean.

– O să vedem, zise Marcus fără pic de convingere.

– Așa e, spuse Reggie ferm și încrezător.

Chiar și așa, îl urmări pe Effington croindu-și drum prin mulțime, spre sora lui, și fu perfect conștient de faptul că, indiferent de ce spunea, i-ar fi putut foarte ușor oferi propria inimă domnișoarei Cassandra Effington. Știa asta doar privind-o.

Dar fusese de prea multe ori pe drumul acela și nu avea să o facă din nou. Nu avea să își mai ofere afecțiunea nici unei femei până când nu era sigur că ea simțea la fel. Căsnicia reușită a lui Marcus și iubirea evidentă pe care o împărtășea cu soția lui îl făcuseră pe Reggie să își reevalueze viața. Ce văzuse era un bărbat care-și oferise inima

de nenumărate ori și fusese rănit de fiecare dată. Era adevărat însă și că nu simțise niciodată o durere atât de mare cât să nu poată fi vindecată de câteva zile de beție. Și, da, inima lui frântă se vindeca repede. Și poate că mândria lui fusese în joc la fel de mult ca inima lui.

Asta nu avea să se repete.

Pentru prima dată în viața lui, voia să fie iubit înainte să ofere iubire. Voia ca o femeie să îl dorească la fel de mult cât o dorea el. Și refuza să-și declare sentimentele înainte să fie sigur că afecțiunea îi era împărtășită.

Nu, avea să se țină la distanță de domnișoara Effington. Era periculoasă. Extrem de periculoasă. Și clar nu asta își propusese când își începuse campania de atragere a reprezentantelor sexului slab. În plus, ea chiar nu părea genul care să îi cadă la picioare.

Capitolul 2

Bărbații de care femeile par atrase cel mai mult sunt cei pe care nu i-aș lăsa singuri în cameră cu sora mea nici măcar preț de o clipă. Nici măcar într-o încăpere aglomerată.

Reginald, vicontele Berkley

– Vreau să te felicit pentru victorie, milord.

Cassie îl privi cu relaxare pe Lord Berkley și încercă să ignore cât de fascinanți erau ochii lui cenușii.

– Și dumneata ai câștigat destul de mult, domnișoară Effington?

Lord Berkley ridică mâna tinerei la buzele lui. O țintuia cu privirea într-un fel care era în același timp tulburător și prea exersat.

– Dacă aș fi pariat, de ce Dumnezeu ai crede că am pariat pe dumneata? Tânăra se împotrivi impulsului de a-și trage mâna din a lui. Dacă ar fi făcut asta, ar fi recunoscut că intimitatea mâinii ei într-a lui era puțin incomodă, iar o astfel de înțelegere nu ar fi făcut decât să îi intensifice sclipirea încrezută din ochi. Bărbatul era în mod evident prea arogant. Până la urmă, competiția dumitale a fost cu fratele meu.

– Domnișoară Effington, adevărul e că nu știu dacă ai pariat pe mine. Privirea lui o fixă pe a ei, iar Cassie fu lovită de gândul tulburător că el vedea mult mai în profunzime decât alți oameni. Era ca și cum ochii lui cenușii, cei mai fascinanți ochi cenușii, priveau dincolo de suprafața cuvintelor ei, în intimitatea gândurilor ei. Nu pot decât să sper.

– Milord, cuvintele dumitale sunt la fel de exersate precum manierele. Tânăra își retrase mâna dintr-a lui într-un mod evident. Însă, din ce am auzit despre infamul viconte Berkley, ai destulă experiență.

– Cassandra, mormăi Christian.

– Infam? Berkley ridică surprins dintr-o sprânceană, apoi râse. Nu cred că m-a mai descris cineva în felul ăsta. Îi zâmbi lui Lord Pennington. Ce părere ai, Pennington? Sunt infam?

– Cred că devii tot mai infam cu fiecare clipă care trece, zise Pennington.

Berkley râse din nou, iar tânăra ignoră impulsul aproape irezistibil de a i se alătura. Nu avea nici o îndoială că acel râs contagios era o parte semnificativă a farmecului său.

– Domnișoară Effington, pot să te întreb dacă bărbații infami ți se par interesanți?

– În nici un caz. Cred că ar trebui evitați.

Cassandra încercă să nu tresară din cauza tonului ei pretențios. Nu-și dorise să pară atât de rigidă.

– Toți?

El o privi surprins.

– Toți.

– Dar nu i-ai cunoscut pe toți.

– Am întâlnit destui.

– Nu m-ai întâlnit pe mine.

– Chiar și așa, cred că...

– Cred că ar trebui să-mi dai ocazia să te conving că dincolo de această fațadă infamă este un minunat și chiar fermecător...

– Milord, nu am nici o îndoială în privința farmecului dumitale, spuse ea cu fermitate. La fel cum nu am nici o îndoială că îl folosești cu fiecare ocazie.

El ridică din umeri, prefăcându-se umil.

– Când o persoană are un dar, este necesar să îl împărtășească.

– Când o persoană dă peste ceva neplăcut pe stradă, este necesar să evite să calce direct în el, spuse tânăra pe un ton plăcut, privindu-l cu o inocență la fel de prefăcută precum modestia lui.

Christian mormăi din nou, iar Pennington pufni în râs.

Berkley o privi pentru o clipă, apoi zâmbi – un zâmbet care îi ridă colțurile ochilor și declanșă cea mai ciudată senzație în adâncul stomacului ei.

– Excelent, domnișoară Effington. Foarte bine. Sunt impresionat.

– Mă bucur că ți-a plăcut, șopti ea și încercă să ignore căldura care îi înroși fața.

Ce se întâmpla cu ea? Deși era directă de felul ei, nu fusese niciodată nepoliticoasă. Până acum.

– Chiar mi-a plăcut. Foarte mult. Berkley chicoti. Acum, îmi permiți privilegiul de a te însoți la masă? Mi-e foame, și sunt sigur că natura tăioasă a observațiilor dumitale ți-a provocat și apetitul, nu doar cuvintele.

De data asta, Pennington mormăi, iar Christian tresări, cu toate că tânăra nu-l văzu. Restul lumii părea să se piardă undeva în depărtare.

Berkley o fixă cu privirea și o provocă. Cassie își ridică fața și îi susținu privirea fără să tresară. Momentul acela dintre ei se prelungi, ca un duel tăcut al voințelor. Inima Cassandrei bătea cu putere în piept, și, cu toate că ea era perfect de conștientă de tot ce ținea de partea fizică, era mai conștientă de conexiunea ciudată pe care o simțea cu acest bărbat, cu acest străin. O confruntare a minților. O recunoaștere a unei puteri care semăna cu a ei. Era, în același timp, cel mai înfricoșător și mai incitant lucru pe care îl trăise vreodată. Oricum ar fi fost, Lord Berkley nu era un prost. Ce rău i-ar fi putut face un schimb de replici cu el? Nu avea de gând să se implice mai mult, dar ar fi fost amuzant să se implice într-o bătălie a istețimii.

– Cu siguranță, milord, dacă îmi accepți scuzele, zise ea, afișând un zâmbet spășit. Mă tem că ce am spus a fost oarecum nepoliticos.

– Oarecum, replică el și îi întinse brațul.

Cassie se uită la fratele ei.

– Vii?

– Imediat. Vocea lui Christian era excesiv de veselă. Vreau mai întâi să discut cu Lord Pennington despre un interes comun – asta dacă nu îl deranjează. Mergeți înainte.

– Despre ce e vorba?

Pennington se încruntă. Christian îi aruncă o privire de avertizare, apoi arătă spre sora lui și spre Berkley. Pennington își mută privirea de la Christian la Berkley, apoi confuzia de pe fața lui dispăru.

– A, da, desigur. E un interes comun. Cu siguranță. Înțeleg asta.

Berkley se apropie de ea și își coborî vocea.

– Știu că amândoi sunt destul de țicniți.

Cassie râse.

– Bănuiesc de mult timp asta despre toți frații mei.

Ea îl luă de braț, încercând să ignore mușchii tari de sub materialul elegant al hainei lui și felul tulburător în care căldura pielii lui se făcea simțită chiar și prin straturile de material, și se îndreptară împreună spre mese.

– Trebuie să-mi cer scuze și pentru fratele meu, nu doar pentru mine, spuse ea. Nu e chiar subtil, nu-i așa?

Berkley râse.

– Nu chiar.

Cassie oftă.

– Crede că ești o partidă excelentă, iar el și ceilalți frați ai mei vor să mă căsătoresc. Nu îi interesează atât de mult cu cine mă căsătoresc, atâta timp cât o fac. Ar prefera pe cineva cu un titlu acceptabil și cu venit, dar cred că singura lor cerință pentru soțul meu e abilitatea de a merge drept și de a vorbi, în loc să mormăie, deși cred că până și asta e negociabil.

– Mă bucur că le îndeplinesc standardele minime, comentă Berkley.

– Asta rămâne de stabilit. Cassie râse și clătină din cap. Dumnezeule, cred că ar trebui să-ți cer din nou scuze. Am tendința enervantă de a-mi spune părerea. De a spune exact ce cred. Deseori, asta a creat situații ciudate și a avut consecințe pe care nu le-am prevăzut.

– Îmi imaginez.

– Chiar și așa, asta e firea mea, și nu văd de ce m-aș schimba.

– Nici nu ar trebui s-o faci.

– Crezi? întrebă ea și îl privi.

– Da.

– Majoritatea bărbaţilor care mă cunosc m-ar sfătui să tac sau, cel puţin, să-mi controlez replicile.

– A, dar pe mine abia m-ai cunoscut. Cu toate că te-aş sfătui să îţi temperezi părerile despre comportamentul majorităţii bărbaţilor sau chiar al celor infami. Nu suntem toţi la fel.

– Chiar şi aşa, rareori greşesc.

El râse, şi Cassie îşi dădu seama cât de îngâmfată părea. Ciudat, nu-şi amintea altă ocazie să fi fost îngâmfată.

– Te avertizez că mai cred şi în sinceritate. Ea făcu o pauză, amintindu-şi câteva incidente din trecut. În majoritatea situaţiilor.

– Sinceritatea este o calitate excelentă. Bărbatul îşi reţinu un zâmbet. În majoritatea situaţiilor.

– Prin urmare, mă simt nevoită să fiu sinceră cu dumneata. Nu aş vrea să mă însoţeşti sub scuze false.

– Pur şi simplu, te însoţesc la masă, zise el calm. Nu aş spune că asta e o declaraţie a intenţiilor mele.

– Bineînţeles că nu. Ajunseră la masele pline cu preparate, inclusiv o mulţime de dulciuri apetisante. Cassie abia le observă. Nu am vrut să spun... Nu contează. Îi dădu drumul la braţ şi se întoarse să îl privească. Lord Berkley, încerc să-ţi spun că, în ciuda intenţiilor evidente ale fratelui meu de a ne face cunoştinţă în speranţa că o să ne căsătorim, trebuie să-ţi spun că nu sunt interesată.

– Interesată? Bărbatul o privi confuz. Cum adică, interesată?

– De dumneata. Tânăra se opri apoi. Nu vreau să spun că de dumneata ca individ, ci de dumneata într-un sens mai larg. De genul de bărbat ca dumneata. Pur şi simplu, nu mă interesează un bărbat cu reputaţia dumitale.

– Infam? zise el încet.

– Exact.

Cassie încuviinţă şi îi aruncă un zâmbet plăcut. El o studie cu atenţie.

– Majoritatea femeilor pe care le cunosc consideră incitanţi bărbaţii periculoşi.

– Nu am nici o îndoială în privinţa asta, tocmai de asta sunt cunoştinţele dumitale. Eu, însă, nu sunt aşa. Un bărbat care are reputaţia

că bea, că e pasionat de jocuri de noroc și că se înconjoară de nenumărate femei nepotrivite...

– Nenumărate?

În vocea lui se auzi surprinderea, și păru chiar mulțumit.

– Cu siguranță, asta nu te surprinde, nu? zise ea, în timp ce se încruntă.

– Nu. Nu, bineînțeles că nu. Bărbatul încercă fără succes să își rețină un zâmbet încântat. Că doar e vorba despre mine.

Tânăra pufni cu dispreț.

– Oricum ar fi, milord, nu sunt interesată de un bărbat a cărui viață e desfrânată, ca a dumitale. Nu mi se par atrăgători craii. În plus, nu am de gând să schimb reputația unui bărbat sau să îl modelez după bunul meu plac. Nu, vreau un bărbat care e deja...

– Perfect. Berkley o privi cu atenție. Asta spui.

– Prostii! Nu există bărbatul perfect. Deși presupun că asta spun.

– Înțeleg.

Tonul lui era echilibrat și relaxat.

– Presupun că da. Și, deși ești mai cumsecade decât crezusem că o să fii, noi doi pur și simplu nu o să ne potrivim.

– Înțeleg, zise el din nou.

– Atâta ai de spus?

Pentru o clipă, ea speră că Berkley avea să protesteze. Că avea să îi ceară o șansă de a o cuceri. Era, bineînțeles, o idee ridicolă. Bărbatul nu era deloc ce voia ea de la soț. Probabil doar râsul lui contagios și natura captivantă a ochilor lui cenușii îi puseseră o idee așa absurdă în minte.

– Draga mea domnișoară Effington. Bărbatul își alese cuvintele cu atenție. Mă tem că dumneata și fratele dumitale ați sărit la o concluzie de permanență care nu se bazează decât pe cererea unei prezentări și pe o plimbare inocentă în mijlocul unei adunări de-a dreptul substanțiale.

– A, nu, nu am crezut că...

– Ba da. Vocea lui era calmă, ca și cum ar fi discutat despre ceva lipsit de importanță. Și, cum dumneata ești adepta sincerității, cel puțin în majoritatea situațiilor, simt că ar trebui să fiu pe deplin sincer cu dumneata.

– Bineînțeles, zise ea.

Oricât îi plăcea sinceritatea, nu era sigură că voia să audă ce urma să spună bărbatul.

– Este evident că ești inteligentă și încrezătoare în felul dumitale de-a fi, calități pe care le admir la o femeie. În plus, ești directă și spui ce gândești. Deși tendința dumitale de a zice totul verde în față e poate mai puțin plăcută decât predilecția dumitale pentru sinceritate, nimeni nu trebuie să ghicească vreodată ce părere ai despre el. Iar ăsta e un lucru bun. Prin urmare, trebuie să-ți mărturisesc ceva ce știi deja.

Privirea lui era calmă și directă, vocea era echilibrată și fermă. Singura dovadă care indica altceva era strălucirea din ochii lui, ochi care acum păreau mai degrabă argintii decât cenușii.

– Dumneata nu vrei să te căsătorești cu un bărbat care să trebuiască să fie schimbat, dar nici eu nu vreau o soție cu o perspectivă rigidă asupra lumii. Nu sunt perfect, domnișoară Effington, și nici nu-mi doresc să fiu. Sincer să fiu, nu-mi imaginez ceva mai înfricoșător de plictisitor decât perfecțiunea. Ești deșteaptă și minunată și probabil perfectă în multe feluri. Cred că sunt mult mai multe lucruri legate de dumneata care merg dincolo de înfățișare. Regret că nu am tăria și rezistența necesare ca să te cunosc mai bine. Prin urmare, domnișoară Effington, trebuie să admit că sunt de acord cu dumneata. Nu suntem potriviți. Cu toate astea, îți doresc mult noroc în căutarea unui Lord Perfecțiune.

Bărbatul făcu o plecăciune scurtă, se întoarse și se îndepărtă. Dintr-odată, Cassie fu copleșită de regret, însoțit de strania senzație că făcuse o greșeală. Fără să se gândească, strigă după el:

– Patruzeci de lire, milord.

Berkley se întoarse și ridică dintr-o sprânceană.

– Patruzeci de lire?

– Atât am câștigat, adăugă ea după ce inspiră profund.

Bărbatul o studie pentru o clipă, apoi zâmbi. Încuviință din nou, se întoarse și coborî dealul. Cassie îl privi. Era un bărbat chipeș. Înalt și atrăgător, cu ochi care o priveau direct în suflet și cu un râs care avea ecou în sângele ei.

– La naiba, Cass, de ce nu ai fost mai amabilă cu el? o întrebă Christian. Cassie nici măcar nu îl observase. Berkley e o partidă excelentă.

– Am fost amabilă. Mereu sunt amabilă. Fără doar și poate.

Lord Pennington i se alătură lui Lord Berkley, iar Cassie ar fi dat orice să știe ce vorbeau cei doi. Ce spunea el despre ea. Cassie fusese, fără îndoială, sinceră, poate chiar directă, dar nu ar fi spus că felul ei de a fi fusese lipsit de amabilitate. Simți o greutate în stomac. Poate fusese totuși un pic lipsită de amabilitate.

– Cu siguranță.

În vocea lui Christian se auzi o notă de resemnare. Bărbatul se întoarse și admiră ospățul întins pe mese, iar Cassie spuse o rugăciune de mulțumire pentru că bărbatul se concentrase pe altceva.

– Clar nu arată ca un bărbat care tocmai a terminat o conversație plăcută, zise Christian.

Ea își retrase rugăciunea, luă o bucată de brânză de pe platou și o aruncă spre fratele ei.

– Asta arată bine.

– Așa e. Christian zâmbi și luă bucata. Aș spune că Berkley arată ca un bărbat care a scăpat la limită. Ba chiar ca un bărbat care aleargă pentru a-și salva viața.

– Pur și simplu, și-a dat seama că nu ne-am potrivi.

Cassie încercă să pară neafectată. Până la urmă, nici nu avea de ce să fie altfel, doar Berkley nu era ce căuta ea la un soț.

– A ajuns la concluzia asta după doar câteva minute? întrebă Christian sceptic. Poate ar trebui să-mi spui din nou cât de amabilă ai fost.

– Neîndoielnic de amabilă, bombăni ea.

Christian pufni, fără să o creadă.

– Indiferent de ce ai auzit despre el, Berkley e o partidă excelentă.

– Te-am auzit de prima oară când ai spus asta, și poți s-o repeți de o sută de ori, că tot o să te ignor. Știi foarte bine că nu vreau să mă căsătoresc cu un crai.

– Te-am auzit spunând asta de o sută de ori, și probabil o s-o repeți de încă tot atâtea ori, ripostă Christian. Iar eu o să continui să te ignor.

Băgă bucata de brânză în gură.

– Felul în care tu, Leo și Drew insistați să-mi ignorați părerile și dorințele când vine vorba despre persoana cu care vreau să mă căsătoresc devine enervant. De ce credeți în continuare că sunt prea

slabă ca să iau propriile decizii legate de o chestiune atât de importantă cum este restul vieții mele?

– Dimpotrivă, draga mea soră, credem că ești prea deșteaptă pentru binele tău. Credem că ai prea multe opinii și că unele dintre ele sunt complet greșite. De exemplu, Cass, toată lumea, cu excepția ta, acceptă ideea că un crai adus pe calea cea bună este cel mai bun soț. Asta e adevărul. Eu, de exemplu, o să fiu un soț excelent cândva în viitor. Cândva departe, *departe* de tot în viitor.

Îi aruncă zâmbetul acela irezistibil tipic tuturor celor trei frați. Zâmbetul despre care mama ei spunea că era scris în stele. Același zâmbet care înmuiase genunchii femeilor naive și care era etalat de mulți bărbați cu reputații controversate.

Cassie însă nu era naivă.

– Nu invidiez nici o femeie credulă care va prelua sarcina de a te aduce pe calea cea bună, spuse ea ferm, în timp ce îi aruncă un zâmbet plin de afecțiune.

Chiar îi plăceau frații ei, toți trei, erau foarte amuzanți, chiar dacă ea nu era mereu de acord cu comportamentul lor. Când se gândea la asta, iar subiectul îi venise în minte des în ultimul timp, aceștia aveau de-a face cu motivul pentru care nu era interesată de bărbați rău famați. Era adevărat că Leo, Drew și Christian nu erau răi în sine, însă Cassie îi văzuse de-a lungul anilor lăsând o mulțime de inimi frânte în urma lor. Chiar și așa, nu avea prea multă compasiune pentru săracele făpturi care oftau după frații ei. Felul lor de-a fi nu era un secret, și orice femeie care se implica într-o relație cu ei își asuma consecințele. Numai o nechibzuită și-ar permite să aibă de-a face cu bărbați ca frații ei. Privirea îi alunecă înapoi spre Berkley. Sau cu un bărbat ca el. Cassandra Effington nu era nechibzuită. Cunoștea acel gen de bărbat la fel de bine cum se cunoștea pe ea însăși.

Bănuise de mult că aversiunea ei pentru bărbați infami era, de fapt, un truc și că, în realitate, era atrasă de bărbați care flirtau cu scandalul. Bărbați care erau pe cât de fermecători, pe atât de instabili. Bărbați care i-ar fi frânt inima. Bărbați exact ca Lord Berkley. Era un om periculos. Foarte periculos, și ar face bine să îl evite pe viitor – nu că acest lucru ar fi așa greu de pus în practică, având în vedere

cât de plăcut se purtase cu el. Era cea mai bună variantă. Bărbatul pe care îl voia, bărbatul perfect pentru ea, Lord Perfecțiune, o aștepta undeva în viitor, și ea avea încredere că aveau să se găsească la un moment dat. Nu spusese chiar mama ei că o asemenea întâlnire era scrisă în stele?

Iar acesta cu siguranță avea să șteargă orice amintire a unei priviri argintii insinuante și a unui zâmbet seducător.

– Am fost un fraier, nu-i așa? întrebă Reggie, în timp ce mergea alături de Marcus.

– Când și când, zise Marcus. Te gândești la o situație anume?

Reggie îi aruncă o privire enervată.

– De ce nu mi-ai spus că planul ăsta al meu era absurd?

– Ba ți-am zis, chiar de mai multe ori.

Bineînțeles că Marcus încercase să-l facă să se răzgândească. Deși nu voia să recunoască, își amintea foarte clar argumentele lui Marcus. Argumente care păreau mai valide în prezent decât în urmă cu șase luni.

– Nu ai făcut însă o treabă prea bună, nu?

– Am făcut o treabă excelentă. Dincolo de faptul că am ascultat aspectele cele mai ridicole ale propunerii tale, cred că ți-am spus că, deși femeile nu-ți cad la picioare, ești considerat eligibil și că există domnișoare interesate să te cunoască.

– Chiar și așa, de ce nu m-ai oprit? întrebă Reggie.

– Cred că numai forțele naturii te-ar fi putut opri, replică Marcus și clătină din cap. Am învățat de mult, în perioada tinereții noastre, că, atunci când te-ai hotărât să faci ceva, e imposibil să te conving de contrariu. Mereu am considerat că determinarea ta e ca o forță a naturii.

– Chiar și așa...

– Dincolo de asta... În vocea lui Marcus se simțea reticența. Oricât de absurd sună, mi s-a părut că ar fi amuzant, și poate chiar exista o mică șansă... Expiră resemnat. Am crezut că ar putea funcționa.

– Nu a mers până acum, zise Reggie.

– Am greșit. Marcus ridică din umeri, apoi zâmbi larg. Cu toate că a fost distractiv.

Reggie îl ignoră.

– Chiar nu înțeleg ce s-a întâmplat. Planul părea bine pus la punct. Femeile iubesc genul de bărbat drept care m-am dat. Ar fi trebuit să se arunce la picioarele mele. Și totuși, situația e la fel ca înainte.

Marcus oftă lung.

– Chiar trebuie să-ți amintesc că, atunci când am început, nu aveai probleme? Femeile au...

– Nu și femeia potrivită. Reggie strânse din dinți. Niciodată femeia potrivită.

Femeia potrivită – sau, cel puțin, femeia cu potențialul de a fi cea potrivită – nu părea niciodată interesată de el într-un mod afectuos. El fusese mereu cel care se îndrăgostea. Și cel părăsit.

– Să înțeleg că domnișoara Effington a refuzat să se uite în direcția ta.

– Domnișoara Effington este o lady extrem de captivantă, care știe exact ce vrea și refuză să se mulțumească cu mai puțin. În plus, nu ezită să-și exprime dorințele în termeni clari.

– Asta nu sună promițător, șopti Marcus.

– Așa e, nu? Reggie îi aruncă prietenului său un zâmbet mâhnit. Mai ales că nu e interesată câtuși de puțin de bărbații infami.

– Asta e o problemă.

– Și al naibii de ironică. Reggie făcu o pauză, copleșit de amintirea momentului hipnotizant când se uitaseră unul în ochii celuilalt. A fost ceva între noi când ne-am întâlnit...

– Ai mai spus asta, interveni Marcus. De mai multe ori. E punctul în care îmi dau seama că urmează să te arunci cu capul înainte în...

– De data asta, a fost diferit, Marcus.

– Ai mai spus și asta.

Reggie rezistă dorinței de a se certa cu prietenul lui. Marcus avea dreptate. Reggie mai spusese și înainte chestii asemănătoare, după ce întâlnise câte o domnișoară fermecătoare. Însă, de data asta, era diferit. Reggie nu știa exact cum, dar era. Văzuse o strălucire în ochii albaștri ai domnișoarei Effington când privirile li se intersectaseră, o sclipire de conexiune, o recunoaștere nerostită că poate era ceva special între ei. Ca și cum, în acea clipă, sufletul ei îl recunoscuse pe al lui. Pierduse numărul momentelor când se îndrăgostise, dar niciodată nu simțise ceva asemănător cu genul acesta de recunoaștere reciprocă. Era, bineînțeles, o idee ridicolă. Până la urmă, ea nici

măcar nu-l plăcea. Sau, mai degrabă, nu-i plăcea bărbatul drept care se dădea el.

– Acum, sunt prins la mijloc, nu?

– Așa aș spune, admise Marcus. Nu există vreo modalitate de a schimba ce am făcut. Știi la fel de bine ca mine că genul de bârfe pe care le-am început se hrănesc singure și se extind. Victoria asta a ta de azi doar va mări ce am pus în mișcare. Felicitări, Reggie! Fie că-ți place, fie că nu, ești infamul viconte Berkley.

– M-aș putea schimba, spuse Reggie plin de speranță.

Marcus clătină din cap.

– Nimeni nu te-ar crede. Cu atât mai puțin domnișoara Effington.

– Presupun că nici nu mai contează. Nu-i place persoana care crede că sunt și m-ar plăcea și mai puțin dacă ar afla adevărul.

Pentru o clipă, se gândi cum să-i explice domnișoarei Effington că nu era deloc infam, ci doar voia să fie privit așa, ca să atragă femei care să cadă la picioarele lui, copleșite de dragoste. Ideea nu i s-ar părea lui Cassie numai absurdă, ci și patetică.

– Dar îți place de ea.

– Nu, Marcus. Mi-ar putea plăcea de ea. Foarte mult. Dar nu o să-mi permit să fac asta. Deși tactica mea de a-mi schimba obiceiurile legate de sexul slab nu pare să fi avut succes. Vorbesc serios. Dacă mi-aș da voie să mă îndrăgostesc până peste cap, fără nici un pic de încurajare de la domnișoara în cauză, nu ar însemna decât să revin la obiceiurile vechi.

– Dar domnișoara Effington...

– Nu are nici un rost să o iau în direcția asta. Reggie ignoră o împunsătură tăioasă de regret. Ea o să meargă pe drumul ei, și eu pe al meu. Dacă drumurile ni se vor întâlni pe viitor, o să fiu politicos. Atâta tot.

Marcus îl studie cu atenție, apoi încuviință.

– Trebuie să admit că sunt impresionat.

– De ce?

– Indiferent de lipsa de istețime a planului tău original, ești, în mod evident, hotărât să te schimbi. E admirabil. Marcus îl bătu pe spate. Mie nu îmi rămâne decât să îmi extind ajutorul dincolo de ce am făcut deja – asta dacă nu cumva ai prefera să continui pe drumul ăsta. Poate un alt duel?

– Nu cred, dar îți apreciez oferta.

Marcus zâmbi modest.

– Fac ce pot pentru prieteni.

Puteau glumi pe tema asta, dar Marcus fusese cel mai apropiat prieten al lui Reggie de când își amintea acesta. Erau ca frații. Nu se lăsaseră niciodată baltă și nici nu aveau s-o facă.

Însă, de când cu căsătoria lui Marcus de anul trecut, relația lor suferise o schimbare subtilă. Nu că Reggie ar fi simțit că pierduse un prieten. Dimpotrivă, câștigase unul în persoana soției lui Marcus, Gwen. O altă ironie era că Marcus, care nu căutase niciodată dragostea, o găsise, iar el, care își petrecuse cea mai mare parte a vieții îndrăgostindu-se și suferind din cauza asta, nu avusese parte de ceva ce putea fi numit autentic ori de durată sau măcar o femeie care să-i răspundă la afecțiune. Femeia potrivită. Poate ar trebui să-și coboare standardele.

Poate ar trebui să renunțe la ideea de căsătorie din iubire și să caute doar o soție potrivită. Avea mai multe posibilități. Marcus avea dreptate. Reggie era considerat o partidă excelentă. Cu toate astea, ideea unui mariaj doar de dragul de a se căsători, fără nici o urmă de afecțiune sau, chiar mai bine, de iubire, nu îl încânta. Voia ce văzuse în căsătoria fericită a părinților lui. Tatăl lui murise de aproape doisprezece ani, însă Reggie își amintea bine relația părinților lui. Zâmbetele secrete, privirile intime, afecțiunea evidentă și durerea devastatoare care o copleșise pe mama lui după moartea soțului ei. Voia ce aveau prietenii lui. Marcus și soția lui nu începuseră relația cu dreptul. Nunta lor fusese organizată ca urmare a amenințării unui dezastru financiar, însă dragostea urmase rapid. Sau prietenul lui, marchizul de Helmsley, care nu avusese nici o intenție să se căsătorească, ci încercase să găsească o parteneră potrivită, însă o întâlnise pe tânăra care îi furase inima. O căsătorire plină de fericire era o pretenție prea mare?

Poate era – cel puțin, pentru el. Poate ar trebui să se mulțumească și el cu ce putea avea. Cu siguranță, putea găsi o partidă bună chiar în acel sezon. Putea alege dintre domnișoarele eligibile, iar afecțiunea, poate chiar iubirea, puteau veni în timp.

– Iartă-mă că-ți întrerup meditația, zise Marcus, dar unde mergem?

– Unde? Reggie se opri și se uită în jur. Ajunseseră la drum. Nici măcar nu observase. Recunosc că ar fi nevoie de o plimbare lungă pe la țară ca să-ți rezolvi toate întrebările existențiale, dar nu cred că poți face asta într-o singură dimineață. Marcus îl studie cu atenție. Trebuie să recunosc că aceste rare momente de introspecție ale tale îmi dau fiori. Nu îți stau în fire.

– Îmi cer scuze, zise Reggie.

– Nu-i nimic. Marcus ridică din umeri, într-un mod exagerat de grațios. Prietene, aș vrea să te vezi așa cum te văd ceilalți. Niciodată nu ai făcut asta.

Reggie se uită lung la conte. Acesta îl cunoștea mai bine decât oricine, însă greșea în privința asta. Reggie avea o perspectivă foarte realistă asupra lui însuși. Avea un titlu bun, o avere frumușică și nu era neatrăgător. Însă nu avea nimic ieșit din comun. Într-o operă, ar fi fost o voce din cor. Pe scenă, un actor oarecare. Într-o carte, un personaj minor. Asta era menirea lui, asta era firea lui. Iar firea lui nu avea înclinație pentru crearea de progenituri.

Zâmbi slab.

– Mereu ai avut o înclinație pentru afirmații de natură analitică, dar niciodată așa devreme.

Marcus îl privi o clipă, ca și cum și-ar fi gândit următoarele cuvinte, apoi zâmbi.

– Nu știu ce m-a apucat. Va trebui să fiu mai atent pe viitor. În clipa de față, eu mor de foame și sunt curios unde e soția mea. Îți sugerez să ne întoarcem la festivități. În plus, e posibil să existe câteva tinere care așteaptă să cadă la picioarele victoriosului Lord Berkley.

– Victoriosul și infamul Lord Berkley, te rog frumos.

Reggie râse, și Marcus i se alătură. Se îndreptară spre mulțime, unul lângă altul, cum făcuseră totul în viața lor. De ce să nu savureze acel moment de triumf? Până la urmă, Reggie câștigase cursa și merita să se bucure de asta. Fu copleșit de o senzație stranie de satisfacție. Chiar dacă era un bărbat obișnuit, era posibil să fie singurul care știa asta. Cel puțin pentru moment, era infamul Lord Berkley și avea de gând să se bucure de asta.

Capitolul 3

Mamele sunt dătătoarele de viață și purtătoarele moștenirii și, pentru asta, ar trebui prețuite și respectate. Deseori, sunt și un rău necesar.

Marcus, contele de Pennington

– Ce ți-a luat așa mult? Credeam că o să ajungi acasă acum câteva ore.

– Serios?

Reggie îi dădu pălăria și mănușile majordomului, Higgins, care lucrase pentru familia lui în diverse funcții de când își putea aminti Reggie. Se uită la sora lui mai mică. Lucy coborî pe scările care dominau salonul casei Berkley, cu flerul dramatic al unei actrițe realizate sau al unei adolescente de șaisprezece ani care pare mult prea nerăbdătoare să devină femeie.

– Habar n-ai prin ce am trecut. Lucy se sprijini de un stâlp, oftă teatral și își duse mâna la frunte. A fost groaznic, absolut groaznic.

Reggie îi aruncă o privire întrebătoare lui Higgins, care își ridică ochii spre tavan, dar nu spuse nimic. Reggie își înăbuși un zâmbet.

– Știu că o să regret, dar ce calamitate te-a lovit azi? Săptămâna trecută, a fost refuzul mamei de a te lăsa să-ți faci debutul anul ăsta.

– Am aproape șaptesprezece ani, zise Lucy.

– Ai șaisprezece ani și te porți ca atare. Am înțeles că ieri a fost o discuție din cauza unei rochii prea decoltate și nepotrivite pentru o tânără bine-crescută de vârsta ta.

– Sunt destul de matură pentru vârsta mea. Toată lumea spune asta.

– Cred că tocmai asta e o parte din problemă, șopti Reggie. Iar aseară, ai avut o ieșire fiindcă nu ți s-a dat voie să participi la cursa din dimineața asta.

– Nu a fost deloc corect, și știi asta. Ai câștigat?

– Da.

– Excelent!

Tânăra îi aruncă un zâmbet triumfător lui Higgins. Colțurile gurii majordomului zvâcniră, ca și cum ar fi încercat să nu zâmbească. Reggie își coborî vocea și se aplecă spre bătrân.

– A pus din nou pariuri cu servitorii?

– Milord, nu aș permite niciodată așa ceva, zise Higgins.

Reggie îl studie.

– Ai pus un pariu pentru ea, nu?

Higgins făcu ochii mari și îl privi cu inocență.

– Haide, Reggie, interveni Lucy repede. O domnișoară are mereu nevoie de niște bani de cheltuit. În plus, nici nu contează în momentul de față. Avem probleme mult mai mari. E vorba despre mama.

– Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Reggie.

– Lady Berkley e la pat, milord, zise Higgins.

– De ce? Privirea lui Reggie trecu de la Higgins la Lucy. Nu are cum să fie bolnavă. Mama nu a fost niciodată bolnavă.

– Nu e doar bolnavă. E... E...

Buza de jos a lui Lucy tremură.

– Lady Berkley spune că e pe moarte, milord, zise Higgins.

– E pe moarte? Reggie clătină neîncrezător din cap. E imposibil. Ieri se simțea foarte bine și era sănătoasă.

– Dar azi e pe patul de moarte, zise Lucy cu ochii plini de lacrimi. Vom fi orfani.

– Prostii! spuse Reggie, care se întoarse spre Higgins. Ați chemat un doctor?

Higgins încuviință.

– Doctorul Hopwood a venit deja și a plecat.

– Și?

– Și spune că nu a găsit nimic în neregulă. Ce nemernic incompetent! Mama e clar bolnavă, oricine poate să vadă asta, spuse Lucy.

– Higgins? zise Reggie, ridicând dintr-o sprânceană.

– E greu să spun cu certitudine, milord. Majordomul își alese cuvintele cu grijă. Nu putem ignora părerea unui doctor respectat, și, cu toate că doamna pare palidă, nu e în mod special...

– Higgins! interveni Lucy.

Majordomul continuă.

– Din câte știu, Lady Berkley nu a fost niciodată bolnavă și nici nu s-a prefăcut a-i fi rău. Cred că ar fi o greșeală să-i ignorăm afirmațiile legate de starea sănătății.

– Înțeleg, zise Reggie încet.

Răspunsul lui Higgins îl trezise la realitate și îl făcuse să se înfioare. Reggie nu se gândise la moartea mamei lui, iar acum gândul îl tulbura teribil. Mereu crezuse că Marian Berkley avea să fie alături de ei pentru totdeauna. Rațional, știuse că mama lui îmbătrânea și că într-o bună zi avea să se ducă alături de tatăl lui. În definitiv, avea aproape cincizeci de ani. Adevărul era că îi plăcea de mama lui. Lady Berkley era bună și amuzantă și avea un aer minunat și fermecător de confuzie. În plus, nu se implica niciodată în viața lui. Avea prietenii și activitățile ei și o creștea pe Lucy, iar toate astea o țineau prea ocupată ca să intervină în viața fiului său. Deși toți locuiau în casa mare din Portman Square din Londra și în conacul din Berkley Park de la țară, niciodată nu se împiedicau unul de altul. Erau zile când nici măcar nu se întâlneau.

Cu toate astea, gândul că un părinte era în apropiere dacă avea nevoie de un sfat, de ajutor sau chiar de afecțiune îi oferea confort și siguranță într-o lume nesigură. Reggie nu suporta ideea de a o pierde, de a deveni orfan.

– Mă duc să o văd, zise Reggie și începu să urce scările.

– A cerut să te vadă, spuse Lucy, care îl urmă.

– Milord, înainte să mergi la ea, trebuie să-ți spun ceva ce a menționat doctorul Hopwood, interveni Higgins.

Reggie se opri și se întoarse spre majordom.

– Despre ce e vorba, Higgins?

– Oricare ar fi natura bolii ei, doctorul a spus că ar trebui să i se facă pe plac, mai ales când vine vorba despre dorințele sau cerințele ei neobișnuite sau ciudate. M-a sfătuit să-i dăm orice cere. Astfel de cerințe ar putea fi rezultatul unui delir, iar un refuz nu ar face decât să-i înrăutățească starea. Trebuie să evităm asta, cel puțin până când își dă seama care e problema, zise Higgins.

– Foarte bine, încuviință Reggie. O să aibă orice vrea.

Ajunse în capul scărilor și se îndreptă spre aripa casei în care stăteau mama și sora lui. Camera lui era în aripa opusă, o altă concesie a naturii separate a vieții lor.

Ușa camerei mamei lui era închisă. Bătu ușor și așteptă. Nici un semn.

– Încearcă din nou, zise Lucy. Poate doarme.

Reggie făcu o pauză, pregătit să bată din nou.

– Atunci, poate nu ar trebui să...

– Bineînțeles că ar trebui, pufni Lucy. Dacă e pe moarte, nu mai avem mult timp. Tânăra deschise ușa și păși înăuntru. Mamă?

Reggie și Higgins se uitară unul la altul, apoi o urmară pe Lucy.

Perdelele erau trase, ca să împiedice soarele după-amiezii să intre în cameră. Un fior îl străbătu pe Reggie. Mamei lui îi plăcea lumina și mereu insista ca ferestrele să fie deschise, ca să intre soarele. Faptul că acum nu făcuse asta era un semn foarte rău.

– Mamă?

Se apropie de pat.

– Băiatul meu, tu ești? se auzi vocea lui Lady Berkley din direcția patului.

– Ce s-a întâmplat, mamă?

Bărbatul se apropie de pat și o privi. Mama lui stătea rezemată de un morman de perne, care îi micșora silueta. Nu se gândise la mama lui ca fiind mică. Mai mult ca sigur că vioiciunea personalității ei o făcea să pară mai mare în ochii lui. Însă acum, privind-o de sus, observă ce micuță era.

– Cum te simți?

– Sunt bine, suflețel, nu ai de ce să-ți faci griji. Lady Berkley oftă și își ridică mâna ușor, ca să o pună peste a lui, ca și cum efortul ar fi fost prea mult pentru ea. Absolut deloc.

Vocea ei era așa slăbită, că abia o putu auzi. Simpla ei negare îl înfioră. Berkley se așeză ușor pe pat și o privi îngrijorat. Lumina era prea slabă ca să vadă clar, însă mama lui chiar părea să fie palidă. Își impuse o nuanță de încredere în voce.

– Doctorul spune că nu a găsit nimic în neregulă.

– Și trebuie să avem încredere în el. Femeia îi zâmbi curajoasă. Sunt sigură că știe mai multe decât mine.

– Bineînțeles, și o să fii bine. Cu toate astea, Reggie se încruntă. Doctorii mai greșiseră și înainte. Ai nevoie de ceva?

– Nu, de nimic.

Femeia își duse mâna liberă la gură și tuși delicat.

O senzație de neajutorare îl copleși pe Lord Berkley.

– Sunt sigur că e ceva ce pot face ca să te simți mai bine.

– Ești un drăguț, scumpul meu băiat, pentru că întrebi, dar nu am nevoie de nimic. Decât... poate... Femeia oftă. Nu, nu aș putea... nu.

– Ce e, mamă?

Femeia își întoarse capul în altă direcție.

– Nu, e prea mult să cer așa ceva.

Reggie se uită la Higgins, care îl încurajă cu o mișcare de cap.

– Cere orice, absolut orice.

– Doar pentru că insiști, altfel nu mi-aș permite. Înainte să mor...

– Mamă, nu o să mori, se auzi vocea tulburată a lui Lucy.

– Bineînțeles că nu, draga mea. Femeia îi zâmbi fiicei ei, apoi își întoarse din nou privirea spre fiul ei. În primul rând, trebuie să-mi promiți că o să ai grijă de sora ta.

– Bineînțeles, mamă.

Promisiunea îi rămase în gât, și el înghiți cu greu.

– În al doilea rând, înainte să mor...

– Mamă, icni Lucy.

Marian îi făcu semn fiicei ei să tacă, ridicându-și mâna.

– Vreau să te văd la casa ta.

– La casa mea? întrebă Reggie îngrijorat. Vrei să spui căsătorit?

– E dorința mea sinceră. Ultima... Își mută privirea undeva în depărtare. Ultima mea dorință.

– Înțeleg, mamă, dar...

– O partidă bună. Dintr-o familie bună. Dar, mai mult de atât, cineva la care ai putea să ții. Vocea ei părea ezitantă, ca și cum mintea ei ar fi hoinărit aiurea. Există cineva...

Niște ochi albaștri luminoși apărură în mintea lui, însă Berkley îndepărtă acel gând.

– Nu, nu în clipa de față.

– Păcat. Femeia tăcu atât de mult, încât fiul ei se întrebă dacă adormise. Înainte să mor, aș vrea totuși să fii pregătit.

– Nu am de ce să mă pregătesc pentru moartea ta, fiindcă nu o să mori, spuse el cu mai multă încredere decât simțea.

– Asta rămâne de văzut, dar eu mă refeream să fii pregătit pentru o soție. Femeia îl fixă din nou cu privirea. Dragă Reginald, m-am gândit foarte mult la asta, și acum, că sfârșitul poate fi aproape...

– Mamă! strigă Lucy.

Femeia o ignoră.

– Nu mi-ar plăcea să îți aduci soția în casa asta, așa cum e acum. Aici, totul e atât de... atât de...

– Demodat, milady, interveni Higgins.

Lady Berkley îi aruncă majordomului un zâmbet recunoscător.

– Exact.

– Casa îmi pare în regulă, zise Reggie.

– E departe de a fi în regulă. Camerele publice trebuie să fie complet renovate. Vocea mamei lui era slăbită, dar hotărâtă. Totul e uzat.

– Mobila este puțin deteriorată de vreme, Reggie, zise Lucy gânditoare. Nu-mi amintesc ultima oară când pereții au fost revopsiți sau tapetați. Mama nu a înlocuit nimic de ani întregi.

– Am fost foarte cumpătată, zise mama lui, ca și cum ar fi recunoscut o crimă.

Reggie nu s-ar fi gândit să o descrie pe mama lui ca fiind cumpătată.

– Chiar și așa, nu mi se pare nimic în neregulă cu mobila, cu pereții sau cu orice altceva, zise Reggie cu fermitate. Nu-mi vine să cred că asta e dorința ta de pe patul de moarte!

Higgins tuși și se aplecă spre Reggie, șoptindu-i:

– Delirează, milord.

– Așa e, bombăni Reggie și căzu pe gânduri o clipă.

Nu era sigur că voia o soție pentru care să conteze astfel de lucruri, dar, dacă achiziționarea unor noi piese de mobilier sau vopsirea unor camere ar liniști mintea evident confuză a mamei lui, ar face-o fericită sau, și mai bine, i-ar îmbunătăți starea, atunci de ce să n-o facă? Părea o cerere simplă.

– Mamă, dacă asta vrei...

– Ești un sfânt, și eu sunt o mamă norocoasă. Femeia îl strânse de mână. Vreau ca toate camerele publice să fie complet renovate. De la perdele la covoare. Vopsea, tapet, mobilă, totul. O să transformăm locul într-unul potrivit pentru noua ta soție.

– Sper că celei cu care voi alege să mă căsătoresc nu îi va păsa de așa ceva, zise Reggie îngrijorat.

– Știu că mie mi-ar păsa de astfel de lucruri, șopti Lucy.

– Dragule, știi atât de puține despre femei.

Mama lui îi zâmbi afectuos.

– Așa se pare.

Oricât de ridicolă părea cererea mamei lui, era, în același timp, și inofensivă. În plus, nu era sigur, dar parcă mama lui arăta ceva mai bine. Poate doctorul avea dreptate să-i facă pe plac când venea vorba despre cerințe absurde. Lord Berkley se ridică.

– O să mă ocup imediat de asta, deși trebuie să admit că nu am nici cea mai vagă idee de unde să încep o asemenea treabă.

– Dragul meu, nu ți-aș încredința niciodată o asemenea decizie.

Lady Berkley făcu ochii mari, ca și cum nici prin cap nu i-ar fi trecut așa ceva.

– Știu că nu pot să las alegerea mobilei pe seama lui Reggie, cu atât mai puțin vopseaua sau tapetul, zise Lucy. Abia știe să facă diferența dintre un șifonier și o comodă sau dintre verde smarald și albastru-deschis.

– Nu am nici o dificultate în a face diferența între culori, dar pur și simplu nu mi-a păsat niciodată de asta. La fel cum nu-mi pasă nici de diferența dintre piesele de mobilier.

– Bineînțeles că nu-ți pasă și nici nu are de ce. Nici nu o să fie necesar. Până și zâmbetul mamei lui părea mai strălucitor. Era, evident, o idee bună. Fiica unui vechi prieten de-al meu are gusturi excelente și s-a ocupat de renovarea caselor mai multor doamne, iar rezultatele au fost extraordinare. Desigur, pare excentric din partea ei, având în vedere că e dintr-o familie bună și cere niște sume exorbitante, dar merită fiecare ban.

Reggie o privi cu atenție.

– Ce înseamnă exorbitante?

– Mama a spus că merită fiecare ban. Lucy se încruntă și își încrucișă brațele la piept. Sunt sigur că nu o poți lipsi de asta, indiferent de preț. Până la urmă, e ultima ei dorință.

– Lucy, dacă Reggie crede că e prea mult... Lady Berkley zâmbi în stilul unui martir care se îndreaptă spre amfiteatru și se lăsă din nou pe pernă.

– Nu, în nici un caz, zise Reggie repede. Dacă asta vrei...

– Excelent! I-am cerut lui Higgins să o cheme în vizită în după-amiaza asta. Las totul în mâinile ei. Femeia îi aruncă un zâmbet fragil. Și în ale tale.

– Bineînțeles.

Reggie își forță un zâmbet relaxat și încercă să nu își trădeze reticența în voce.

Ultimul lucru pe care îl voia era să-și piardă timpul ascultând sporovăielile unei femei excentrice despre canapele și materiale. Însă, dacă asta ar fi ajutat-o pe mama ei să se simtă mai bine, putea suporta o după-amiază cu o femeie care era, fără doar și poate, trecută de prima tinerețe și își umplea timpul renovând casele altor oameni. Intenționa să accepte orice planuri avea aceasta, însă avea să pună cât de multă distanță putea între el și această femeie excentrică.

– Puteți să plecați, copii, zise Lady Berkley și oftă, ca și cum conversația ar fi lăsat-o fără putere. Am câteva lucruri despre care trebuie să vorbesc cu Higgins.

Reggie se încruntă.

– E înțelept? Sunt sigur că orice instrucțiuni pentru Higgins pot să mai aștepte până te odihnești.

– O să dureze puțin și o să mă liniștească. Mi-e greu să mă odihnesc știind că nu e casa în ordine. Femeia făcu un semn spre ușă. Acum, plecați și închideți ușa în urma voastră.

– Foarte bine. Reggie îi aruncă o privire lui Higgins. Ai grijă să nu se obosească.

– Nu aș permite niciodată așa ceva, milord, zise Higgins.

Reggie se îndreptă spre ușa, se opri, lăsându-și sora să iasă înaintea lui, apoi închise ușa în urma lui.

– Reggie, ce crezi?

Lucy îl privi îngrijorată.

– Despre boala mamei?

Lucy încuviință din cap.

– Nu știu ce să cred. Reggie clătină din cap. Nu e genul de femeie care să cadă la pat fără motiv. Nu mi-o amintesc să fi fost vreodată indispusă sau măcar să susțină că nu se simte bine. Mă tem că ea crede cu adevărat că e pe patul de moarte.

– Poate pur și simplu vrea să fie renovată casa și are rețineri în a cheltui fondurile necesare? zise Lucy cu speranța în glas.

– Poate. Reggie se gândi la acea idee. Deși nu am văzut-o niciodată pe mama ezitând când vine vorba despre cheltuieli. Mereu i-a plăcut să cheltuiască bani, și, cu cât erau mai mari sumele, cu atât era

mai mare bucuria ei. În plus, nu a folosit niciodată ceva așa serios cum ar fi sănătatea ei ca să obțină ce vrea. Asta îi dă bolii ei un grad de veridicitate.

Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi.

– Atunci, e cu adevărat...

– Nu fi absurdă, spuse el tăios, punându-și mâna pe umărul surorii lui, ca să o consoleze. Sunt sigur că mama o să fie alături de noi mulți ani de acum încolo. Pur și simplu, trebuie să trecem peste situația asta și să respectăm sfatul doctorului, să-i facem pe plac. Sunt sigur că o să își revină repede.

– Crezi?

– Sunt sigur. În vocea lui Reggie se auzi o convingere pe care nu o simțea pe deplin. În plus, principalul ei scop în viață în ultimii ani a fost să mă vadă căsătorit. Îi aruncă lui Lucy un zâmbet încurajator. Nu și-ar da niciodată voie să moară înainte să mă știe căsătorit.

– Înțeleg. Lucy făcu un pas în spate și îl studie o clipă. Mulțumesc, Reggie. M-ai făcut să mă simt mult mai bine.

– Serios? Cum așa?

– Cum așa? Având în vedere succesul de care te bucuri în găsirea unei soții, sunt șanse ca mama să trăiască pentru totdeauna.

Cassie stătea pe marginea unui divan din salonul principal al casei Berkley și analiza camera și decorul. Impresia generală era a unei doamne în vârstă care-și trăise viața, cu toate că salonul avea dimensiuni bune și potențial, chiar dacă era nevoie de ceva reparații. Senzația de entuziasm la care Cassie ajunsese să se aștepte înaintea începerii unui nou proiect creștea în ea, deși azi era temperată de o vagă neliniște. Oricât de mândră era de răbdarea de care dădea dovadă când venea vorba despre doamnele pe care le accepta pe post de cliente, era aproape imposibil să stea nemișcată unde o pusese majordomul familiei Berkley și să aștepte pe oricine aștepta. Căzând pradă neliniștii care o acaparase, se ridică și traversă camera, ca să se liniștească și să examineze mai bine marmura sculptată de pe șemineu. Era ironic faptul că, după comportamentul nepoliticos pe care-l avusese față de Lord Berkley, acum era în casa lui și avea să lucreze pentru el – și asta, la cererea mamei lui. Chiar mai ciudat era că totul se întâmplase la insistențele propriei mame.

Primul impuls când primise, după ce se întorsese de la cursă, mesajul de la Lady Berkley fusese să nu dea curs acelei solicitări. Nu avea nevoie de bani și, în prezent, avea în vedere mai multe proiecte la fel de provocatoare. În plus, nu o încânta gândul unei întâlniri cu Lord Berkley. Deși mama ei nu era la fel de scandalizată de ce făcea Cassie ca frații ei, Lady William nu fusese nici ea prea entuziasmată.

Cu toate astea, mama ei fusese destul de fermă în privința acceptării acestui proiect. Aceasta spusese că Lady Berkley nu se simțise prea bine în ultimul timp și că renovarea casei ei putea să-i îmbunătățească starea.

Femeia mai spusese și că o considera pe Lady Berkley o prietenă dragă, iar Cassie ar trebui să accepte acel proiect ca o favoare personală. Și asta era ciudat. Cassie nici măcar nu știa că mama ei o cunoștea pe Lady Berkley. Însă societatea din Londra era, în multe feluri, ca un sat, unde toată lumea cunoștea pe aproape toată lumea, așa că nu era surprinzător ca mamele lor să se cunoască.

– Dumneata ești.

Un chicot amuzat se auzi din ușă. Cassie inspiră adânc și se întoarse.

– Nu mă așteptam să te întâlnesc așa repede, milord.

– Și, cu toate astea, ești în casa mea. Lord Berkley se îndreptă spre ea, îi luă o mână și o ridică la buze. Trebuie să recunosc faptul că sunt surprins, dar presupun că nu ar trebui.

– Așadar, mă așteptai? Tânăra îi privi ochii cenușii și, pentru a doua oară în acea zi, se împotrivi impulsului de a-și trage mâna dintr-a lui. Și ignoră și dorința ciudată de a simți căldura atingerii lui pentru totdeauna. Probabil mama dumitale a pomenit despre întâlnirea noastră.

O umbră de îngrijorare îi apăru pe față, după care dispăru.

– Mama mi-a spus doar că persoana cu care voia să lucreze e... excentrică.

Tânăra își trase mâna dintr-a lui și se încruntă.

– Și te-ai gândit la mine?

El zâmbi.

– Chiar azi-dimineață mi-ai fost descrisă ca fiind excentrică.

– De către fratele meu, nu am nici o îndoială. Cassie știa că ar fi trebuit să fie enervată, și intenționa să îi spună lui Christian

despre nemulțumirea ei, însă amuzamentul lui Berkley era irezistibil. În plus, bănuia că impresia pe care i-o făcuse mai devreme nu era chiar favorabilă, „excentrică" fiind cel mai puțin neplăcut adjectiv pe care îl putea folosi pentru a o descrie, iar Cassie prefera ca Berkley să nu o considere o scorpie. Afișă un zâmbet prefăcut. Cred c-ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut spune că sunt plictisitoare.

În ochii lui Berkley se citi aprecierea.

– Sau nebună.

– De-a dreptul sărită de pe fix, zise ea.

– Dusă cu pluta.

– Ciudată, adăugă ea.

– Cu o rotiță lipsă.

Tânăra zâmbi.

– Țăcănită.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Absentă.

Cassie se gândi pentru o clipă.

– Cu mintea vraiște.

– Nu e în deplinătatea facultăților mintale.

– Săracă cu duhul.

– Toantă.

– Naivă.

– Cu mintea vraiște.

Cassie râse.

– Nu cea mai strălucită stea de pe cer.

– Dar ești. Vocea îi era neschimbată, însă în ochi avea o strălucire aparte. Nu-mi pot imagina o altă făptură celestă care să strălucească mai tare decât dumneata.

– A, infamul și fermecătorul Lord Berkley și-a făcut apariția, zise ea relaxată, într-un mod care diminua puterea cu care îi bătea inima. Schimbul de replici o luase prin surprindere, la fel ca plăcerea pe care o simțise datorită complimentului lui. Știi cum să te folosești de cuvinte și, trebuie să recunosc, nu mă așteptam la mai puțin, având în vedere reputația dumitale. Sunt însă impresionată că ai reușit să te abții până acum.

– Autocontrolul, domnișoară Effington, este o virtute cu care n-am fost înzestrat în mod special și a cărui valoare nu am apreciat-o în mod deosebit.

– Autocontrolul, milord, este ce-i separă pe cei civilizați de cei necivilizați, spuse ea, apoi încercă să nu tresară din cauza tonului său ipocrit.

– Niciodată nu m-am considerat necivilizat, dar, pe de altă parte, nici nu m-am gândit că aș fi infam înainte să te cunosc. Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de poliță. Dumneata, domnișoară Effington, mă înveți tot felul de lucruri interesante despre mine.

– Ar trebui să-mi cer scuze.

– De ce? El ridică dintr-o sprânceană. Nu ai vorbit serios?

– Ba da, doar că pur și simplu nu ar fi trebuit să spun toate astea cu voce tare.

– De ce nu?

– Pentru că a fost nepoliticos. Cassie oftă și clătină din cap. Dumneata te-ai purtat frumos cu mine și...

– Și am fost fermecător?

Tânăra râse, deși nu ar fi vrut.

– Foarte fermecător, iar eu nu am fost decât nepoliticoasă. Adevărul e că abia ne-am întâlnit, și te-am și judecat.

– Și ai considerat că-mi lipsește ceva.

– Nu chiar. Cassie se gândi preț de o clipă. Mai degrabă, ai un pic prea mult.

– Sunt prea infam?

– Ceva de genul ăsta, șopti ea și încercă să ignore căldura care o copleșise.

Nu-și amintea când roșise ultima oară, însă acel bărbat reușise să o facă să roșească de două ori în aceeași zi. Era de-a dreptul deranjant.

– Nu am început cu dreptul, nu-i așa?

– Așa se pare.

– Poate putem schimba asta. El se gândi pentru o clipă. Nu trebuie decât să încercăm din nou. Să avem un început nou.

– Cum adică, un început nou?

– Draga mea domnișoară Effington, nu cred că am făcut cunoștință. Permite-mi, te rog, să mă prezint. El se îndreptă și adoptă

o atitudine formală. Eu sunt vicontele Berkley, Reginald Berkley, Reggie pentru prietenii apropiați, însă nu îmi place prea mult numele ăsta, pentru că pare mai potrivit pentru un câine decât pentru un gentleman, dar, cu toate astea, îl suport. Dacă sunt întrebați, prietenii apropiați pomeniți mai devreme ar spune că am un caracter bun, că sunt deseori amuzant, un fiu nemaipomenit și un frate atent. Per ansamblu, un om decent, în ciuda a ce ai fi putut auzi. Îmi plătesc datoriile la timp, am grijă de cei care lucrează pentru mine sau de cei care se află sub protecția mea și mă port frumos cu copiii și cu animalele de companie.

– Ai uitat să menționezi că ești infam.

– Am uitat pentru că, până în dimineața asta, nu am mai fost descris așa.

Cassie îl studie cu scepticism.

– Niciodată?

El încuviință.

– Nici măcar o dată. Cu toate astea, sunt la dispoziția dumitale, domnișoară Effington. Reggie făcu o plecăciune exagerată. Farmecul meu, infamia mea, orice dorești.

– Orice?

– Orice.

Pentru o clipă, Cassie îl privi țintă, și îi trecură prin minte tot felul de posibilități. Majoritatea extrem de nepotrivite, complet scandaloase și absolut păcătoase. Le dădu la o parte, una câte una.

– Și dumneata ești? întrebă el.

– A, da, bineînțeles. Cassie făcu o reverență. Sunt domnișoara Effington, Cassandra, Cassie pentru prietenii dragi, nume pe care îl prefer, pentru că nu sună ca un nume de câine.

El râse, iar ea zâmbi.

– Printre prietenii cei mai apropiați este și sora mea geamănă, Lady St. Stephens. Sunt fiica lui Lord și lui Lady William, William și Georgina Effington, unchiul meu este ducele de Roxborough, ceea ce înseamnă că am nenumărate rude Effington, inclusiv trei frați. Toți sunt de părere că trebuie să fiu supravegheată îndeaproape.

– De ce?

– Mereu au simțit că sunt sora care va deveni ținta unui scandal, spuse ea fără să gândească, dorindu-și apoi să-și retragă cuvintele.

Reggie făcu ochii mari.

– Serios? Să îndrăznesc să întreb de ce?

– Bănuiesc că din cauza firii mele directe. Nu avea nici un rost să evite subiectul, acum că îl deschisese. Cassie inspiră adânc. Frații mei au considerat mereu că o femeie care refuză să-și controleze limba ascuțită nu o să-și controleze nici alte impulsuri.

– Înțeleg. Reggie făcu o pauză. Și au dreptate?

– Până acum, nu. Nu am întrecut niciodată limitele comportamentului potrivit. Cu excepția acestui lucru, desigur, zise ea. Chiar dacă frații mei nu sunt de părere că ceea ce fac eu e scandalos, nu consideră nici că e ceva potrivit. Cred că e destul de...

– Excentric?

Reggie râse.

– Exact. Cassie zâmbi. Nu doar faptul că îmi place să redecorez casele altor oameni, ci și faptul că sunt plătită pentru asta, ceea ce îmi pune munca în cea mai scandaloasă categorie de afaceri.

El pufni și își duse mâna în dreptul inimii.

– Nu asta.

– Știu, e deranjant, dar acum știi. În plus, adaugă faptul că sunt încă necăsătorită, și e clar că frații mei consideră că o să am o soartă cumplită. Chiar o să devin excentrica domnișoară Effington. Mătușa necăsătorită a copiilor lor, cea care își ocupă zilele cu lucruri care mai de care mai ciudate și despre care vorbește în șoaptă restul familiei. Toți vor clătina din cap și vor spune că e mare păcat. Dacă ar fi tăcut, viața ei ar fi fost cu totul alta. Cassie oftă dramatic și flutură din gene.

– Dar atunci, nu ar mai fi fost viața dumitale.

– Ce vrei să spui?

– Doar că îți modelezi viața în așa fel încât să ți se potrivească dumitale, nu altora. Faci exact ce vrei să faci. Nu multe femei, și nici chiar bărbați, se pot mândri cu asta. În vocea lui se auzea admirație. E nevoie de mult curaj.

– Unii ar spune că e mai degrabă prostie, nu curaj.

– Poate, dar eu nu mă număr printre ei. Reggie o fixă cu privirea. Nu cred că soarta ta va fi groaznică, ci mai degrabă plină de adrenalină și de aventuri. Cred că nepoții și nepoatele vor vorbi despre ce viață minunată ai și vor spera să fie ca dumneata.

– Remarcabil. Chiar crezi asta?

– Da, domnișoară Effington.

– Frații mei nu ar fi de acord.

– Nu îți trăiești viața pentru frații dumitale, ci pentru dumneata.

– Bineînțeles, șopti ea.

Pentru o clipă, se uită în ochii lui, profunzi, cenușii și irezistibili, și văzu reflectată în ei viața despre care pomenise el. Se întrebă dacă acea viață avea să fie trăită de una singură. Înțelegea de ce Lord Berkley avea reputația pe care o avea. Nu era numai fermecător, ci și inteligent, se pricepea la cuvinte și era blând. Și extrem de periculos. Nu trebuia să uite de asta.

– O să vedem cum o să fie viitorul. Cassie îi aruncă cel mai strălucitor și mai impersonal zâmbet posibil. În momentul de față, milord, cred că ar trebui să ne ocupăm de ce avem de făcut, zise și arătă spre salon. Asta e singura încăpere pe care mama dumitale o vrea renovată?

– Nu sunt sigur. Nu cred. Cred că vrea ca toate încăperile publice din casa asta să fie refăcute. Ambele saloane, ambele sufragerii, poate și sala de bal, chiar și biblioteca, deși aceea e preferata mea și îmi place așa cum e. Trebuie să recunosc, domnișoară Effington, că tot ce se întâmplă e nou pentru mine. Acum câteva ore, nici măcar nu știam că mama consideră această casă cam...

– Demodată?

– Chiar crezi asta? Reggie se uită prin cameră, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Poate ar avea nevoie de puțin... Îi aruncă o privire de bărbat neajutorat și ridică din umeri. De ceva.

– Tocmai de asta sunt aici, milord. Sunt expertă la acest... ceva, spuse ea zâmbind. Cassie își luă blocul de desen și creionul pe care îl atașase cu o fundă. Sunt nerăbdătoare să vorbesc cu mama dumitale, să aflu ce idei are și ce preferă, ce stiluri îi plac. O să ni se alăture în curând?

– Mama nu se simte bine. A căzut la pat și...

Făcu o pauză și privi în gol, ca și cum Cassie ar fi fost răspunsul la acel puzzle. Tânăra nu era sigură că îi plăcea acea privire.

– Sper că nu e nimic serios.

Reggie o privi în continuare.

– Ar fi trebuit să știu.

– Ce anume?

– Nimic, domnișoară Effington, nimic. Sunt sigur că o să-și revină cât de repede posibil.

– Poate ar fi mai bine dacă m-aș întoarce altcândva.

– Cred că asta ar fi în detrimentul planurilor mamei, zise el și chicoti.

– Am rămas cu impresia că mama dumitale vrea să începem redecorarea cât de repede posibil.

– A, da, planurile pentru casă. Reggie încuviință. Exact la asta mă gândeam.

– Ar trebui totuși să discut cu ea. Crezi că se simte în stare?

– Nu azi. Nu, a lăsat problema asta în mâinile mele.

– Serios? Cassie se încruntă. Cât de neobișnuit! Milord, trebuie să recunosc că sunt mai obișnuită să lucrez cu doamna casei decât cu domnul. Din ce mi-au zis soțiile domnilor, aceștia sunt reticenți în a face schimbări în mediul în care locuiesc, fie din cauza confortului, fie din cauza prețului. Asta am învățat și din experiența personală cu bărbații din familia mea.

– Eu nu sunt reticent câtuși de puțin. Sunt chir nerăbdător să aflu ce crezi despre casa mea și cum poate fi îmbunătățită. Vrei să vezi restul casei acum? Cel puțin, încăperile pe care vrem să le redecorăm?

– Da, bineînțeles.

Berkley îi întinse brațul, iar ea ezită. Nu era o ocazie socială. Era acolo pentru muncă. Cu toate astea, ar fi fost nepoliticos să-i refuze brațul. Inspiră adânc și se îndreptă când simți mușchiul lui ferm sub atingerea ușoară a mâinii ei. Reggie își mușcă buzele, ca și cum ar fi fost amuzat de disconfortul ei sau, mai rău, ca și cum ar fi fost conștient de efectul ciudat pe care-l avea asupra ei. Oare și ea avea același efect asupra lui? Cu siguranță, i-ar fi prins bine.

– Probabil ar trebui să-ți spun câte ceva despre casă. A fost construită în urmă cu aproape o jumătate de secol.

Reggie o conduse dintr-o încăpere în alta.

Casa ar fi fost derutantă, însă, în ultimul an, Cassie fusese în mai multe case la fel de vechi, construite în același stil: o cameră care dădea în alta, apoi în alta și tot așa, până când puteai ajunge de unde ai plecat. Casa era ceva mai mare decât a familiei ei și mai mică decât

a unchiului său. Avea, într-adevăr, nevoie de redecorare, dar avea niște linii și proporții excelente.

Terminară turul în salonul din care îl începuseră.

– Asta a fost, zise Lord Berkley. Adevărul e că nu m-am gândit prea mult la casa asta și la mobilă, dar azi am văzut totul din perspectiva dumitale și nu e chiar la modă, nu?

– Milord, dacă ar fi fost, nu ai fi avut nevoie de mine.

Cassie îi aruncă cel mai profesional zâmbet al ei.

– Ar fi fost mare păcat, domnișoară Effington. Reggie îi zâmbi, iar stomacul lui Cassie se strânse din cauza naturii ciudat de intime a momentului. La cum stau lucrurile, ai mult de lucru. Draga mea domnișoară Effington, e posibil să-ți fi găsit o sarcină pentru toată viața aici, la casa Berkley.

– O sarcină pentru toată viața? Cum adică?

– Cred că, la un moment dat, o să vrem să redecorăm fiecare cameră din casă. Și e o casă extrem de mare. Ce ai crezut că am vrut să spun? întrebă el cu subînțeles.

– Nimic, zise ea repede. Absolut nimic. Am văzut tot ce aveam nevoie să văd pe ziua de azi. O să revin cât de repede posibil cu niște schițe preliminare. Cred că poimâine, dacă este în regulă și pentru dumneata.

– Sunt cu totul la dispoziția ta, se auzi vocea lui în spatele ei.

Cassie bănui că el zâmbea într-un mod enervant de satisfăcut. Într-adevăr, o sarcină pentru toată viața. Se întoarse cu fața la el.

– Și poate atunci mama dumitale se va putea întâlni cu mine. Ar fi de folos în momentul ăsta, dacă e să decorez pe placul ei.

– În legătură cu asta. El clătină încet din cap. Nu faci asta pentru mama mea.

– Nu?

– Nu, zise, cu un zâmbet larg. Ci pentru soția mea.

Capitolul 4

Cu toate că sinceritatea este cel mai bun mod de a te purta cu sexul slab, ocazional e mai avantajos să nu dezvălui

prea mult. Omisiune, nu înșelătorie. Deși înșelătoria are locul ei...

Anthony, vicontele St. Stephens

– Soția dumitale? Tânăra îl privi uimită. Nu e posibil să ai o soție.

– Surprinderea dumitale nu e deloc flatantă, domnișoară Effington. Știu că ai declarat că nu o să ne potrivim, dar ți-e chiar așa greu să crezi că aș putea avea o soție? Că cineva ar vrea să se căsătorească cu mine?

– În nici un caz, milord. Dar eu și majoritatea oamenilor pe care îi cunosc te consideră necăsătorit.

– Nu am spus niciodată că aș fi căsătorit.

Reggie îi zâmbi calm și încercă să nu râdă tare. Pentru o femeie care spusese deja că nu era interesată de el, Cassie era, cu siguranță, afectată să afle că era posibil ca el să nu mai fie disponibil. Tânăra îl privi suspicioasă.

– Ai spus că ai o soție.

– Da?

– Ai spus că voi decora casa asta pentru soția dumitale. Prin urmare, e logic să presupun că există o soție.

– Îmi cer scuze, domnișoară Effington. Ar fi trebuit să spun viitoare soție.

Ea îl studie cu atenție, apoi clătină din cap.

– Nu ești nici logodit. Cu siguranță, aș fi auzit despre așa ceva.

– Serios?

– Da. Cassie îi aruncă un zâmbet încrezut. Am o familie extinsă și numeroase cunoștințe. Aș fi auzit de logodnă înainte să termini cererea.

Reggie râse.

– Nu știam că ești atât de bine informată. Va trebui să rețin asta.

– Cu toate astea, nu am auzit nimic despre intenția dumitale de a te căsători...

– Ce ai auzit?

– Poftim?

– Despre mine. Ce ai auzit?

– Milord, cu siguranță nu...

– Ba da. De fapt, chiar aș vrea să aflu exact ce ai auzit.

– Genul de lucruri obișnuite pentru un bărbat cu reputația dumitale. Jocuri de noroc excesive, dueluri ilegale, legături ilicite...

– Legături ilicite? zise el amuzat.

Cassie îl privi.

– Milord, de ce, atunci când pomenesc despre unul dintre păcatele dumitale, pari surprins și satisfăcut?

– Nu știu. Este, evident, un alt defect al caracterului meu. Ai decis deja că nu sunt perfect.

– Și cred că mi-am cerut scuze pentru acea remarcă.

– Serios? Nu-mi amintesc.

– Ei bine, poate nu chiar explicit...

– Chiar și așa, nu o să-mi cer scuze pentru lipsa mea de perfecțiune. Însă nu discutăm despre lipsurile mele...

– Așadar, ești logodit?

Vocea ei era relaxată, ca și cum răspunsul nu ar fi contat câtuși de puțin. Reggie se întrebă dacă era chiar așa. Și de ce.

– Nu.

Ea clătină din cap.

– Atunci, mă tem că nu înțeleg.

– Nici nu trebuie, cu toate că eu încep să înțeleg. Adevărul scop al așa-zisei dorințe de pe patul de moarte a mamei lui devenea din ce în ce mai evident. Mama este convinsă că o să-și dea ultima suflare...

– Dumnezeule! În vocea domnișoarei Effington se auzi compasiune sinceră. Mama a spus că nu se simte bine, dar nu știam că e atât de grav.

– Totul a fost neașteptat și m-a luat și pe mine prin surprindere.

Ezită să-i împărtășească bănuielile sale – și anume, că mama lui se prefăcuse a fi bolnavă ca să aducă în prezența lui o posibilă soție. Păcat că mama lui nu știa că domnișoara Effington se hotărâse deja că nu voia să devină următoarea vicontesă Berkley și că nu era deloc interesată de el. Asta în ciuda faptului că împărtășiseră câteva momente care îl făcuseră să se întrebe dacă ea se răzgândise.

Dacă așa era, atunci Reggie ar fi fost un fraier să-i împărtășească suspiciunea. Era convins că ea nu ar fi acceptat manipulările mamei lui sau ale oricui altcuiva. Deși Reggie nu era încântat de planul mamei sale, asta dacă era într-adevăr un plan, domnișoara

Effington era o femeie fascinantă. Chiar dacă ea spusese că nu aveau să se potrivească, merita să o cunoască mai bine. Până la urmă, era posibil ca ea să greșească.

– Mama își dorește de foarte mult timp să mă vadă la casa mea.

– În privința asta, nu e diferită de majoritatea mamelor, spuse domnișoara Effington.

– Are o idee ciudată cum că ar trebui să am o casă pusă la punct dacă vreau să-mi găsesc perechea. Se pare că a renunțat la ideea că aș putea face asta de unul singur și crede că atracția unei case renovate și moderne îmi poate aduce soția potrivită.

– Ce absurd!

– Așa mi s-a părut și mie.

– Sunt sigură că ai numeroase calități care ar atrage o parteneră potrivită.

– Serios? Credeam că mă consideri nepotrivit.

– Pentru mine, dar eu fac discriminări.

– Domnișoară Effington, o să mă dai gata.

– Milord, toți am trecut prin asta. Tânăra se uită înspre tavan. Am probleme cu trecutul dumitale. Nu vreau un bărbat cu o anumită reputație.

– Infam?

– Da, încuviință ea. Există însă numeroase domnișoare eligibile care ar profita de provocarea de a te aduce pe calea cea bună.

– Niciodată nu m-am gândit la mine ca fiind o provocare, dar îmi place ideea.

– Nu sunt surprinsă, șopti ea.

– Care sunt calitățile mele?

– Nu am nici o îndoială că le știi deja pe toate.

Vocea ei sună ca a unei guvernante.

– Fă-mi pe plac, domnișoară Effington. În plus, nu ai fost deloc reticentă când a venit vorba să-mi evidențiezi defectele și să-mi calci mândria în picioare.

– Mândria sau aroganța?

– Cred că sunt unul și același lucru. În orice caz, mi-ai rănit mândria, sau aroganța, sau cum vrei să-i zici și poți măcar să te revanșezi spunându-mi care sunt aceste calități ale mele.

– Cred că e corect. Foarte bine. În primul rând, ai un titlu onorabil, nu ești neatrăgător și înțeleg că și averea dumitale e respectabilă.

– Ești bine informată, o tachină el.

Cassie îl ignoră.

– Ești un călăreț excelent. Cel puțin, din ce am văzut dimineață.

– Am făcut un spectacol bun.

Reggie zâmbi.

– Ești foarte șarmant...

Reggie încuviință.

– Așa e.

– Poți să fii amuzant.

– Ar fi trebuit să aleg scena, aș fi putut fi faimos.

Ea îl privi neîncrezătoare și amuzată.

– Cu toate astea, nu ești foarte modest.

Reggie ridică din umeri.

– Ce rost ar avea?

– Te porți frumos cu mama dumitale.

– Nu uita de copii și de animalele de companie.

Cassie râse.

– Nu aș putea uita de copii și de animalele de companie. Deci, milord, ai putea fi considerat o partidă bună.

– Dar nu pentru dumneata?

– Am vorbit deja despre asta.

– E din cauza infamiei mele, nu?

Ea încuviință într-un mod sumbru ce reducea sclipirea de tachinare din ochii ei.

– De asta mă temeam. Cu toate astea, va trebui să merg mai departe.

– Cu curaj, nu?

– E o calitate pe care ai omis-o.

– Îmi cer scuze.

– Sigur că da. În orice caz, e păcat să las aceste calități ale mele să se ducă pe apa sâmbetei, domnișoară Effington.

Reggie se apropie, o luă de mână înainte ca ea să poată protesta și o duse la buze. Ochii lui îi fixară pe ai ei. Fu sigur că, sub hotărârea rece din ochii ei albaștri, observă o licărire de... altceva. Poate

îndoieli legate de faptul că se grăbise să îl respingă. Sau semnul că se întreba dacă nu s-ar potrivi până la urmă.

– Dacă nu putem fi iubiți, șopti el. Observă o licărire în ochii ei la auzul sugestiei scandaloase, dar nu se dădu înapoi. „Interesant..." Putem fi prieteni?

Cassie îl privi, iar indecizia se lupta cu interesul.

– Companionii mei, până și verișorul tău Helmsley, o să-ți spună că sunt un prieten foarte loial. Un prieten pe care poți conta în momente de criză.

– Am mulți prieteni, șopti ea, în timp ce-l privea.

– Niciodată nu poți avea destui prieteni, domnișoară Effington.

Își trecu buzele peste dosul mâinii ei și simți fiorul care o străbătu pe Cassie la atingerea lui. „Foarte bine."

Ea inspiră adânc, își trase mâna și făcu un pas în spate, ca și cum ar fi vrut să mărească distanța dintre ei.

Foarte bine.

– Ai dreptate, milord, și îți accept oferta de prietenie. În plus, o să avem de-a face unul cu celălalt destul de mult pe parcursul renovării casei dumitale. Totul o să meargă mult mai ușor dacă o să ne înțelegem bine. Îi aruncă un zâmbet prea strălucitor. Un zâmbet care lui i se păru mai degrabă misterios decât revelator. Poate când mă întorc, mama dumitale o să...

– Mă îndoiesc.

Vocea lui fu prea voioasă, iar Cassie îi aruncă o privire bizară.

– Ce vreau să spun e că, deși sunt sigur că o să-și revină, nu mă aștept ca recuperarea ei să fie atât de rapidă cât să se dea jos din pat în următoarele câteva zile.

– Transmite-i toate cele bune din partea mea.

Cassie se întoarse și se îndreptă spre hol cu pași repezi, ca și cum abia aștepta să plece.

– Bineînțeles.

Reggie merse înaintea ei și îi făcu semn lui Higgins să îi cheme trăsura. O femeie de vârstă mijlocie stătea pe banca de lângă ușă și se ridică în clipa când îi văzu. Era, probabil, o menajeră – și însoțitoarea domnișoarei Effington pentru acea vizită.

– Ne vedem poimâine!

– O zi bună!

Domnişoara Effington zâmbi, îi făcu semn menajerei, care plecă în urma ei, şi ieşi pe uşa deschisă de Higgins. Reggie o privi gânditor. Majordomul închise uşa şi se uită la el.

– Mai e ceva, milord?

– Nu sunt sigur. Şi nu ştiu sigur dacă aş vrea să fie.

Domnişoara Effington era o contradicţie derutantă, într-un ambalaj extrem de atrăgător. Era independentă şi încăpăţânată când venea vorba să facă exact ce voia, dovada fiind tocmai afacerea ei. Nu încerca să controleze ce spunea. Avea propriile păreri şi era critică. Însă, în ciuda acestor lucruri, nu părea să ia în derâdere regulile societăţii. Nu călătorea neînsoţită şi uneori era scorţoasă. Dar, în acelaşi timp, mai era şi minunată şi amuzantă, isteaţă şi inteligentă. Reprezenta o provocare pentru orice bărbat, iar viaţa cu ea nu ar fi niciodată plictisitoare. Domnişoara Effington avea să fie o aventură care să umple restul zilelor unui bărbat.

– Mă tem că nu înţeleg, milord.

– Nici eu, Higgins. Reggie clătină din cap. În general, femeile sunt ciudate. Îndrăznesc să... Se opri şi îl studie pe bărbatul în vârstă. Crezi că mama e cu adevărat bolnavă?

– Nu ştiu ca Lady Berkley să se fi prefăcut bolnavă vreodată, milord.

– Exact asta ai spus şi mai devreme, şi ar fi trebuit să mă prind din prima. Faptul că nu a mai făcut asta nu înseamnă că nu o face acum. Poţi să fii foarte evaziv, Higgins, dar nu o să te presez. Loialităţi împărţite şi treburi de genul acesta... Hai să te întreb altceva atunci.

– Da, milord?

– Ipotetic vorbind, crezi că mama vrea atât de mult să mă căsătoresc, încât să fie dispusă să se prefacă bolnavă, pe patul de moarte, doar ca să mă aducă în apropierea unei domnişoare de familie bună, care ar fi, într-adevăr, o partidă excelentă? Crezi că e atât de prefăcută?

– Cu siguranţă, deşi „prefăcută" e un cuvânt prea dur. Higgins se încruntă. Rareori îl văzuse Reggie atât de expresiv. Mereu am considerat că Lady Berkley este mult mai deşteaptă şi mult mai puţin frivolă decât o consideră majoritatea oamenilor.

Reggie îl studie cu atenţie.

– Ştii ceva ce ar trebui să aflu şi eu?

– Nu cred. Higgins făcu o pauză. Mai degrabă, nu știu nimic ce ți-ar îmbunătăți viața, așa că e corect să spun că nu știu nimic ce ar trebui să afli.

– Loialități împărțite din nou, Higgins?

– Nu mă gândesc decât la binele dumitale, milord.

– Bineînțeles. Crezi că mama îmi vrea numai binele?

– Nu am nici o îndoială în privința asta.

– Atunci, cred că mă așteaptă o mulțime de probleme, zise Reggie resemnat. Dar pun pariu că știai deja asta.

– Într-adevăr. Expresia lui Higgins era neutră, însă bărbatul avea o sclipire în ochi. Și asta e un lucru despre care e mai bine să nu știți nimic.

– Nici măcar nu știam de existența lui înainte de întâlnirea noastră la cursa de ieri-dimineață, dar sunt sigură că n-am întâlnit niciodată un bărbat atât de enervant ca el. Sau atât de derutant, ceea ce îl face și mai enervant, zise Cassie în timp ce se plimba pe holul casei surorii ei.

– Îmi imaginez că e o nouă experiență pentru tine, comentă Delia, care stătea pe o canapea perfectă pentru acea cameră, cu o cană de ceai în mână și un zâmbet amuzat pe chip. Nu-mi amintesc de vreun bărbat care să fi fost cu un pas înaintea ta.

– Nu e cu un pas înaintea mea, zise Cassie tăios. Asta nu o să se întâmple niciodată.

– Îmi cer scuze. Am presupus greșit că Lord Berkley poate câștiga în jocul ăsta pe care-l joci cu bărbații.

Cassie se opri și se uită la sora ei.

– Nu joc nici un joc cu bărbații.

– Bineînțeles că nu. Faptul că ai câteva replici bine exersate despre care spui că pot fi folosite în mai multe situații nu ar fi niciodată considerat parte dintr-un joc. De exemplu... Delia folosi un ton seducător. „Milord, mă tem că sunt în dezavantaj", zise fluturând din gene și oftă dramatic.

– A, asta. Cassie ridică din umeri. Asta nu e... Observă privirea amuzată a surorii ei. Mă rog, poate e. Poate totul este un mare joc nesfârșit – această căutare a femeilor de către bărbați și a bărbaților de către femei –, considerând căsătoria premiul suprem.

– Nu mereu, șopti Delia.

– Mereu, zise Cassie ferm. Uită-te la tine!

– Nu aș face-o dacă aș fi în locul tău.

– Prostii! Ești imaginea perfectă a fericirii în mariaj. Da, nu a venit ușor și e a doua ta încercare, dar a meritat. Prin urmare, dacă totul este un joc, atunci ești, cu siguranță, o câștigătoare. Nu crezi?

– Presupun că da, însă nu vorbim despre mine aici. Vorbim despre tine, Lord Berkley și acest joc pe care îl joci cu el.

– Nu joc nici un joc cu el. Nu mă interesează câtuși de puțin. Cassie dădu la o parte urma de îndoială și continuă să se plimbe prin cameră, urmând marginea covorului Aubusson, ales special ca să contrabalanseze tavanul înalt și decorat. În plus, i-am și spus asta.

Delia o privi uimită.

– Ce i-ai spus, mai exact?

– I-am spus că nu o să ne potrivim. Cassie îndreptă un tablou. I-am spus că nu mă interesează un bărbat cu o reputație infamă ca a lui.

– Infamă? Delia râse. Și cum a reacționat?

– A părut încântat să fie considerat infam, deși nu cred că nu a mai fost descris așa. Cassie se uită peste umăr la sora ei geamănă. În plus, a fost de acord. Cu faptul că nu ne-am potrivi. Și nu știu de ce tocmai asta mi s-a părut atât de enervant.

Delia își studie sora cu atenție.

– De ce crezi că voi doi nu v-ați potrivi?

– Pentru că nu mă interesează să aduc pe calea cea bună un crai.

Cassie spusese asta de atâtea ori, că îi alunecă pe buze fără să gândească.

– De ce nu?

– De ce nu? Cred că e evident, zise Cassie în timp ce se întoarse spre sora ei.

– Nu e și nici nu a fost vreodată. De ce nu, Cassie? Ai tot repetat asta, de când ne-am făcut debutul, și mereu am fost curioasă de ce nu ți-ai schimbat părerea în legătură cu acest subiect. Mereu mi s-a părut o contradicție a naturii faptul că ești atât de decisă în privința asta, mai ales că bărbații care te-au curtat au fost tocmai cei față de care nu ți-ai arătat interesul.

– Poate tocmai de asta. Tonul relaxat diminua neliniștea care o cuprinsese. Bărbații, inclusiv frații noștri, au presupus mereu că eu voi fi cea cu înclinație spre un comportament scandalos. Evenimentele le-au demonstrat însă că au greșit.

– Bineînțeles, bombăni Delia.

Deliei nu îi plăcea să se facă referire la indiscrețiile ei din trecut, indiscreții care rezultaseră nu într-una, ci în două mariaje, deși pentru Cassie era o sursă continuă de satisfacție faptul că Delia fusese geamăna din centrul unor scandaluri. Pe de altă parte, viața Deliei devenise minunată, deci poate că scandalul fusese un preț mic de plătit.

– Mulți dintre bărbații care m-au curtat nu au făcut-o cu gândul la căsătorie...

– Nu că le-ai dat ocazia să își demonstreze contrariul.

– Așa e, recunosc, și cred că felul meu de a fi a fost mereu rațional și corect. Dar dacă aveau dreptate în tot acest timp?

– Dacă cine avea dreptate în legătură cu ce? întrebă Delia confuză.

– Toată lumea. Frații noștri, bărbații în general. Toată lumea. Cassie inspiră adânc. Dacă au avut toți dreptate în ceea ce mă privește? Dacă sunt sora mai înclinată spre scandal?

– Mai înclinată spre scandal nu merge. În aceeași măsură înclinată spre scandal ar fi mai precis. Delia zâmbi. Dar sunt încântată că îmi ții companie.

– Așa și trebuie, având în vedere că e în totalitate vina ta.

– Vina mea?

Cassie încuviință.

– Acțiunile tale din trecut m-au făcut să-mi reexaminez viața.

– Mă bucur că ți-am fost de ajutor, zise Delia.

– Vorbesc serios. Și eu m-am întrebat de ce sunt atât de pornită împotriva bărbaților cu reputație contestabilă. Toată lumea pare să fie de acord că toți craii aduși pe calea cea bună sunt soți excelenți. Dumnezeu mi-e martor că încrederea nu-mi lipsește și, dacă există o persoană care să poată îndrepta un asemenea bărbat, eu sunt aceea.

Delia își înăbuși un râset, însă Cassie o ignoră.

– Bănuiesc că e din cauza comportamentului fraților noștri. I-aș plânge de milă oricărei femei destul de naive încât să-și riște inima cu oricare dintre ei. Însă cred că lucrul de care mă tem cu adevărat

nu e că o să fiu rănită, ci faptul că, în multe feluri, îmi amintesc prea mult de mine.

– Aceste femei?

– Nu. Cassie se lăsă pe un fotoliu din apropiere. Frații noștri.

– Nu cred că...

– Sunt atrasă de comportamentul scandalos. Mi-e teamă că, odată ce ajung pe drumul scandalului, al distrugerii și al dezastrului, nu o să mă mai întorc.

– Cassie...

– M-am luptat toată viața cu impulsul de a fi dezlănțuită și de a face exact ce vreau fără să îmi pese de consecințe.

– Nu am observat nici o reținere până acum, zise Delia sec.

– Da, mereu am spus ce am gândit și, da, au fost de-a lungul anilor câteva incidente care nici nu merită menționate. Cassie ignoră expresia sceptică de pe chipul surorii ei. Și, da, momentan sunt implicată într-o afacere care poate considerată nepotrivită, dar adevărul e că m-am înfrânat.

– Slavă Domnului, șopti Delia.

– Cred că, în adâncul meu, vreau să fiu un crai sau un nemernic. Poate asta e genul de persoană care sunt. Și Dumnezeu să mă ajute, pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am zis, asta e exact genul de bărbat pe care-l vreau, deși știu că un astfel de om m-ar duce pe un drum groaznic.

– Al scandalului și al indecenței?

– Nu uita de ruină și dezastru.

– Nu aș putea uita niciodată de asta. Delia clătină din cap. Habar n-aveam. Nu mi-ai spus niciodată nimic despre asta.

– Ei bine, nici tu nu mi-ai spus nimic despre dorința ta pentru aventură și distracție decât după ce ai fugit deja cu primul tău soț și te-ai întors acasă văduvă.

– Se pare că există niște secrete pe care nu le putem împărtăși nici măcar cu cei mai apropiați nouă.

– Așa se pare. Delia își umplu din nou cana, încet, ca și cum ar fi avut nevoie de timp ca să-și aleagă următoarele cuvinte. Și acum, că ai avut revelația asta despre tine, ce o să faci în privința asta?

– Să fac? Nimic.

– Absolut nimic?

– Absolut nimic. O să continui să-mi trăiesc viața ca până acum. Adevărul e că nu văd nici un motiv să schimb ceva.

– Nu?

– În nici un caz, zise Cassie ferm. Înțelegerea naturii mele, acceptarea ei prin simplul act al confesiunii mă ajută să controlez mai ușor situația.

– Înțeleg.

– În plus, nu văd nici un motiv pentru care să mă răzgândesc în privința genului de bărbat cu care vreau să mă căsătoresc.

– Idealul care nu există decât într-un roman?

– Nu e nevoie să...

– Hai să vedem. Ce vrei? A, da. Delia se gândi pentru o clipă, iar Cassie se îndreptă de spate. Vrei un bărbat respectabil, dar nu foarte. Distractiv, dar nu foarte. Un bărbat nici prea puternic, nici prea slab. Care să nu fie plictisitor, dar nici periculos.

– Pare prostesc când spui asta.

Ciudat, Cassie nu se gândise niciodată în mod special că cerințele ei pentru un soț erau prostești. I se păruseră mai degrabă solide și practice. Însă, în acea clipă, lista făcută de sora ei părea destul de absurdă.

– Mereu a sunat prostesc. Delia își studie sora. Dar bănuiesc că e un semn bun faptul că acum recunoști asta. Cauți un bărbat perfect, însă așa ceva nu există. Și, dacă ar exista, domnul tău perfect...

– Lord Perfecțiune, te rog, șopti Cassie.

– Lord Perfecțiune te-ar plictisi de moarte înainte să vă spuneți jurămintele. Tocmai natura imperfectă a bărbaților îi face atât de captivanți. Dacă ar fi fost perfecți, ar fi fost de nesuportat. Evident însă că nu putem să le spunem cât de imperfecți sunt de fapt.

– Cred că bănuiesc.

– Cu siguranță, dar ei nu știu că noi știm. Delia zâmbi, iar Cassie nu își putu reține un râset. Așadar, ce o să faci?

– O să renovez casa Berkley pentru viitoarea soție a lui Lord Berkley, zise Cassie.

Delia făcu ochii mari.

– Nu știam că e logodit.

– Nu e, dar mama lui e bolnavă și ar vrea să-l vadă căsătorit înainte să moară. E foarte ciudat. Pare să țină la ea, dar nu pare prea afectat de ideea morții ei.

– Poate e încrezător că o să-și revină.

– Da, sigur asta e. Cassie avusese impresia că devenise tot mai încrezător în această privință cu fiecare cuvânt pe care-l schimbaseră, dar sigur greșea. Chiar și așa, e șocant. În orice caz, Lady Berkley are cea mai sărită de pe fix idee, cum că o casă renovată o să atragă o parteneră potrivită.

– Cât de ciudat! Însă o văd capabilă și pe mama de așa ceva, admise Delia.

– Adevărul e că mama m-a încurajat să accept sarcina asta. De dragul sănătății lui Lady Berkley.

– Serios? Delia o privi gânditoare pe sora ei. Credeam că nici ea nu e încântată de ceea ce faci. Mi-e greu să cred că ar încuraja așa ceva.

– Susține că Lady Berkley e o prietenă dragă și că i-aș face o favoare dacă aș accepta-o drept client. Doar că Lady Berkley e la pat, și nu o să am de-a face cu ea, ci cu fiul ei.

– A, și așa am revenit la Lord Berkley.

– Presupun că se poate spune asta.

Delia o privi lung pe sora ei.

– Ce te enervează atât de mult la acest bărbat?

– Faptul că pare să vadă prin mine, zise Cassie fără să gândească, apoi își dori din nou să-și retragă cuvintele. Am spus asta cu voce tare?

– Da, zise Delia și încercă să-și reprime un zâmbet.

– Mi-a scăpat. Ideea e că aroganța lui mi se pare enervantă. Și încrederea lui. Și manierele lui prea șlefuite. Istețimea. Farmecul. Râsul...

– Te enervează râsul lui?

– E contagios. Cassie clătină din cap. Mă face să vreau să râd cu el. Mă face să vreau să râd. Și ochii lui, Delia. Are cei mai fascinanți ochi cenușii. Sunt nesfârșiți. Îți vine să te arunci în ei cu capul înainte.

– Serios?

– Da. E o senzație tulburătoare. Și adevărul e că e simpatic. Și bun. Cu... Se gândi o clipă... Cu copiii mici și cu animalele de companie.

– Și știi asta pentru că...

– Mi-a zis.

– Deci crezi că e și sincer?

– Da. În majoritatea situațiilor.

– Mi se pare că lucrul care te enervează cel mai tare la bărbatul acesta e faptul că-ți place de el.

– Dumnezeule! Revelația aceasta o lovi pe Cassie, care se afundă în fotoliu. Așa pare, nu?

– Pare nu numai că îți place de el.

– În nici un caz. Cassie se îndreptă. Nu o să permit între noi nimic mai mult decât o prietenie. Deja am fost de acord să fim prieteni...

– Serios?

– Nu era nevoie să zâmbești la asta. E complet nesemnificativ. O să petrecem timp unul în compania celuilalt, și ar fi mai plăcut dacă nu ne-am tot înțepa unul pe altul.

Delia râse.

– Nu mi-ai spus că înțeapă.

– Nu o face. Cassie zâmbi. Eu o fac. Dar, din clipa asta, o să fiu mai atentă la ce spun.

– Pentru că se poartă frumos cu copiii mici?

– Da. Și pentru că am fost destul de nepoliticoasă cu el până acum.

– Când o să-l vezi din nou?

– Mâine. O să îi arăt niște desene preliminarii, ca să începem să stabilim ce fel de decor o să îi oferim viitoarei vicontese Berkley.

Delia clătină din cap și râse, într-o manieră atotcunoscătoare și la fel de enervantă ca tot ce făcuse Lord Berkley.

– Delia, lăsând la o parte faptul că îmi place puțin de Lord Berkley, nu e partida potrivită pentru mine. Nu ne potrivim decât ca prieteni. Nu e genul de bărbat cu care să vreau să-mi petrec restul vieții. Nu e Lordul meu Perfecțiune și nici nu o să fie.

– Și cum e excentrica domnișoară Higgins? întrebă Marcus și îi dădu un pahar de brandy lui Reggie.

– Încăpățânată și cu păreri clare, pe care nu ezită să și le exprime.

Reggie gustă băutura și se așeză în fotoliul pe care îl alesese ca fiind al lui în spațioasa bibliotecă de la casa Pennington.

De-a lungul anilor, cei doi prieteni vorbiseră despre toate subiectele critice și frivole în acea încăpere, și, deși Marcus era căsătorit acum, biblioteca Pennington continua să fie sanctuarul lor. Reggie le mulțumea zeilor norocului, precum și mamei lui Marcus, care o scoseseră pe Gwendolyn Townsend, acum Lady Pennington, în calea lui Marcus. Contele ar fi putut foarte ușor să ajungă însurat cu o femeie care nu ar fi tolerat la fel de bine prezența frecventă a celui mai vechi prieten al soțului ei.

– Marcus, adevărul e că îmi vine fie s-o strâng de gât, fie să o sărut, zise Reggie.

– Serios? Credeam că tu și minunata domnișoară Effington ați hotărât că nu v-ați potrivi.

– Domnișoara Effington a hotărât că nu ne-am potrivi înainte ca măcar să purtăm o conversație. Nu uita că nu vrea un bărbat cu o reputație pătată. Însă nu sunt atât de sigur că e la fel de pornită și acum, după ce am început să ne cunoaștem.

– Și tu ce simți?

– Nu e cazul să-mi amintești că ți-am promis că nu o să-mi îndrept afecțiunea spre domnișoara Effington. Știu exact ce am zis.

– Și eu. Ai zis că nu o să te îndrăgostești fără vreo încurajare de la domnișoara în cauză. A existat vreo încurajare?

– Nu. Reggie se gândi pentru o clipă. Simplul fapt că ea îl privise cu o urmă de anticipare bizară și că păruse să-și țină răsuflarea când el o luase de braț nu puteau fi considerate o încurajare. Cel puțin, nu din câte am observat. Dar a fost de acord să fim prieteni.

– Prieteni? Marcus se încruntă. Cred că asta e un semn bun.

Reggie chicoti.

– Nu știu, dar va fi interesant să aflu.

– Care sunt intențiile tale, Reggie?

– Nu știu nici asta.

– Nu o să...

– Nu, nu, nu fi absurd. În clipa de față, singura mea intenție e să-i ofer domnișoarei Effington ajutorul de care are nevoie pentru renovarea casei. O să fiu politicos și plăcut și o să mă port cu ea cum mă port cu orice femeie pe care o cunosc și cu care sunt prieten. Așa cum mă port cu soția ta.

– Asta ar impresiona-o. Gwen te consideră fratele pe care nu l-a avut niciodată.

– Serios? O senzație de încântare îl copleși pe Reggie. O plăcuse pe Gwen, noua Lady Pennington, din clipa în care o întâlnise, și era încântat să afle că ea simțea același lucru. Sunt flatat și încântat.

– Nu aș fi, în locul tău. Ca orice soră bună care are un frate necăsătorit, suspectez că în scurt timp o să încerce să-ți găsească o soție.

– De ce crezi asta?

Marcus ridică din umeri.

– Comentariile ei au devenit mai frecvente în ultimul timp. Despre cât de fericiți suntem și cât de singur pari tu să fii.

– Dumnezeule! Mai întâi mama mea, acum soția ta.

Reggie luă o gură mare de brandy, ca să se întărească împotriva planurilor femeilor din lumea lui. Toate păreau să aibă un singur scop în momentul de față.

– Cum e cu mama ta? Nu i s-a înrăutățit starea, nu?

– Nu, dar nu pot să mă bazez pe asta. Nu sunt sigur, dar bănuiesc că toată treaba asta cu mor, așa că renovează casa cu ajutorul domnișoarei Effington are ca scop să ne aducă împreună pe mine și pe domnișoara Effington.

– Sau mama ta chiar e pe moarte.

Marcus bău din brandy.

– Îți zic, Marcus, toate instinctele îmi spun că asta e un plan. Mama ta și a mea sunt prietene bune. Mama ta a manevrat cu succes circumstanțele căsătoriei tale. Având-o te pe tine ca exemplu, de ce ai crede că mama mea nu ar face același lucru?

– Bine punctat. Chiar și așa, e posibil să moară.

– Nu a fost bolnavă nici măcar o zi în viața ei. Iar oamenii rareori trec de la sănătate perfectă într-o zi de marți la a fi pe patul de moarte miercuri, fără ca un doctor să poată găsi cauza. Pun pariu că o să-și revină imediat ce o să mă logodesc.

– Cu domnișoara Effington?

– Cu oricine. Nu sunt sigur cum a ajuns la ea și nu la alte tinere, dar domnișoara Effington a menționat că mama ei a comentat despre sănătatea mamei mele.

– Mi se pare o conspirație.

– Da, știu. Oricât de mult aș vrea să mă căsătoresc, nu am de gând s-o las pe mama să îmi aleagă soția. Lucrurile nu merg mereu atât de bine cum au mers pentru tine. Reggie ridică un pahar în cinstea prietenului său. Tu, bătrâne, ești o excepție norocoasă.

Marcus râse.

– E adevărat, sunt norocos. Deci ești hotărât să nu fii prins în acest presupus plan?

– Absolut. Reggie învârti băutura în pahar. Probabil. Ridică din umeri și își privi prietenul. Nu știu.

– Tocmai asta e problema.

– Ba nu, nu e. Reggie încercă să găsească cuvintele potrivite. Chiar dacă nu sunt de acord cu domnișoara Effington și cred că ne-am potrivi destul de bine, refuz să mi pierd inima pentru o femeie care nu-mi întoarce afecțiunea. Am vorbit serios când am spus că nu o s-o iau din nou pe acel drum. Domnișoara Effington mi-a zis clar că nu e interesată de mine. Nu vreau să trec din nou printr-un dezastru. În plus, această femeie are ceva, nu știu exact ce, care îmi declanșează un sentiment ciudat în stomac și-mi spune că iubirea și pierderea acestei femei ar fi mult mai devastatoare decât orice altceva am experimentat vreodată. Aș fi un prost să îmi doresc ceva mai mult decât o prietenie cu domnișoara Effington.

– Înțeleg, zise Marcus și îl studie relaxat.

– Nu o să spui nimic?

– Nici măcar un cuvânt.

– Dar vrei s-o faci, văd asta în ochii tăi. Abia poți să te abții. Haide, zi-mi ce gândești.

– Foarte bine. Reggie, nu ești un tont, deoarece recunoști deja pericolul pe care-l reprezintă această femeie. Nu aș vrea să revii la vechile obiceiuri. Cu toate astea, mereu am crezut că e aproape imposibil să recunoști pericolul până când nu te privește în ochi. Până când nu e prea târziu.

Reggie îl privi lung, apoi clătină încet din cap.

– Nu și de data asta, Marcus. Nu o să permit așa ceva. Deși sunt sigur că greșești și am încredere în abilitatea mea de a-mi crea soarta, mi s-a mai întâmplat ceva care îți va întări convingerea că ai dreptate.

– Îmi place când se întâmplă asta, zise Marcus.

– Nu crezi că aventura asta a ei cu renovarea caselor e...

– E o afacere.

– Da, bineînțeles. Afacerea asta, atunci, e ușor dubioasă pentru o femeie?

– Dubioasă? Asta e puțin spus, și e tocmai motivul pentru care fratele ei a zis că e excentrică.

– Lăsând asta la o parte, crezi că face asta pentru că vrea sau pentru că trebuie s-o facă?

– Cei din familia Effington sunt cunoscuți pentru că fac exact ce vor, iar ea nu e prima femeie din acel clan care pune bazele unei afaceri de care, în mod obișnuit, se ocupă bărbații. Nu cred că această domnișoară Effington ar face ceva ce nu ar dori.

– Nu mă refeream chiar la asta, zise Reggie încet. Mă întrebam doar că...

– Da?

– E posibil ca familia ei să aibă dificultăți financiare?

– Familia Effington? Marcus râse. E una dintre cele mai bogate familii din țară.

– Ca familie, probabil, dar mă întreb dacă tatăl ei, Lord Williams, nu e...

– E absurd.

– Fratele ei m-a rugat să accept să-mi plătească mai târziu pariul pe care l-am câștigat.

– Chiar și așa... Marcus clătină din cap. Reggie, tragi concluzii nefondate.

– Nu sunt deloc nefondate. Din ce alt motiv s-ar pune o tânără dintr-o familie bună într-o poziție...

– La naiba, nu-mi vine să cred! Marcus se aplecă în față și își privi prietenul. O faci din nou.

– Ce anume?

Reggie se forță să sune inocent. Marcus se ridică și își privi prietenul.

– Credeai că nu o să observ?

– Ce anume?

Marcus mormăi.

– Nu mă face să spun cu voce tare.

– Habar n-am la ce te referi.

– Foarte bine atunci, dă-mi voie să-ți explic.

– Te rog, șopti Reggie, știind foarte bine ce urma să spună Marcus.

Reggie avusese deja aceeași revelație.

– Domnișoara Effington nu e interesată de tine...

– Cred c-am stabilit deja asta.

– Și e posibil ca domnișoara Effington – sau, mai degrabă, familia ei – să aibă probleme financiare. Marcus își încrucișă brațele la piept. Ceea ce o pune ferm în categoria femeilor care au nevoie de ajutor. E o domnișoară la ananghie! Exact genul de femeie căreia i-ai oferit inima și care ți-a călcat-o în picioare mereu.

– Nu și de data asta, Marcus.

– Ce e diferit de data asta?

– De data asta, prietene, sunt conștient de situație și de slăbiciunea mea.

– Conștient sau nu, ai găsit din nou o femeie care trebuie salvată și te arunci cu capul înainte!

– În nici un caz. Reggie clătină ferm din cap. Eu și domnișoara Effington am fost de acord să fim prieteni, nimic mai mult. În calitate de prieten, pot să o ajut cu problemele ei financiare. O să cresc suma pe care i-o plătesc pentru servicii, dar atât. Fix asta aș face și pentru tine.

– Aproape că vă meritați unul pe celălalt, zise Marcus ușor dezgustat și se lăsă pe scaun.

– Infamul Lord Berkley și excentrica domnișoară Effington. Reggie râse. Pare o pereche desprinsă din rai.

– Sau de undeva mai jos, bombăni Marcus. Tăcu pentru o clipă, apoi își privi prietenul. Cred că o să anulez ordinul pe care i l-am dat lui Gwen, cel prin care îi ceream să renunțe la orice speranță de a-ți găsi o parteneră.

– I-ai dat un ordin soției tale? Și ai supraviețuit?

– Am creat un sistem unic de a ne purta unul cu celălalt. Eu dau ordine. Ea le ignoră. Eu mă simt mai bine pentru că am pus piciorul-n prag, iar ea face exact ce vrea. Ar fi foarte enervant dacă nu am ține unul la celălalt.

Reggie râse și dădu la o parte urma de gelozie care îl lovi din cauza fericirii prietenului său.

– Dar nu despre viața mea discutăm, ci despre a ta. Iar acum, că știu toate detaliile, sunt convins că domnișoara Effington a ta are dreptate. O sclipire de compasiune apăru în ochii lui Marcus, însă vocea lui era fermă. Voi doi nu v-ați potrivi.

– E posibil să te înșeli, zise Reggie. E posibil ca ea să se înșele.

– Îți dorești asta?

– Nu știu. Ar exista o anumită satisfacție, dar nu știu prea multe despre domnișoara Effington. E foarte enervant. Chiar și așa, tu și ea probabil aveți dreptate. Nu există posibilitatea unui viitor între noi doi. Și nu este domnișoara Effington a mea, Marcus, spuse și simți o senzație ciudată de regret. Și nu o să fie niciodată.

Capitolul 5

Femeile sunt niște creaturi fermecătoare, minunate, care trebuie savurate și de care trebuie să te bucuri. Însă un domn rațional nu ar trebui în nici un caz să încerce să înțeleagă vreuna.

C. Effington

– Astea sunt bune, șopti Lord Berkley, concentrat pe schițele întinse pe masa din fața lui, în biblioteca reședinței Berkley. Chiar bune.

Cassie dădu la o parte valul de plăcere simțit la auzul complimentului.

– Sunt variantele incipiente. Doar niște gânduri inițiale puse pe hârtie.

– Nu e cazul să fii modestă, domnișoară Effington. Schițele astea sunt geniale. Bărbatul se îndreptă și o studie cu apreciere. Ești foarte talentată.

– Este drăguț din partea dumitale să spui asta, milord, dar ar trebui să știi că nu sunt deloc modestă, zise ea ferm, întorcându-și privirea spre schițe. Sunt conștientă de abilitățile mele.

El râse.

– Aș fi fost surprins să nu fii. Orice femeie care face genul ăsta de muncă pentru bani și nu pentru propria plăcere trebuie să aibă o anumită doză de încredere, chiar și doar pentru a supraviețui.

Cassie îl privi.

– Ai avea aceeași părere dacă aș fi bărbat?

Reggie ezită, ca și cum și-ar fi dat seama că pășea pe teren periculos.

– Da.

Cassie ridică dintr-o sprânceană.

– Ei bine, poate nu chiar în întregime. Domnișoară Effington, sunt sigur că înțelegi că e neobișnuit ca o tânără dintr-o familie bună – sau orice tânără în general – să facă ce faci dumneata.

– Bineînțeles că înțeleg asta. Cassie ridică din umeri. Decorarea casei, cel puțin pentru bani, a fost mult timp un domeniu al bărbaților, al arhitecților.

– Și nu te deranjează să intri în acest domeniu?

– Deloc. Ce mă deranjează e că femeile talentate din lumea asta au puține moduri acceptabile prin care își pot folosi darurile oferite de Dumnezeu în afara propriilor case. Însă așa stau lucrurile, și nu cred c-o să se schimbe vreodată.

– Înțeleg. Accepți, dar nu ești mulțumită.

– Sunt două lucruri cu totul diferite, nu? Cassie se încruntă și luă în considerație ideea. Ar trebui să fiu destul de mulțumită. Până acum, nu am cunoscut greutăți, tragedii sau lipsuri. Viața mea a fost una privilegiată.

– Însă, în ciuda acestor lucruri, ți-ai transformat abilitățile în ceea ce înțeleg că este o afacere profitabilă.

– Dar nu uita, milord, că nu sunt ca majoritatea femeilor. Sunt excentrică.

– Mi se pare că „excentric" e un cuvânt folosit ca să descrie pe oricine sau orice nu se potrivește în rolul considerat acceptabil de lume. În cazul dumitale, încep să cred că e un compliment.

– Ești liber să-ți împărtășești părerea în fața fraților mei, deși pun pariu că n-ar fi de acord cu dumneata.

– Ar trebui să accept pariul și să te las să faci profit din el, replică Lord Berkley zâmbind, iar Cassie observă din nou ce zâmbet frumos avea.

„Sincer" era cuvântul potrivit ca să-l descrie. Ca și cum ar fi fost cu adevărat încântat de lume și de tot ce vedea în ea. Era un gând captivant. Mult prea captivant. Cassie își întoarse atenția spre desenele ei.

– Așa cum am spus, schițele astea sunt preliminarii. Mai sunt multe planuri de făcut și decizii nesfârșite de luat înainte să îi putem aduce pe zugravi și pe tapetari.

– Preliminarii sau nu, îmi plac ideile dumitale.

– Da?

Cassie cercetă cu privirea hârtiile de pe masă. Deși era mulțumită de eforturile ei, nu era obișnuită să aibă de-a face cu un bărbat. Nu era la fel de familiară cu preferințele masculine când venea vorba despre lucruri precum mobila sau materialele și, în ciuda încrederii pe care o avea în propriile abilități, își făcuse griji dacă Reggie avea să accepte sau nu desenele ei. În plus, toate doamnele cu care lucrase înainte fuseseră încântate în mod egal de numele și familia ei și de gustul său. Cassie era convinsă că nu la fel stăteau lucrurile în cazul lui Lord Berkley.

– Da. Deși trebuie să recunosc că nu aș aproba cu atâta relaxare dacă ai include această cameră în planul dumitale.

– Potrivit instrucțiunilor dumitale, nu o să mă ating de bibliotecă. Dacă te-ai răzgândit...

– În nici un caz. Nu e nici un lucru în încăperea asta pe care să vreau să-l schimb. Îmi place cum arată și, mai mult, îmi place atmosfera de aici.

Își plimbă privirea încet prin încăpere, ca și cum ar fi vrut să rețină fiecare detaliu. Pe pereți erau atârnate portrete de familie și tablouri mult mai recente. Ea recunoscu operele domnului Turner și ale domnului Constable. În toate părțile, erau rafturi de la podea până la tavan, pline cu cărți ce păreau vechi și uzate. Era o încăpere masculină, care vorbea despre aventurile, preocupările și afacerile bărbaților. Cassie ar fi fost surprinsă dacă Lord Berkley – sau orice alt bărbat – ar fi vrut ca un asemenea bastion al masculinității să fi fost modificat. Surprinsă și posibil dezamăgită.

– Are ceva aparte, zise el, pe tonul unui bărbat satisfăcut de lumea lui.

– Ai putea spune asta, șopti ea.

Lord Berkley o privi amuzat.

– Să înțeleg că nu îți place mirosul scaunelor uzate, din piele, amestecat cu izul cărților vechi.

– Ai omis sugestia vagă de tabac și brandy. Este o atmosferă foarte... masculină.

– Nu am privit lucrurile așa, dar îndrăznesc să spun că ai dreptate. Te deranjează? Să fii în alt domeniu dominat de bărbați?

– Deloc. Am stabilit deja că nu am nici o problemă cu invadarea unui teritoriu masculin, deși trebuie să admit că îndrăzneala mea are limite. De exemplu, nu aș pune niciodată piciorul într-un club pentru domni. Nu ar fi deloc potrivit. Reggie își stăpâni un râset, iar Cassie continuă ca și cum nu l-ar fi auzit. Dar sunt de acord cu dumneata. În încăperea asta se simte un aer de tradiție și de afecțiune.

Reggie îi aruncă o privire aprobatoare, apoi continuă să admire încăperea.

– Trebuie să recunosc însă că, deși îmi place cum miroase aici, eu nu la miros mă refeream, ci mai degrabă la atmosferă. Eu și tata petreceam ore întregi aici.

– Când a murit?

– În urmă cu aproape doisprezece ani, însă în încăperea asta mă simt foarte apropiat de el. Mi-a plăcut de el, chiar foarte mult, și ca bărbat, nu numai ca tată. Și cred că și el m-a plăcut. Cred că a fost mulțumit de mine. Reggie făcu o pauză mai lungă, iar Cassie se întrebă dacă el își amintea zilele de mult trecute. Într-un final, o privi cu o expresie sfioasă. Îmi cer scuze, domnișoară Effington, în mod normal nu sunt așa sentimental.

– Ai grijă, milord, să nu-ți strici reputația. Tonul relaxat din vocea ei nu trăda cât de impresionată fusese de afecțiunea evidentă pe care Berkley i-o purtase tatălui său. Nu cred că poți să fii infam și sentimental în același timp.

El râse.

– Va trebui să am mai multă grijă.

Privirile li se intersectară, iar Cassie simți că ajunseseră la o înțelegere. Poate puteau, într-adevăr, să fie prieteni. Poate puteau fi mai mult.

Poate...

În nici un caz.

Ea își mută privirea și se concentră pe schițele de pe masă, ignorând fiorul din apropierea stomacului.

– Am adăugat vopsea pe ici, pe colo ca să arăt ce aș sugera în ceea ce privește culoarea, dar nuanțele redate sunt mai pale decât intenționez să fie în realitate. Le-am folosit mai degrabă pentru a reda culoarea de bază, nu nuanța finală. De exemplu, culoarea de aici de pe hârtie ne duce cu gândul la un roz, nu la o nuanță mai profundă. Ceva asemănător sâmburilor de rodie cred că s-ar potrivi la fix în acea cameră.

– Asemănător sâmburilor de rodie?

– Roșu?

– A, da, roșu, bineînțeles. O culoare excelentă.

Cassie își înăbuși un zâmbet. Oricum mai era Lord Berkley, era și un bărbat tipic, iar, în situația dată, era foarte amuzant.

– Îți mulțumesc, milord. Iar pentru acest salon m-am gândit...

– Îmi cer scuze că te întrerup, domnișoară Effington, dar toată conversația asta despre tați mi-a adus în minte o întrebare care m-a nedumerit. Restul familiei tale, mai ales părinții, dezaprobă munca ta în aceeași măsură ca frații tăi?

– Ca să fiu sinceră, nu sunt sigură. Tata o să-ți spună că femeile Effington, fie că s-au născut în familie ori s-au căsătorit cu membri ai ei, sunt în mare parte unice și chiar încăpățânate. Fac exact ce vor. Tata spune că avem asta în sânge.

– Cred că am auzit ceva de genul ăsta.

O notă de tachinare se auzi în vocea lui.

– O să-ți mai spună și că, atât timp cât scandalul e evitat, el e mulțumit să-și lase fetele să-și găsească propriul drum în viață. Dintr-odată, își dădu seama că nu conștientizase niciodată cât de unică era situația ei. Cred că, din acest punct de vedere, sunt foarte norocoasă.

– Este un bărbat neobișnuit.

– Așa e.

– Iar mama dumitale?

– Mama nu e foarte încântată, cu toate că și ea e destul de excentrică. Mama e convinsă că viitorul nostru, norocul și soarta ne sunt scrise în stele. Crede în tot felul de ciudățenii, cum ar fi reîncarnarea, cititul în palmă, în frunze de ceai și în cărți.

- Înțeleg. Deci e superstițioasă.

- Ba nu. Consideră totul o știință și poate să vorbească ore întregi despre asta și să explice în detaliu cum astfel de lucruri erau acceptate de antici și au fost folosite de când a apărut omul pe Pământ. Cunoștințele ei vaste despre subiect, precum și pasiunea pot fi fascinante. Cassie râse. Dar și enervante.

- Poate o să mă onoreze într-o zi și o să mă expună și pe mine convingerilor ei.

- Poate.

- Până la urmă, noi doi am promis să fim prieteni. Deja ți-am întâlnit doi dintre frați și mi-ar plăcea să îi întâlnesc și pe mama și pe tatăl dumitale.

Cassie se gândi că, dacă Reggie nu ar fi avut reputația pe care o avea, ar fi fost genul de bărbat pe care li l-ar prezenta părinților ei. Își dădu seama că el nu ar fi considerat-o pe mama ei excentrică sau pe restul membrilor familiei ciudați, ci mai degrabă interesanți și poate chiar minunați. La fel cum îi considera și ea.

Ce păcat că era așa cum era și nu genul de bărbat pe care-l voia ea.

- Sunt sigură că o să-i întâlnești la un eveniment sau altul.

Ce fel de femeie voia el?

Cassie își întoarse atenția spre desene și se forță să pară relaxată.

- Sunt mulțumită că îți plac propunerile mele, dar simt că sunt în dezavantaj, deoarece nu știu ce i-ar plăcea doamnei casei. Poate nu îi place deloc roșul.

- Roșul ca sâmburii de rodie, spuse el cu zâmbetul pe buze.

- Sau galben-lămâie.

- Aș vrea să te pot ajuta, dar, așa cum am zis deja, nu există încă o soție sau o logodnică. Sunt sigur însă că vor exista opțiuni la evenimentul la care o să merg mâine-seară.

- Balul lui Lady Puget?

- Cred că da. Aș fi fericit să găsesc o viitoare vicontesă chiar la acel eveniment, dacă asta te-ar ajuta.

- Ai face asta, milord? Mi-ar ușura cu mult munca, iar eu ți-aș fi recunoscătoare pentru eternitate – cum va fi și orice femeie pe care vei alege s-o onorezi cu atențiile dumitale.

Cassie flutură din gene și îl privi. Reggie râse.

– Bine spus, domnișoară Effington.

– Ba, și mai bine, putem să redecorăm casa, și apoi poți alege o viitoare soție în funcție de cât de bine se asortează cu cearșafurile, zise ea.

– Adevărul e că nu mi-ar plăcea să am o soție care să nu se asorteze cu cearșafurile.

În ochii lui apăru o sclipire plină de subînțeles. Cassie îl ignoră.

– Mi se pare o calitate la fel de bună ca toate celelalte pe care le-am auzit de-a lungul timpului.

– A, da, și dumneata ar trebui să știi, având în vedere că ai niște cerințe foarte clare legate de bărbatul cu care vrei să te căsătorești. Acel Lord Perfecțiune, bineînțeles.

– Nu-mi place porecla de Lord Perfecțiune. Sună ridicol.

– Ridicol sau nu, se potrivește. Sau te-ai mai înmuiat de când am vorbit ultima oară despre asta? Ești dispusă să accepți un bărbat care nu e perfect? Lord Aproape Perfecțiune sau chiar Onorabilul Domn Nu Tocmai Perfect?

– Lord Perfecțiune sună din ce în ce mai bine, deși nu știu de ce contează pentru dumneata ce caut la un soț.

– Adevărul e că nu contează. Nu-mi pasă deloc. Sau, cel puțin, nu mai mult decât mi-ar păsa de orice persoană căreia i-am oferit prietenia mea. Dumneata, însă, mi-ai stârnit curiozitatea. Atâta tot. Ridică din umeri. Pur și simplu, nu înțeleg de ce o femeie inteligentă, care are curajul de a-și asuma propriile convingeri și alte calități admirabile, ar căuta perfecțiune la un bărbat și nu distracție, aventură sau pasiune.

– Atunci e în avantajul dumitale faptul că nu trebuie să înțelegi, deoarece subiectul nu are nimic de-a face cu dumneata.

Cassie zâmbi, se întoarse cu spatele și traversă camera, oprindu-se la un moment dat și lăsând impresia că examina un tablou vechi. Însă adevărul era că se retrăsese ca să-și ascundă confuzia și ca să scape de conversație.

Afurisitul o atinsese direct în inimă, fără nici un efort. Cum putea să-i spună că tocmai își dăduse seama că un astfel de bărbat, aventuros cu o sclipire diavolească în ochi și un zâmbet încrezător pe buze, un bărbat care ar putea fi numit infam, avea să o distrugă? Că, odată ce pășea pe drumul ruinei, avea probabil să îi placă și că nu avea

să mai existe cale de întoarcere. Nu, un bărbat perfect – sau perfect după definiția ei – i-ar oferi o viață fără pericole sau dificultăți. O viață... perfectă. Și, dacă prețul pentru perfecțiune era sacrificarea aventurii, a divertismentului sau a pasiunii, atunci merită.

Cassie se întoarse spre el.

– Lord Berkley, am văzut ce se întâmplă cu femeile care își pierd inima și virtutea din cauza unor bărbați cu reputație îndoielnică.

– Bărbați infami?

– Da.

Cassie ridică privirea spre tavan. Ticălosul acesta enervant era, în mod evident, încântat de statutul de bărbat infam.

– Cum ai spus că sunt inteligentă, trebuie să recunoști că ar fi o dovadă de prostie să mă implic în relații cu bărbați de genul ăsta – și un gest extrem de iresponsabil. S-ar putea întâmpla orice.

– Așa e. Ce s-ar putea întâmpla?

– Ei bine, orice. Absolut orice. Și, probabil, destul de neplăcut. Nu cred că tocmai dumneata nu înțelegi exact ce i s-ar putea întâmpla unei femei în acea situație.

– Sari la o altă concluzie, domnișoară Effington. În ciuda reputației mele, nu-mi amintesc să fi pus vreodată o femeie în acea situație și nici nu am de gând.

Privirea lui exprimă mai multe decât cuvintele sale, iar Cassie nu avea nici o îndoială în privința sincerității lui.

– Îmi cer scuze, milord. Nu am vrut să...

– Spune-mi ce s-ar putea întâmpla.

– Foarte bine. Cassie inspiră adânc. Aș putea fi implicată într-un scandal. Reputația mea ar putea fi distrusă, la fel ca restul vieții mele. Aș putea...

– Ai putea să te îndrăgostești nebunește.

Cassie îl privi.

– De ce vorbești despre dragoste?

– Pentru că dumneata n-ai făcut-o, ceea ce mă face să întreb de ce nu.

– Ce vrei să spui?

– Draga mea domnișoară Effington, în toată discuția noastră despre ce vrei sau, mai degrabă, ce nu vrei la un partener, nu ai pomenit

nici măcar o dată cuvântul „dragoste". Reggie o studie curios. Nu ești deloc interesată de dragoste?

– Ei bine, eu...

Bărbatul se apropie de ea.

– Ai fost îndrăgostită vreodată?

Cassie se gândi dacă să-i spună sau nu adevărul.

– Nu.

– Niciodată? întrebă el surprins.

– Niciodată.

– Nici măcar o dată?

– Nu, nici măcar o dată. Dumneata?

– Dumnezeule, da!

– Să înțeleg că nu doar o dată?

– Cu siguranță, nu doar o dată.

– De câte ori?

– După ce am ajuns la majorat sau înainte?

– După, cred, zise ea încet.

– A, după. Nu știu, de câteva zeci de ori?

– Zeci!

– Nu cred că au fost câteva sute. Poate aproape de... Nu, nu, de câteva zeci de ori.

Cassie îl privi uimită.

– Poate nu vorbim despre același lucru. Există o diferență între... Cassie căută cuvântul potrivit. Între legături amoroase, dorință și iubire. Cum definești iubirea, milord?

– La fel ca toată lumea, cred eu. Dragostea este... ei bine... adică... Reggie o privi în ochi. Domnișoară Effington, dragostea e procesul de a sta pe marginea prăpastiei și a-ți da voie să te rostogolești înainte, liber, cu certitudinea că poți zbura.

– Și dacă nu poți? întrebă ea fără să gândească. Dacă... te prăbușești? Dacă te lovești de fund? Ce faci atunci?

– Atunci, te alegi cu vânătăi sau mai rău și inima ți-e probabil frântă, dar te ridici. Te vindeci și, când abisul apare din nou, o iei de la capăt. Simpla bucurie a zborului face să merite riscul, domnișoară Effington.

– Dumnezeule, ești poet.

– Nu fi absurdă, în nici un caz. Chiar crezi asta?

– Nu am spus că ești un poet bun, dar da. Milord, cred că, de fapt, ești un romantic. Cassie clătină din cap. Nu pot să-mi imaginez așa ceva.

– Iar eu nu pot să-mi imaginez clipa când nu o să mă judeci în funcție de cine crezi că sunt și nu cine sunt de fapt.

Cassie își dădu seama că mersese cam prea departe. Se apropie de ușă.

– O să plec.

– Nu încă, domnișoară Effington.

Tonul lui era ferm, iar privirea – hotărâtă. Înainte ca tânăra să poată protesta, Reggie o luă de mână și o trase spre rafturile cu cărți dintr-un capăt al camerei.

– Milord, ce...

– Știu că e împotriva a tot ce crezi cu toată ființa dumitale, dar, te rog, măcar o dată, să încerci să taci.

Cassie deschise gura, observă privirea amenințătoare din ochii lui și își lipi buzele.

– Excelent! Rafturile din acea parte a bibliotecii sunt pline cu cărți de factură reală sau analitică. Istorie, astronomie, geografie, filosofie și tot așa. În partea asta, sunt cărți de literatură și poezie și ale geniului creativ al omenirii.

Privirea lui înfometată se plimbă peste rafturile pline cu cărți, care se ridicau spre ceruri. Cassie se întrebă dacă Reggie era conștient că încă o ținea de mână.

– Deși am citit multe cărți de pe peretele îndepărtat al bibliotecii, am făcut-o mai degrabă fiindcă îmi erau necesare la studiile, deși informațiile dobândite mi-au prins bine. Însă aceste cărți m-au așteptat până când puteam să le apreciez. Nu am citit prea mult în tinerețe, dar, în ultimii ani, le-am citit pe toate, pe unele nu doar o dată.

– Cât de admirabil, milord, șopti ea.

Oare avea de gând să-i dea drumul la mână?

– Aici, sunt operele lui Chaucer, Donne, Spenser și De Vere. Cercetă rafturile cu privirea. Malory și Defoe. Defoe a fost unul dintre puținii autori care mi-au plăcut când eram mic. Reggie o privi. Îți place Defoe, domnișoară Effington?

– Cu siguranță, spuse ea, gândindu-se la detalii despre Defoe. Cui ar putea să nu-i placă Defoe. Toată acea...

– Aventură? sugeră el.

– Exact, admise Cassie. Numele Defoe îi era oarecum familiar, însă nu reușea să facă legătura dintre autor și opera sa. Nu avea de gând să recunoască în fața lui Lord Berkley că sora ei era cea care citea mult, preferințele literare ale lui Cassie limitându-se la romane frivole și reviste de modă și decorațiuni. E atât de... aventuros.

Așa este. Reggie o studie cu curiozitate. Deci ți-a plăcut *Robinson Crusoe*?

– Nu am putut s-o las din mână. Ușurarea îi curse prin vene. Cum de nu-și amintise că Defoe scrisese *Robinson Crusoe*? Era adevărat că nu citise cartea respectivă, dar era sigură că Delia o citise și probabil o pomenise la un moment dat. Nu că și-ar fi amintit. A fost foarte plăcută.

– Datorită naturii aventuroase a... aventurii?

Ochii lui cenușii o sfredeliră, ca și cum ar fi provocat-o să admită că nu citise acea carte. Poate că, dacă i-ar fi dat drumul la mână, Cassie ar fi putut să gândească limpede. Era foarte nepotrivit și foarte îndrăzneț din partea lui, chiar dacă nu părea să dea importanță gestului. La ce se putea aștepta de la un bărbat cu reputația lui? Era însă remarcabil de plăcut ca mâna ei să fie învăluită în căldura mâinii lui. Și, cum asta nu însemna nimic pentru el, de ce ar fi însemna ceva pentru ea?

– Poate îți place aventura mult mai mult decât ești dispusă să recunoști?

– Aventura în literatură este cu totul diferită de aventura din realitate, spuse ea, în timp ce încercă să își tragă mâna dintr-a lui.

– Îmi cer scuze, domnișoară Effington.

Reggie îi sărută mâna, în timp ce o privi cu ardoare. Îi dădu drumul la mână, iar ea încercă să ignore senzația de iritare simțită.

– A fost nepotrivit să te țin de mână, dar m-am lăsat dus de val. Probabil tocmai la asta te așteptai de la un bărbat cu reputația mea.

Cassie dădu să protesteze, dar se opri. Bărbatul era destul de arogant și fără confesiunea ei, pe care el ar putea-o interpreta drept plăcere provocată de atingerea lui.

Reggie își duse mâinile la spate și continuă să inspecteze rafturile.

– Ai o carte preferată, domnișoară Effington? Sau îți place vreun anumit scriitor?

– Preferată?

Îi plăcea de domnul care scria bârfele fascinante în *Codwellender's Weekly World Messenger*. Și îi mai plăcea și *Ackermann's Repository*, deși mai mult pentru modă. Și citise din scoarță-n scoarță *Mr. Hope's Household Furniture and Interior Decoration*, chiar dacă „citit" era termenul greșit, căci cea mai mare parte a cărții era formată din desene și reprezentări cu mobilă și decorațiuni. Însă preferata ei?

– E atât de greu să aleg una singură, spuse ea.

– Așa e. Deseori, îmi dau seama că autorul pe care vreau să-l citesc se schimbă în funcție de starea mea mentală sau, ocazional, de starea inimii, oricât de greu ți-ar fi să mă crezi. Când sunt pe val, apelez deseori la sentimentele lui Christopher Marlowe. Îl știi?

„Pe cine?" Cassie pufni.

– Nu îl știm cu toții?

– Așa e. Mie îmi place foarte mult *Păstorul pasional către dragostea lui*.

– Ca noi toți, de altfel.

Cassie încuviință și își dori să fi petrecut mai mult timp în tinerețe studiind literatura, în loc s-o evite. Și își dori și să fi putut evita acea conversație. Orice ar fi crezut despre Lord Berkley, nu voia ca părerea lui despre ea să fie una proastă, nu voia să o considere inculta sau să creadă că nu i-ar fi plăcut literatura, cu toate că ăsta era adevărul.

– Eu o știu pe dinafară. „Vino și trăiește cu mine și fii iubirea mea, și o să trăim toate plăcerile pe care le aduc dealurile și văile, vâlcelele și câmpurile, pădurile sau munții stâncoși."

– Dumnezeule! Cassie îl privi și oftă. A fost... perfect.

Reggie râse.

– Chiar și când recită cineva cu niște imperfecțiuni așa evidente?

– Perfecțiunea este în cuvinte, milord, șopti ea.

Fusese, într-adevăr, perfect, dar ar fi preferat să-i fie tăiată limba înainte să admită că meritul era al bărbatului care le recitase.

Înțelegea cum ajunsese Lord Berkley să aibă reputația pe care o avea cu femeile. Faptul că știa poezii și timbrul vocii lăsau impresia

că acele cuvinte nu mai fuseseră spuse vreodată, că erau pentru o singură femeie și numai pentru ea. Dacă adăugai la asta ochii lui fascinanți și râsul contagios, până și ea era aproape pregătită să renunțe la precauție și să se arunce în brațele lui.

– Dar să știi că el nu era.

– Ce nu era?

Cum ar fi reacționat el dacă ea chiar ar fi făcut asta? Mai mult ca sigur că ar fi profitat de situație. I-ar fi exploatat slăbiciunea. Ar fi luat-o în brațe. Ar fi sărutat-o. Ar fi dus-o în patul lui. Ar fi sedus-o. I-ar fi furat virtutea. I-ar fi distrus viața. Ar fi distrus-o.

– Perfect, spuse Lord Berkley ferm, întorcându-și atenția spre peretele de cărți. Nu era deloc genul tău de bărbat. A fost ucis într-o luptă la beție, când era destul de tânăr. Haide, domnișoară Effington, încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Care este preferatul dumitale?

Arătă spre rafturi.

Cassie inspiră ca să se calmeze și ca să înlăture senzația tulburătoare de dezamăgire că, de fapt, nu era pe drumul ruinei.

– Lasă-mă să mă gândesc, e o alegere dificilă.

Analiză rafturile cu privirea. Dacă tot era forțată să aleagă un autor preferat, ar fi fost bine să fie unul de care măcar auzise. Nu voia să pară o idioată. Observă un set de volume în piele roșie, pe al căror cotor scria „Shakespeare".

Îi aruncă un zâmbet luminos.

– Shakespeare, bineînțeles.

– Bineînțeles.

Reggie îi întoarse zâmbetul, iar ea simți un impuls irezistibil de a-i atinge colțul gurii.

– Care operă de-a lui îți place?

Cassie spuse primul lucru care îi veni în minte.

– *A douăsprezecea noapte*.

Reggie râse.

– Ar fi trebuit să știu că te va intriga o femeie care se dă drept bărbat. Sau ți-a plăcut mai degrabă ideea unui geamăn care se dă drept altul?

– Ambele.

Cassie zâmbi ușurată.

Chiar îi plăcea *A douăsprezecea noapte* – piesa mai mult decât opera scrisă. Delia o forțase să meargă la o reprezentație în urmă cu câțiva ani, și ceva legat de povestea deghizării și a neînțelegerii o atrăsese.

– Mă tem că nu sunt chiar familiar cu acea piesă, dar... Reggie se încruntă gânditor. „Dacă muzica este hrana iubirii, continuă să cânți".

– „Unii se nasc măreți, unii obțin măreția, iar unora li se aruncă măreția în cârcă", zise ea fără să gândească.

De unde venise asta? Se părea că știa mai mult Shakespeare decât își imaginase. Gândul era unul extrem de satisfăcător.

– Excelent. Reggie o studie curios. Trebuie să recunosc, domnișoară Effington, că mă uimește și mă derutezi cu fiecare minut pe care îl petrec în prezența dumitale.

– Da?

– Nu știu ce părere să am despre dumneata. Ești, în același timp, fascinantă și enervantă, tulburătoare și iritantă.

– Serios?

Cassie râse ușor, ca și cum nu i-ar fi păsat. Ca și cum nu ar fi fost cel mai minunat compliment pe care-l primise vreodată.

Reggie o analiză.

– Ești o dihotomie, domnișoară Effington, o contradicție. Ești, în același timp, preocupată de decență și de perfecțiune, deși presupun că ai o definiție aparte pentru ambele. Faci exact ce vrei.

– Prostii, milord. Îl privi și își dădu seama de cât de aproape de el era. După definiția oricui, decența ar fi însemnat să pună niște distanță între ei. Ar fi trebuit măcar să facă un pas în spate. Nu se mișcă. Nu e chiar așa.

– Ba e fix așa. Respecți regulile societății doar când vrei. Ai spune că nu ai invada niciodată sanctitatea unui club pentru domni, însă aș pune pariu că asta e mai degrabă pentru că nu ești interesată de așa ceva.

– Nu fi absurd.

Avea, bineînțeles, dreptate. Dacă ar fi vrut să meargă la White's, la Brooks sau la orice alt club masculin aflat pe St. James Street, ar fi găsit un motiv să facă exact ce voia.

– Indiferent de propriile dorințe, niciodată nu aș...

– Domnișoară Effington. Reggie se apropie. Era destul de aproape cât s-o atingă. Ochii lui cenușii îi trădau ardoarea, însă vocea îi era calmă. Ce ai face dacă în clipa asta te-aș lua în brațe și te-aș săruta?

– Ți-aș da o palmă, milord, spuse ea fără ezitare, fermitatea din vocea ei diminuând felul în care tânăra părea să se încline puțin spre el și revelația că voia ca Reggie să facă ce spusese.

– Înțeleg. Reggie o privi cu atenție și se gândi la ce-i spusese. Atunci, asta e.

Se întoarse spre rafturile pline cu cărți, iar mâinile îi erau la spate.

– Ce e? Cassie îl privi enervată și frustrată. Nu o să mă săruți?

– Nu cred, zise el.

– De ce nu?

Nu că ar fi vrut s-o sărute, dar ar fi avut o satisfacție aparte să-i dea o palmă.

– Ar fi foarte nepotrivit.

– Îmi dau seama de asta, dar...

– În plus, nu mi-am mai sărutat niciodată o prietenă. Nu cred că știu cum să fac asta sau dacă mi-ar plăcea. Nu vreau să fiu plesnit pentru ceva ce nu merită în mod deosebit.

Cassie se îndreptă.

– Lord Berkley, pot să te asigur că merită.

– Asta rămâne de văzut. Chiar dumneata ai spus că oamenii se așteaptă să aluneci în scandaluri pentru că refuzi să-ți ții părerile doar pentru tine, însă niciodată nu te-ai purtat într-un mod scandalos. Prin urmare, domnișoară Effington, mă tem că nu ai referințe.

– Referințe? Abia putu pronunța cuvântul. Referințe?

– Referințe, zise el ferm. Mama mea a auzit lucruri excelente despre abilitățile tale când vine vorba despre decorarea casei, însă nu am auzit nimic despre abilitatea ta de a săruta. Din păcate, îți lipsesc referințele. Și, dacă e să risc să-mi dai o palmă, atunci ar trebui să știu exact la ce să mă aștept.

Cassie îl privi.

– Dacă vrei să știi, am mai fost sărutată. Și chiar cu pasiune.

– Serios? Există deci bărbați dispuși să dea referințe?

– Sper că nu! În vocea ei se auzi indignarea. Chiar fusese sărutată. De mai multe ori. E adevărat că foarte rar fusese sărutată mai

mult de o dată de același bărbat, căci orice bărbat care fusese atât de îndrăzneț cât să încerce așa ceva fusese ori un crai de care nu era interesată, ori un om extrem de plictisitor, caz în care își folosise tot curajul pe sărutul inițial și nu mai încercase încă o dată. Un gentleman nu ar vorbi niciodată despre așa ceva când vine vorba despre o lady, spuse ea.

– Nu, bineînțeles că nu, șopti el. Și câți frați ai, domnișoară Effington?

– Destui.

– Și toți sunt considerați gentlemeni, nu?

– Am înțeles unde bați, zise ea tăios.

– Mă gândeam eu. Chiar dacă e să las la o parte lipsa dumitale de referințe, deși ești mică pentru un oponent, nu am nici o îndoială că furia ta ar adăuga forță în plus. O palmă de la dumneata ar putea fi fatală.

Cassie îl privi șocată.

– Fatală?

– Sau îți dau prea mult credit? Foarte bine. Atunci, nu fatală, dar cu siguranță dureroasă.

– De asta poți fi sigur, bombăni ea.

– Prin urmare, domnișoară Effington, poți să stai liniștită că nu o să fii ținta avansurilor mele.

Reggie îi aruncă un zâmbet sclipitor.

– Excelent. Sunt foarte liniștită.

– În plus, am hotărât deja că nu sunt și nici nu voi fi vreodată Lord Perfecțiune, iar, ca urmare, dumneata nu ești – se încruntă, apoi chipul i se lumină – Domnișoara Minunăție.

– Domnișoara Minunăție? Domnișoara? De ce nu Lady Minunăție? sau Prințesa Minunată?

– Poate pentru că nu sunt la fel de snob ca dumneata.

– Nu sunt snoabă!

– Lord Perfecțiune, zise el ridicând dintr-o sprânceană.

– Permite-mi să-ți amintesc că dumneata i-ai dat acest nume, dar acum, că stau să mă gândesc, de ce nu? Poziția unei femei e legată de cea a soțului ei. De ce să nu prefer să mă căsătoresc cu Lord Perfecțiune în loc de cu domnul Perfecțiune?

– Întocmai. Și îmi imaginez că Lord Perfecțiune ar trebui să aibă o avere frumușică. O casă drăguță în Londra, o proprietate la țară, genul ăsta de lucruri?

– Ei bine, da. Cassie se încruntă. Nu știu de ce faci să sune atât de mercenar.

– Așa sună? Reggie făcu o ochii mari, mimând inocența. Fie că avea să o sărute, fie că nu, Cassie avea să îi dea, probabil, o palmă. Cu siguranță, o căuta. Îmi cer scuze.

Ea îl ignoră.

– Și cum rămâne cu Domnișoara Minunăție? Cu siguranță, ai niște standarde pentru ea.

– Nu știu sigur dacă „standarde" e cuvântul potrivit. Poate e prea tăios, dar, da, sunt niște calități pe care mi le doresc la o soție.

– Așa credeam și eu. Bănuiesc că domnișoara ta Minunăție e la fel de... perfectă ca al meu Lord Perfecțiune.

– În nici un caz. Ultimul lucru de care vreau să fiu legat pentru tot restul vieții e perfecțiunea. Nu-mi pot imagina ceva mai plictisitor. Nu, vreau o femeie cu câteva defecte fermecătoare. Ar trebui să fie ascultătoare, dar nu docilă, vreau să aibă zvâc. Inteligentă, dar nu chiar tocilară. Ar fi drăguț să fie puțin independentă. Ar trebui să fie încrezătoare, fără să fie încăpățânată și...

– Mai mult ca sigur că ar trebui să fie drăguță.

–Asta e întotdeauna preferabil unei femei hidoase. Dar, chiar dacă asta o să te surprindă, nu e cel mai important lucru pe lista mea de calități. Mai presus de orice, ar trebui să mă iubească.

– Ei bine, și eu vreau ca Lord Perfecțiune să mă iubească, zise Cassie repede. Știu că nu am pomenit despre asta înainte, dar iubirea mi se pare importantă. Mereu am vrut să mă căsătoresc din dragoste.

– Și, cu toate astea, nu ai fost niciodată îndrăgostită, și bănuiesc că asta s-a întâmplat pentru că nu ți-ai dat voie să fii. Se aplecă spre ea. Dumneata, domnișoara Effington, nu ai îndrăznit să sari în abis.

– O să îndrăznesc la momentul potrivit. Când... când... Pufni iritată. Când îl întâlnesc pe Lord Perfecțiune, nu înainte. În schimb, dumneata, milord, pari să te arunci de fiecare dată când întâlnești o fată drăguță.

Reggie râse.

– Mă arunc și mă prăbușesc. Am făcut-o de prea multe ori și, trebuie să recunosc, m-am săturat. Deși dumneata ai fost prea precautǎ în trecut, iar eu deloc, mi se pare că în momentul de față suntem mai degrabă asemănători decât diferiți, domnișoară Effington. Nu o să mă mai arunc până când nu o să pot face asta cu Domnișoara Minunăție alături.

Cassie se gândi că era păcat. Amândoi își căutau perechea potrivită și tot ce însemna asta, inclusiv dragoste. Era aproape păcat că ea hotărâse că ei doi nu s-ar potrivi.

În momente precum cel de față, Cassie putea să-i ignore complet reputația și să creadă cu totul în abilitatea unui om de a fi adus pe calea cea bună. Dacă exista vreo persoană care să poată face asta un crai ca Lord Berkley, ea era. Se părea însă că el dăduse la o parte orice posibilă relație între ei când îi oferise prietenia sa. Și nu își îndreptase atenția spre ea, nici nu o sărutase când avusese ocazia, ceea ce era, în continuare, enervant.

– Poate putem să ne ajutăm unul pe altul, domnișoară Effington, spuse el încet.

– Poftim?

– Știu mai mulți domni interesați de căsătorie. Unul dintre ei e posibil să fie Lord Perfecțiune al dumitale.

Cassie clătină din cap.

– Nu cred că...

– Nu, domnișoară Effington, este o idee excelentă. Eu o să ți-l găsesc pe Lord Perfecțiune și dumneata poți să mi-o găsești pe Domnișoara Minunăție.

– E absurd. Eu...

De ce era absurd? Când venea vorba despre astfel de treburi – ale inimii –, nici unul dintre ei nu se descurcase bine pe cont propriu. Poate era momentul să își unească forțele. În plus, pentru asta erau prietenii, ca să se ajute.

Știa multe domnișoare care s-ar fi potrivit criteriilor lui. Indiferent de reputația lui Reggie, un viconte cu un titlu respectabil și cu avere era considerat o partidă bună. În plus, urma să aibă o casă frumos renovată.

– Sunt sigur că nu ești reticentă în a accepta o asemenea provocare, nu? Sau, și mai bine, un pariu. Pentru, să spunem...

– Patruzeci de lire, zise ea înainte să se poată opri. Am patruzeci de lire în plus. O să pariez patruzeci de lire că pot să ți-o găsesc pe Domnișoara Minunăție.

– Iar eu pariez patruzeci de lire că pot să ți-l găsesc pe Lord Perfecțiune.

Cassie îl studie cu atenție.

– Cum o să stabilim câștigătorul?

– Tu trebuie să fii de acord că domnul pe care-l aleg e, într-adevăr, Lord Perfecțiune, așa cum și eu trebuie să aprob alegerea Domnișoarei Minunăție.

– Bineînțeles.

– Prin urmare, cred că, dacă avem amândoi succes, nu va exista nici un câștigător al pariului – ar fi remiză. Deși trebuie să recunosc că, în acel caz, amândoi am fi, într-adevăr, victorioși. Nu vom face schimb de bani decât dacă unul din noi se recunoaște învins și renunță să o mai caute pe Domnișoara Minunăție sau pe Lord Perfect. Avem o înțelegere deci? întrebă el, în timp ce întinse mâna.

– De acord.

Cassie încuviință și dădu mâna cu el. Reggie îi zâmbi.

– Nu-mi amintesc ultima oară când am așteptat cu atâta nerăbdare o competiție.

Cassie îi zâmbi și ea.

– Te avertizez însă, nu o să fiu la fel de ușor de învins ca fratele meu.

– Când vine vorba despre dumneata, domnișoară Effington, sunt convins că nimic nu e ușor. Îți propun să începem căutarea mâine-seară, la balul lui Lady Puget.

– Un loc excelent de unde să începem. Cred că vor fi prezente mai multe potențiale domnișoare Minunăție.

– Și un posibil Lord Perfecțiune, sau doi. Reggie râse, apoi o studie cu atenție. Mereu mi-a plăcut să joc pentru mize mari, însă nu-mi amintesc să fi jucat vreodată pe mize atât de mari.

Ea ridică o sprânceană.

– Patruzeci de lire?

– În nici un caz. Jucăm pentru viitorul nostru, domnișoară Effington, și, cel mai probabil, pentru inimile noastre.

Capitolul 6

Nu ar trebui să spui că silueta și chipul unei femei sunt extrem de importante. O minte isteață și o atitudine relaxată sunt mult mai atractive. Însă nu aș vrea să mă leg pe viață de o domnișoară pe care o pot suporta numai în întunericul nopții.

L. Effington

– Marcus, am adus-o exact unde voiam.

Reggie se uită la domnișoara Effington și la actualul ei partener pe deasupra paharului de șampanie și încercă să țină la distanță un zâmbet prea satisfăcut.

– Ea știe că ai adus-o exact unde voiai? întrebă Marcus, în timp ce urmă privirea prietenului său.

Domnișoara Effington râdea și flirta cu partenerul ei de cadril în mijlocul altor dansatori la balul anual al lui Lady Puget. Părul ei blond strălucea în lumina lumânărilor, iar în obraji avea o roșeață dată de dans și distracție. Rochia ei avea o nuanță verde-albăstruie minunată, care se asorta cu ochii ei și îi amintea de apa mării. Semăna cu o nimfă din mare sau cu o sirenă care pășise pe pământ ca să-i farmece pe simpli muritori.

– Reggie?

– Habar n-are, șopti el, în timp ce o fixa pe domnișoara Effington cu privirea.

Cassandra. Îi plăcea așa mult cum suna numele ei din gura lui. Tânăra era absolut magnifică, iar Reggie era iritat că nu o observase mai devreme și iritat în numele ei pe fiecare bărbat care nu o făcuse a lui cu mult înainte.

– Și nici n-ar fi prea încântată să audă asta. În plus, ar nega totul, zise Reggie, care o urmări făcând fără cusur niște mișcări dificile de dans.

– Și, mai exact, unde o ai?

Cuvintele lui Marcus erau bine alese.

– Este confuză, dezechilibrată, nesigură. Și, mai bine de atât, mă place. Îmi dau seama. Nu vrea să mă placă, dar o face. Și mă place mai mult decât se așteptase.

– Cât de interesant, zise Marcus gânditor. Acum câteva zile, ai zis că tu și ea ați fost de acord să fiți prieteni.

– Așa e. Asta suntem. Nu am mai fost niciodată prieten cu o femeie până acum, dar mi se pare un mod excelent prin care să încep.

Dansul se termină și partenerul Cassandrei o conduse de pe ringul de dans. Reggie dădu la o parte fiorul de gelozie provocat de felul în care tânăra se uita la el. Știa foarte bine că flirtul ei era doar un joc pe care ea și ceilalți îl jucau. Iar domnul nu reprezenta nici el o amenințare. Cu siguranță, nu era Lord Perfecțiune.

Cu toate că avea să fie nevoie de ceva diferit de perfecțiune ca să câștige afecțiunea domnișoarei Cassandra Effington, numai că tânăra pur și simplu nu-și dădea seama de asta. Încă. Avea să fie nevoie de al cincilea viconte Berkley, cu toate că ea nu-și dădea încă seama de asta.

– Pot să te întreb ce s-a schimbat de la ultima noastră conversație? Marcus își alese cuvintele cu grijă. Mi-ai jurat că nu o să revii la obiceiurile vechi. Ai spus că nu o să permiți așa ceva. Ai zis că, de data asta, o să fie diferit.

– De data asta, e diferit, zise Reggie și bău ultima gură de vin.

– Ai mai spus și asta. De fapt, ai zis asta de mai multe ori până acum.

– De data asta...

Marcus îi aruncă o privire cinică.

– De data asta, e diferit, zise Reggie ferm. E diferită de toate femeile pe care le-am întâlnit înainte. Iar eu, prietene, sunt diferit.

Marcus pufni neîncrezător, îi făcu semn unui chelner aflat în trecere și luă două pahare pline.

– Și, mai exact, cum ești diferit de data asta?

– Știu că ești sceptic, și tu, dintre toți oamenii, ai dreptul să fii, dar m-am gândit foarte mult la asta. Reggie căută cuvintele potrivite. În trecut, mereu mi-am oferit afecțiunea fără să mă gândesc – și prea devreme. Niciodată nu am cunoscut o domnișoară înainte să îi declar sentimentele mele. Din cauza asta, am făcut greșeală după greșeală.

– Deci cu domnișoara Effington ești precaut? Nu te arunci cu capul înainte? Îți cultivi răbdarea, în loc să te lași pradă impulsului? Gândești înainte să acționezi?

– Pare descurajator când spui așa, dar, da, exact asta fac.

– Dumnezeule, am greșit. De data asta, e diferit, zise Marcus.

Reggie bău din șampanie.

– Și e foarte diferit să o fac, trebuie să recunosc. Este împotriva naturii mele. Își întoarse atenția spre Cassandra. Un alt partener o conducea pe ringul de dans. Nu am cunoscut niciodată o femeie care să mă enerveze cât o face ea.

– Asta nu e cel mai bun început, zise Marcus confuz.

Reggie îl ignoră.

– Scântei. Între noi sunt scântei, Marcus, și nu doar din cauza iritării. Sunt licăriri de recunoaștere sau de ceva, nu știu exact ce, dar clar e ceva între noi. Am știut asta în clipa în care ne-am întâlnit. Ca și cum am fi fost meniți să fim împreună. E remarcabil. Ea e femeia pe care am așteptat-o.

– Nu e ca și cum ai fi așteptat.

– Asta e soarta mea. Reggie se uită la conte. Nu ți se pare ciudat că – având în vedere statutul meu eligibil, titlul, averea, toate acele lucruri pe care se presupune că femeile le caută la un partener – în prezent, una dintre femeile de care am zis că sunt îndrăgostit...

Marcus ridică dintr-o sprânceană.

– Ai zis că ești îndrăgostit?

– Să fim serioși, Marcus. Te poți îndrăgosti cât de repede vrei, cum am făcut-o și eu ocazional...

– Ocazional?

Reggie ignoră întrebarea.

– Dar mereu mi-am revenit, cu o viteză remarcabilă.

– A fost al naibii de impresionant, șopti Marcus.

– Prin urmare, e evident că nu am fost îndrăgostit.

Marcus se încruntă.

– Și asta e soarta?

– Nu. Reggie clătină din cap. Soarta e motivul pentru care nici una dintre domnișoarele la care am ținut în trecut nu mi-a întors interesul. Soarta mă salva pentru femeia potrivită. Domnișoara Cassandra Effington.

- Înțeleg. Marcus luă o pauză, gândindu-se la cuvintele lui Reggie. Într-un final, clătină din cap. Pari să te fi gândit destul de mult la asta, și, deși nu îmi place să recunosc, ce spui are sens. Foarte bine. Ce urmează? Și ce rol am eu în asta?

Reggie râse.

- Presupun că ai un plan ca s-o cucerești? Asta dacă ești, într-adevăr, serios în curtarea ei.

- Niciodată nu am fost mai serios.

Reggie o privi pe Cassandra dansând. Rezistă impulsului de a păși pe ringul de dans și de a o lua în brațe. Exact la asta s-ar aștepta Cassie de la infamul viconte Berkley, dar asta nu l-ar fi ajutat să-și îndeplinească scopul. Nu era primul impuls pe care trebuia să și-l controleze de când o cunoscuse și bănuia că nu era nici ultimul. Dar nu avea să joace același joc pe care îl jucase cu altele în trecut. Nu avea să se lase condus de inimă. Mizele erau mult prea mari.

Cassandra râse la ceva ce spuse partenerul ei, iar Reggie se încordă. Ignoră acest lucru. Nu putea să arate nici urmă de gelozie. În ceea ce o privea pe ea, nu erau decât prieteni. Pentru moment.

Reggie știa că Marcus nu avea să creadă ce spusese, cum că sentimentele lui pentru Cassandra erau diferite de ce simțise înainte. Era dificil să explice, însă existau o intensitate, o senzație de permanență și de importanță și, da, de destin. Suna absurd, și cum s-ar fi putut aștepta ca prietenul lui cel mai bun prieten să-i înțeleagă sentimentele, când nici măcar el însuși nu le înțelegea? Își dădu seama că, indiferent de câte ori crezuse că fusese îndrăgostit, asta era prima oară când plănuia o campanie de cucerire. Avea să câștige inima domnișoarei Effington, iar dificultățile ce aveau să-i iasă în cale aveau să facă premiul și mai dulce.

- Planul e deja pus în mișcare, zise Reggie. Noi doi am pus un pariu că ne putem găsi unul celuilalt perechea. Ea caută bărbatul perfect.

- Ca majoritatea femeilor.

- Însă domnișoara Effington e destul de hotărâtă. O să i-l găsesc pe Lord Perfecțiune...

Marcus râse.

- Lord Perfecțiune?

– Cerințele ei sunt specifice – la fel ca ale mele, zise Reggie. Ea o să mi-o găsească pe Domnișoara Minunăție.

– Lord Perfecțiune și Domnișoara Minunăție? Marcus râse. Presupun că sunt o pereche la fel de bună ca infamul Lord Berkley și excentrica domnișoară Effington. Și cum funcționează planul ăsta al tău?

– E genial prin simpla lui simplicitate. O să-i dau domnișoarei Effington exact ce vrea.

– O să i-l dai pe Lord Perfecțiune? Marcus clătină din cap. Nu înțeleg. Dacă nu ești Lord Perfecțiune – și nici nu ai cum să fii, deoarece nu vrea un bărbat cu reputația ta...

– Nu încă.

Marcus se încruntă.

– Acum, sunt confuz.

– Nu mă vrea acum, dar, odată ce-l întâlnește pe Lord Perfecțiune, o să descopere că perfecțiunea nu e pentru ea și că nu-și poate petrece restul zilelor alături de un bărbat fără imperfecțiuni. Domnișoara Effington e creativă și îi place să îmbunătățească lucrurile. Casele în mod special, dar pun pariu că asemenea impulsuri se extind și la un soț. Mi se pare genul de femeie care ar simți multă satisfacție din aducerea unui bărbat pe calea cea bună. Pur și simplu, încă nu știe asta.

– Iar tu ai nevoie de multe îmbunătățiri.

– Asta fără doar și poate. Reggie ridică din umeri modest. Cu reputația mea infamă, sunt potrivit pentru a fi adus pe calea cea bună.

– Ca să nu mai zic despre celelalte defecte ale tale.

– Sunt perfect pentru ea, replică Reggie. Sunt proverbiala casă care așteaptă să fie renovată.

– Asta mi-e clar, dar unde o să găsești tu un Lord Perfecțiune?

– Nu trebuie să găsesc unul real – cel puțin, nu imediat.

– Nu?

– Nu sunt sigur că discuțiile nesfârșite despre Lord Perfecțiune în timp ce îl caut nu vor fi în măsură să o convingă pe domnișoara Effington că ăsta nu e genul de bărbat pe care îl vrea. Și, pe parcursul conversațiilor noastre și al redecorării casei, prietenia noastră o să se aprofundeze, până când ea o să-și dea seama că singurul bărbat fără de care nu poate trăi nu e Lord Perfecțiune, ci eu.

Reggie luă o gură de șampanie, care acompanie perfect senzația lui de satisfacție. Marcus îl privi uimit.

– Ei bine?

Contele clătină încet din cap.

– E fie cea mai ridicolă idee pe care am auzit-o vreodată, fie cea mai genială. Ce se întâmplă dacă insistă să-l găsești pe Lord Perfecțiune? Sau, și mai rău, o găsește pe Domnișoara Minunăție?

– Vezi tu, Domnișoara Minunăție e în ochii privitorului. Pur și simplu, nu o să accept pe cine găsește ea. Cât despre găsirea lui Lord Perfecțiune, habar n-am. Reggie se încruntă și se gândi la întrebare. Dar ai dreptate. E posibil să vină un moment când va trebui să găsesc un Lord Perfecțiune. Altfel, e posibil să devină suspicioasă. Ar putea fi ciudat.

– Ciudat?

– Poate mai mult de atât. Aș putea angaja unul. Poate un actor?

– Nu cred. Marcus clătină din cap. Dacă planul ăsta al tău o să pice – și cred că există posibilitatea reală ca asta să se întâmple –, nu vrei ca domnișoara Effington să știe că ai angajat un actor pentru a fi partenerul ei perfect. Femeilor nu le place genul ăsta de lucruri.

– Poate că nu. Reggie se uită în cameră, apoi arătă spre diverși domni prinși în discuții animate. Cum rămâne cu Lord Chapman? Ar putea fi Lord Perfecțiune.

– Chapman e prea drăguț pentru un bărbat. Cred că majoritatea femeilor nu apreciază bărbații mai drăguți decât ele. În plus, are impresia că este perfect, lucru foarte enervant.

Reggie cercetă mulțimea.

– Lord Warren este o posibilitate.

– Și Warren se crede perfect, iar reputația lui nu e mai bună decât cea pe care am creat-o pentru tine. Nu, nu e bun. În plus, îți trebuie un Lord Perfecțiune necunoscut. O persoană pe care era imposibil să o fi întâlnit. Poate cineva de la țară, însă cu un anumit grad de sofisticare. Sincer, umil, chipeș...

– Un asemenea bărbat nu are cum să existe, zise Reggie.

– Bineînțeles că nu, însă, dacă ar exista un asemenea ideal, nu-mi imaginez că n-ar enerva-o pe o femeie ca domnișoara Effington.

– Tocmai asta e și ideea, replică Reggie.

– Planul ăsta al tău e posibil să meargă. Marcus oftă resemnat. Știu că o să regret asta, dar permite-mi să-mi joc rolul. Tu poți să-ți concentrezi toate eforturile pe seducerea domnișoarei Effington, iar eu o să găsesc un Lord Perfecțiune pentru tine.

Reggie chicoti.

– Știam că mă pot baza pe tine.

– Mereu am fost un idiot când vine vorba despre implicarea în schemele tale, dar mereu par atât de plauzibile, încât sunt atras ca o muscă la miere. Marcus zâmbi, apoi își reveni. Înțelegi că pășești pe un tărâm periculos, nu? Există posibilitatea ca domnișoara Effington să își dea seama că Lord Perfecțiune este exact ce a vrut dintotdeauna.

– E un risc, dar sunt convins că e mic. Excentrica domnișoară Effington nu o să fie niciodată satisfăcută cu Lord Perfecțiune.

– Dacă greșești...

– Nu greșesc, zise Reggie simplu.

– Foarte bine.

Reggie îi dădu lui Marcus un pahar.

– Dacă nu te superi, cred că e momentul să mă duc la dans.

Marcus zâmbi.

– Asta o să fie prima oară când dansezi cu domnișoara Effington?

– Nu am de gând să dansez cu domnișoara Effington. Reggie își aranjă gulerul hainei și îi aruncă un zâmbet ștrengar prietenului său. Și asta o s-o înnebunească.

– Chiar trebuie să danseze fiecare dans?

Cassie își flutură evantaiul și își fixă un zâmbet plăcut pe față.

– Cererea pare să fie mare în momentul de față, șopti Delia. Deși nu cred că a dansat fiecare dans. De fapt, acum douăzeci de minute ai spus că nu dansa.

– Serios? Nu-mi vine să cred că am observat ce face Lord Berkley.

Evident că îi observase pe Lord Berkley și pe prietenul lui, Lord Pennington, stând aproape de ușa terasei, prinși în conversație. Observase clipa în care Lord Berkley venise, fiecare persoană cu care vorbise de la sosire, câte pahare de șampanie băuse, fiecare domnișoară cu care dansase. Îi observase și flirturile evidente și modul enervant în care se uita la fiecare femeie, ca și cum ar fi avut ceva

unic și special. Și observa și că Reggie nu părea să fie conștient de prezența ei. Era extrem de enervant.

– Nu ai putut să îți iei ochii de la el din clipa în care a pășit în cameră.

– E absurd. Nu mă interesează nimic din ce face Lord Berkley, spuse Cassie, în timp ce îi zâmbi domnului Wexley, într-un mod care era prietenos fără a-l încuraja.

Flirtul era o artă care cerea un anumit nivel de echilibru între a încuraja prea mult un domn interesat și a nu-l încuraja destul. Până la urmă, nu era bine să distrugi legături.

– Eu și Lord Berkley suntem prieteni. Nu sunt mai interesată de el decât aș fi de oricare alt prieten, atâta tot.

– Exact asta credeam și eu, încuviință Delia încet. Nu am crezut nici măcar pentru o clipă că ar fi ceva mai mult.

– Deși se plimbă prin toată sala, nu m-a invitat nici măcar o dată la dans, zise Cassie, tonul plăcut din vocea ei ascunzându-i iritarea. Suntem prieteni, și ai crede că un prieten ar recunoaște măcar prezența unui alt prieten, pe când el m-a ignorat.

– Și niciodată nu ți-a plăcut asta.

Cassie recunoscu zâmbetul cu subînțeles pe care Lord Hawking i-l adresă, cu o încuviințare plăcută, dar nu foarte călduroasă.

– Niciodată.

– Nu ești însă în măsură să te plângi. Nu i-ai adresat nici măcar două cuvinte, zise Delia.

– Nu am avut ocazia. În plus, nu ar fi potrivit din partea mea să-l abordez.

Cassie avea o atitudine arogantă, ca și cum nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă asta.

– Ce naiba te-a apucat? Delia își studie sora cu atenție. Nu-mi amintesc să te mai fi văzut atât de preocupată de ce e decent și ce nu.

– E neobișnuit, nu? Cassie oftă. Nu e nimic sau poate e totul. În ultimul timp, am avut cea mai ciudată senzație de nemulțumire. Uită-te și tu, Delia!

Cassie arătă spre scena din fața lor.

Balul lui Lady Puget era culmea eleganței, dar așa era mereu. Doamnele și domnii erau îmbrăcați în cele mai bune haine,

ca întotdeauna. Flirtul și anticiparea pluteau în aer, însă mereu era așa. Era exact ca anul trecut sau ca în urmă cu doi ani, probabil nici în anul următor sau peste doi nu avea să se schimbe nimic.

– Îți dai seama că mi-am făcut debutul la nouăsprezece ani, nu? Ăsta e al șaptelea sezon al meu, al doilea fără tine. Nu e la fel de distractiv fără tine.

– Îmi pare rău.

Cassie ridică din umeri.

– Presupun că nu pot schimba asta. Mă rog, e prea târziu pentru așa ceva.

– Îți dai seama că nu am de gând să-mi petrec restul vieții cerându-mi scuze pentru indiscrețiile mele, nu?

– Da, bineînțeles, nici nu vreau să faci asta. Îmi pare rău că am adus vorba. Doar că m-am gândit foarte mult la viitor în ultimul timp și m-am întrebat dacă toată lumea chiar mă consideră excentrică...

– Eu, una, sunt mândră de tine, zise Delia.

– Loialitatea ta nu poate fi pusă sub semnul întrebării, dragă soră, și tocmai de asta nu te pun la socoteală. Iar acum, bărbatul ăla... Arătă spre ringul de dans, unde Lord Berkley era, mai mult ca sigur, fermecător și seducea o inocentă cu râsul lui irezistibil. Bărbatul acela mi-a invadat viața.

– S-ar putea spune că tu i-ai invadat viața – sau, cel puțin, casa, zise Delia.

Cassie nu o băgă în seamă.

– Și m-a făcut să regândesc niște lucruri în privința cărora mă hotărâsem acum mult timp. E extrem de enervant.

– Enervant pare să fie singurul cuvânt pe care îl folosești în legătură cu Lord Berkley.

– Pentru că i se potrivește. E enervant, iritant, exasperant și nu știu care e mai enervant. Și mai poate să fie și extrem de șarmant, lucru care mi se pare, de asemenea, enervant. Și pentru că asta e în întregime din vina lui. Pentru prima oară în viața mea, nu sunt sigură că ceea ce fac e corect.

– Renovarea casei?

– Nu, nu asta. Partea asta mi se pare distractivă și o provocare, și niciodată nu o să renunț la asta, indiferent de ce crede lumea.

– Atunci te referi la faptul că eviți bărbații care trebuie aduși pe calea cea bună? Bărbați ca Lord Berkley, poate?

– Nu, zise Cassie cu fermitate. Cred în continuare că e cea mai bună soluție pentru mine, dar sunt dispusă să recunosc că e posibil ideea mea despre Lord Perfect să fie greșită. Nu-mi place gândul de a-mi coborî standardele, dar poate e momentul să le reexaminez. Nu are cum să existe cineva care să atingă standardul lui Lord Perfecțiune sau al Domnișoarei Minunăție.

– Înțeleg.

– Ce anume?

Delia încuviință într-o manieră atotcunoscătoare, aproape la fel de enervantă ca orice acțiune de-a lui Lord Berkley.

– La asta se reduce totul.

– Ce vrei să spui? întrebă Cassie cu inocență și își dori să nu fi spus nimic.

– Pariul tău absurd cu Lord Berkley. Ar fi trebui să-mi dau seama. Îl regreți, nu?

– Absolut deloc. Poate puțin. Pur și simplu, nu mi se pare corect, atâta tot. Lord Berkley ar putea la fel de bine să-mi dea cele patruzeci de lire chiar acum.

– Ca să le adaug la cele patruzeci de lire ale mele, șopti Delia.

– Ideea e că nu are cum să îl găsească pe Lord Perfecțiune. Ai spus chiar tu că bărbații nu sunt perfecți.

– Bineînțeles că nu, zise Delia încet. Cum rămâne cu Domnișoara Minunăție?

– Asta nu e o provocare. Nu o să am nici o problemă să găsesc o parteneră pentru el. Camera asta e plină de Domnișoare Minunăție. Nici nu trebuie să faci doi pași și dai de una.

– Permite-mi să-ți spun că și tu te numeri printre ele.

– Nu chiar. Nu există nici măcar o persoană aici care să mă considere perfectă. Toată lumea crede că sunt la un pas de scandal, și acum membrii propriei familii mă descriu ca fiind excentrică. Având în vedere perioada în care trăim, nu e exagerat. Adevărul e că sunt la un pas de a rămâne pe tușă. Cassie oftă teatral. Excentrica domnișoară Effington.

Delia râse.

– Haide, Cassie...

– Crezi că sunt dramatică, dar nu e așa. Pur și simplu, accept realitățile vieții mele. Și nu sunt neapărat drăguțe.

Delia își privi sora geamănă.

– Cred că mai ai câțiva ani buni rămași. Permite-mi să-ți aduc aminte că ai dansat fiecare dans din seara asta. Nu ți-au lipsit nici partenerii și nici atenția.

– Da, dar, ca întotdeauna, acei parteneri se împart în două categorii: cei respectabili, mortal de plictisitori și interesați doar de căsătorie și cei care sunt crai, înclinați spre scandal și interesați de orice altceva decât de căsătorie. Nu e nici un gentleman aici în seara asta, și adevărul e că nu știu pe nimeni care să semene câtuși de puțin cu...

– Lord Berkley?

– Da. Ba nu, nu am vrut să spun asta. Voiam să zic cu Lord Perfecțiune.

Delia ridică dintr-o sprânceană.

– Serios. A fost o simplă scăpare și nu are nici o semnificație aparte.

– Bineînțeles că nu.

– Probabil s-a întâmplat pentru că am vorbit despre el și despre pariul nostru și a fost primul bărbat care mi-a venit în minte când pomeneam despre partenerul pe care îl vreau, ezită Cassie. Ba nu, nici asta nu am vrut să spun. Sună incriminator, nu?

– Da.

– Îmi place de el, Delia. Când nu e enervant. Însă nu împărtășim decât o prietenie, și sunt sigură că nu are nici un interes față de mine mai departe de asta. Nici măcar nu e interesat să mă sărute.

– Serios? Și de unde știi asta?

– A venit vorba ieri.

– Cândva între alegerea draperiilor și așezarea mobilei, nu?

– Ceva de genul ăsta, șopti Cassie.

Încă se gândea la ce spusese Berkley despre referințe și dacă merita să o sărute sau nu.

Cerințele lui pentru *Domnișoara Minunăție* o deranjau și ele. Nu că nu ar fi fost perfect rezonabile, doar că nu o descriau pe ea.

– O să îl anulez, zise Cassie, hotărând să facă asta chiar în clipa în care pronunță cuvintele.

– Pariul? De ce?

– Așa cum ai spus, e absurd și nu e drept. Există o mulțime de domnișoare Minunăție și aproape nici un Lord Perfecțiune. Câștigarea acestui pariu ar fi asemănătoare cu furtul.

– Da, bineînțeles, șopti Delia. Pare plauzibil.

- Delia, știu privirea asta. Ce gândești cu adevărat?

– E o prostie din partea mea, știu, dar am crezut că reticența ta în a continua pariul are de-a face cu faptul că nu vrei s-o găsești pe Domnișoara Minunăție pentru Lord Berkley.

– În nici un caz. Pur și simplu, nu cred că acest concurs e corect.

– Atunci, ar trebui să-i spui.

– Da.

– Când?

– Data viitoare când îl văd. Avem o întâlnire mâine.

– De ce nu în seara asta? Chiar acum? În clipa asta?

– Nu cred că...

Delia se apropie.

– Vorbește cu el pe terasă. Terasele sunt locuri excelente unde să rezolvi probleme sau să ajungi la înțelegeri. Și, până la urmă, voi doi sunteți prieteni.

– Asta nu ar fi deloc potrivit. Dacă ne vede cineva? Reputația mea...

Delia râse.

– Deja ești excentrica domnișoară Effington. Orice de natură scandaloasă ar fi o îmbunătățire.

– Delia!

– Haide, Cassie. Nu mai ești deloc distractivă, pufni Delia. Însă, dacă insiști să fii enervant de decentă – și, da, am vrut să spun enervant...

Delia se uită repede în jur, până când întâlni privirea soțului ei, căruia îi făcu un semn cu capul. Petru o clipă, St. Stephens li se alătură. Se uită la cele două surori și se încruntă.

– Să plec?

– Nu, dragule, nu e cazul. Am nevoie să dansezi următorul set cu Cassie.

– Tot setul?

– Nu trebuie, zise Cassie.

– E absolut necesar, zise Delia cu fermitate și se întoarse spre soțul ei. Jumătate de set, și apoi o să ne vedem toți pe terasă.

– Toți? De ce? întrebă bărbatul în timp ce le privea cu suspiciune pe cele două surori.

– Deoarece Cassie trebuie să vorbească în privat cu Lord Berkley, iar terasa e cel mai bun loc unde să facă asta.

Delia îl privi cu inocență.

– Sunt sigură că îți amintești ce locuri minunate pentru... conversații sunt terasele.

Cassie bombăni.

– A. Da, bineînțeles. E o idee excelentă, spuse el, când pricepu.

Era o idee presărată cu pericol, iar Cassie știa asta foarte bine, chiar dacă nu avea curaj să-i spună surorii ei. Din clipa în care Lord Berkley refuzase să o sărute, nu se gândise decât la cum ar fi fost dacă ar fi făcut-o.

Cassie se apropie de sora ei și își coborî vocea.

– O să fac ce spui, dar fără tragere de inimă, și o să te consider responsabilă dacă se întâmplă ceva groaznic.

– Și o să mă lauzi dacă se întâmplă ceva minunat. Delia zâmbi. Și sper din suflet că o să se întâmple.

– Mergem? zise St. Stephens cu grație și întinse un braț.

– Apreciez asta, Tony, chiar dacă nu sunt pe deplin de acord cu motivele din spatele planului.

Cassie își menținu vocea joasă și îl lăsă să o conducă pe ringul de dans, în timp ce le arunca priviri pline de subînțeles domnilor din jur. Unul dintre cele mai plăcute lucruri la dansul cu o rudă, mai ales cu un cumnat obligat să danseze, era faptul că nu simțeai nevoia să conversezi. Puteai să te gândești la diverse lucruri dacă asta voiai. Puteai chiar să te gândești cum ar fi să împărtășești un sărut indecent pe o terasă, sub stele, cu un bărbat foarte enervant.

– Îmi permiți o clipă, milord?

O voce ușor familiară se auzi în spatele lui. Reggie își puse un zâmbet prea arogant și se întoarse.

– Lord Berkley?

Domnișoara Effington îl privea cu un zâmbet larg, iar el se strădui să nu îi zâmbească înapoi ca un idiot.

– Domnișoară Eff... Făcu o pauză și o fixă cu privirea. Ba nu, este Lady St. Stephens, nu?

Lady St. Stephens râse, un râs care semăna prea mult cu al surorii ei.

– Aș fi fost dezamăgită dacă nu ai fi observat. Cum de ți-ai dat seama? Majoritatea oamenilor nu reușesc.

– Asemănarea e remarcabilă, dar ai o gropiță în obrazul drept. Domnișoara Effington o are în stângul. În plus, preferă să folosească mâna stângă, și bănuiesc că dumneata preferi dreapta. Și cel mai evident lucru e că porți o rochie diferită de a ei.

– Ai observat ce poartă?

– Îi scoate ochii în evidență, zise el pe un ton neutru, știind că era prea personal. Știa și că această întâlnire cu sora Cassandrei era probabil un test. Dar și ochii tăi, evident.

– Evident. Tânăra zâmbi și ezită. Nu știu sigur cum să spun asta. Nu prea e treaba mea.

– Te întrebi dacă intențiile mele legate de sora dumitale merg mai departe de prietenie? Dacă intențiile mele sunt onorabile? Te avertizez că fratele dumitale mi-a pus deja întrebarea asta.

– Și ce i-ai răspuns?

Reggie își alese cuvintele cu grijă.

– Atunci, am spus că nu intenționam decât să fac cunoștință cu ea.

– Și acum?

Bărbatul făcu o pauză și se gândi. Oare cât de direct putea să fie cu sora Cassandrei?

– Pot să-ți pun o întrebare înainte să răspund?

– Te rog.

Berkley inspiră adânc.

– Dacă aș spune că intențiile mele sunt să o fac pe sora dumitale soția mea, loialitatea față de ea te-ar împinge să-i spui și ei?

– Cu siguranță nu. Sora mea nu ar primi prea bine o asemenea afirmație. E convinsă că nu vă potriviți – sau cel puțin asta spune. Eu însă sunt sigură că o să vă potriviți.

– De ce?

– Nu e cazul să pari așa surprins. Am observat felul în care ai privit-o toată seara când ea nu putea vedea.

– Credeam că sunt discret.

– Erai, dar nu pentru cineva care vă urmărea pe amândoi – ca mine. De-a lungul anilor, am văzut mulți bărbați uitându-se la sora mea. Acei domni interesați de ea doar pentru că ar fi o partidă bună par cam speriați. Are uneori efectul ăsta.

– Cu siguranță, pot să înțeleg asta, zise el.

– Cei atrași pentru că au crezut, din greșeală, că are înclinație spre scandal, au un aer încrezut, de prădător. Dumneata, milord, pari în același timp intrigat, încrezător și destul de hotărât.

– Serios? Ca să vezi!

– Dincolo de felul în care o privești, mai e și felul în care se uită ea la dumneata.

– Serios? Zâmbetul i se lărgi. Cum se uită la *mine*?

– Cred că ar fi înțelept să nu dezvălui toate secretele surorii mele, chiar dacă sunt convinsă că ar fi în interesul ei. Lady St. Stephens râse ca sora ei. Este o discuție prea privată ca să fie purtată în public și simt nevoia de aer proaspăt. Mă însoțești pe terasă?

– Aș fi încântat.

Berkley îi întinse brațul și o ghidă spre terasa lui Lady Puget. Era o răsturnare neașteptată și minunată de situație. Era evident că sora Cassandrei era de partea ei. Nu știa sigur de ce și nici nu conta. Cu sora ei alături de el, nu avea cum să dea greș. Cine o cunoștea pe Cassandra mai bine decât sora ei geamănă și cine putea să-l sfătuiască mai bine cum să-i câștige inima decât sora ei geamănă?

Se opriră la balustrada de piatră de la marginea terasei, uitându-se la grădina luminată cu felinare.

– Este o noapte minunată, nu-i așa? șopti Lady St. Stephens. E practic perfectă.

Era, într-adevăr, o noapte frumoasă, caldă atât cât să fie confortabil, cu promisiunea verii în aer. Mirosul florilor de primăvară se simțea în briză. Era o seară perfectă să fii afară, sub stele. Păcat că femeia de la brațul lui nu era sora potrivită. Lady St. Stephens privi grădina în liniște, iar Reggie rezistă impulsului de a purta conversații superficiale. Indiferent de ce voia să-i spună, era fără doar și poate important, iar Reggie putea aștepta, oricât de grea era așteptarea.

– Soțul meu are abilitatea enervantă de a afla tot felul de lucruri pe care alți oameni par a le trece cu vederea. Știe oameni care cunosc oameni. Lady St. Stephens își îndreptă cuvintele spre el, însă privirea îi rămase fixată asupra grădinii. De exemplu, până acum șase luni, infamul Lord Berkley nu era câtuși de puțin atât de infam. *De* fapt, reputația dumitale nu era mai rea decât a majorității bărbaților de vârsta dumitale. Sigur, au fost niște greșeli din tinerețe, dar nimic ce ar putea fi privit ca scandalos de către o persoană rezonabilă.

– Pari să știi destul de multe, zise el.

– Da. De exemplu, în afară de cursa cu fratele meu, e posibil ca majoritatea incidentelor care au alimentat bârfele să fi fost exagerate sau inventate.

– Așa pare, nu? zise el.

– Deci aș putea spune, milord, că ești o fraudă.

– Pot să explic.

Adevărul era că nu știa cum să explice ceea ce în urmă cu ceva timp păruse un plan splendid. Se întrebă dacă, atunci când gândise planul, nu fusese implicat prea mult brandy. Altfel cum ar fi putut crede că ceva atât de ridicol era o idee bună?

Și era evident și că judecata lui Marcus fusese și ea afectată în acea noapte.

– Aș vrea să explic, doar că nu știu cum s-o fac în momentul de față. O să-mi dau seama. Eu...

Tânăra ridică o mână, semnalându-i să se oprească.

– Sunt sigură că poți să dai o explicație plauzibilă, dar mai sunt sigură și că nu am nevoie de nici o explicație. Familia dumitale, finanțele, până și prietenii sunt respectabili. Oricare ar fi motivele dumitale pentru farsa asta, am încredere că nu sunt nici ilegale, nici infame.

– A fost, mai degrabă, ceva prostesc, șopti el.

– Nu am nici o îndoială în privința asta.

– Și poate nu prea bine gândit.

– Nu am nici o îndoială nici în privința asta. Milord, am trei frați, mai multe rude masculine și un soț care cândva s-a prefăcut că e ceva ce nu este, de fapt. Știu foarte bine care sunt slăbiciunile bărbaților.

– Excelent! Nici nu pot spune cât de greu ar fi să explic ceva atât de stupid... Un gând îl străfulgeră, făcându-l să se oprească. O să-i spui surorii dumitale că nu sunt infam?

– Nu cred. Lady St. Stephens făcu o pauză ca să-și aleagă cuvintele. E posibil să nu i se pară la fel de amuzant cum mi se pare mie. Pentru moment, e mai bine să o las să creadă ca ea. Nu e împotriva unei prietenii cu un bărbat cu o reputație infamă ca a dumitale. Iar prietenia e un mod excelent de a începe o relație.

– Sunt dispus să fiu adus pe calea cea bună, milady.

– Sunt sigură că ești. Tânăra se întoarse cu spatele la grădini. L-ai găsit pe Lord Perfecțiune?

– Nu. Sincer să fiu, nici nu cred că există.

– Și ce o să faci?

– Încă nu știu.

– Toate planurile dumitale sunt la fel de bine gândite, milord?

Bărbatul chicoti.

– Chiar dacă nu pare, uneori au funcționat destul de bine. Dincolo de pariul dintre mine și domnișoara Effington, sunt hotărât să-i câștig inima și mâna.

– Iar eu, milord, sunt pregătită să fac tot ce ține de mine ca să te ajut să-ți îndeplinești scopul.

– De ce?

– Pentru că sora mea a fost mereu sigură pe sine și pe deciziile și opiniile ei. Niciodată nu a simțit nevoia să le țină doar pentru ea. Presupun că ai observat că își exprimă toate gândurile, nu?

– Dumnezeule, da.

– Ar trebui să fii mort ca să ratezi așa ceva. Dumneata ai făcut-o să aibă îndoieli în privința ei. Să nu știe sigur dacă are dreptate. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. E mare lucru.

– Deci am o șansă?

– Una foarte bună. Se întoarse spre el și îi zâmbi. Nu știu care o să fie rezultatul final al acestui joc dintre voi doi, dar mai mult ca sigur că o să fie distractiv.

– Poate pentru dumneata.

– Ea nu știe încă și nu sunt sigură că dumneata conștientizezi asta, dar dumneata, milord, ești Lord Perfecțiune al surorii mele. Dumnezeu să vă ajute pe amândoi, zise ea zâmbind.

Capitolul 7

Cel mai mare avantaj al bărbaților în fața femeilor este că nu sunt mereu atât de proști pe cât ne cred ele. Este mai bine însă ca ele să nu afle asta.

Thomas, marchizul de Helmsley

– Pari încordată în seara asta, domnișoară Effington. S-a întâmplat ceva? întrebă Lord Berkley.

– Nu, milord. Pur și simplu, nu sunt obișnuită să mă plimb singură pe aleile dintr-o grădină întunecată împreună cu un gentleman.

– Este o alee excelentă, bine menținută. Există mai multe felinare pe drum. Aproape că putem fi văzuți de pe terasă și de la ferestrele sălii de bal. În plus, sora dumitale și soțul ei sunt la câțiva metri în urma noastră. Se uită în spate. După curba aceea. Momentan, nu îi putem vedea, dar sunt destul de aproape cât să-ți sară în ajutor dacă o să simți nevoia să țipi după ajutor.

O nuanță de amuzament se auzi în vocea lui.

– Nu cred că va fi necesar, zise ea cu detașare.

– Nu, bineînțeles că nu. Deja am stabilit că ești probabil mult mai puternică decât pari. Eu ar trebui să fiu cel recunoscător că am ajutoare așa aproape.

Cassie rezistă impulsului de a zâmbi.

– Nu aș vrea să fiu nevoită să te rănesc.

– O să fac tot ce ține de mine ca să evit asta. Reggie zâmbi. Probabil.

Tânăra râse, observând cât de repede o relaxase lordul.

– E o seară minunată pentru o plimbare sub stele, cu un prieten alături. Nu crezi, domnișoară Effington?

– Ba da, milord, dar aș vrea să discutăm despre pariu.

– Dai înapoi așa repede?

– Nu. Pur și simplu, cred că nu e corect.

Trecură de o altă curbă, și Cassie se întrebă cât de departe erau Delia și St. Stephens. Nu era sigură că voia ca ei doi să-și facă apariția în orice clipă. Era un gând foarte periculos.

– Înțeleg. Ai probleme în a o găsi pe Domnișoara Minunăție?

– Nu fi absurd!

Aleea se bifurca în jurul unei zone circulare cu o bancă, o fântână mică și o tisă înaltă aranjată într-o spirală.

– Asta e absurd! zise Lord Berkley în timp ce privea copacul.

– Mie îmi place. Are simetrie și ordine.

Privirea lui Cassie se plimbă de-a lungul plantei care se întindea spre stele.

– Ai spune că e perfectă?

– Da, în felul său.

– Unii ar spune că perfecțiunea se găsește deja în natură și că modelarea unui copac ca acesta într-o formă limitată e o aberație.

– Serios?

Cassie îl privi curioasă.

– Posibil. El încuviință gânditor. Mi se pare că e păcat să forțezi ceva, indiferent că e vorba despre un copac sau orice altceva, într-o formă care nu-i e menită. E împotriva adevăratei sale naturi, a scopului său în viață. Consider că trebuie să-ți respecți adevărata natură.

– Cu excepția cazului în care adevărata natură nu e acceptabilă, șopti ea.

– Ai zis ceva?

Cassie se întrebă dacă chiar rostise lucrul respectiv și își forță un zâmbet.

– Mă tem că gândeam cu voce tare, dar te asigur că nu era nimic semnificativ.

– Am îndoieli în privința asta. Bărbatul își prinse mâinile la spate și studie copacul, care acum părea de-a dreptul imperfect. Cum scopul dumitale aici e să discutăm despre pariu, pot doar să presupun că gândurile dumitale erau direcționate spre problemele de care te-ai lovit în găsirea unei Domnișoare Minunăție și spre o modalitate de a scăpa cu grație de pariul nostru.

Îi aruncă o privire serioasă, însă în ochi avea o sclipire.

– Te asigur însă că mă aștept să primesc cele patruzeci de lire.

– Ce? Dacă am fi amândoi de acord să renunțăm...

– Dar eu nu am nici o intenție să renunț.

– Atunci, foarte bine. Să pui deoparte cele patruzeci de lire, pentru că sunt sigură c-o să câștig acest concurs. Ești mult prea sigur

pe dumneata, milord. Fără să gândească, Cassie se apropie de el și îl privi. Dacă vrei să știi, sunt o groază de domnișoare Minunăție. Sunt zeci chiar acum în sala de bal. Mă tem că standardele dumitale nu sunt prea înalte.

Bărbatul râse.

– Și ale dumitale prea ridicate.

– Sunt de acord.

– Serios? De ce?

– Pentru că ai dreptate. Sunt dispusă să admit când greșesc, zise ea.

Lord Berkley o studie pentru o clipă, apoi clătină din cap.

– Ba nu ești.

– Nu sunt ce?

– Nu ne știm de prea mult timp, dar nu mi se pare că ești genul de persoană care recunoaște când greșește sau recunoaște măcar posibilitatea de a greși. Niciodată.

– Ce sunt dispusă să admit acum, milord, este că, de obicei, am dreptate, și nu-mi place să recunosc acele rare momente când nu am dreptate. Din păcate, acesta e unul dintre acele momente.

– Mai exact, în ce privință greșești? întrebă el.

– În privința lui Lord Perfecțiune. Nu sunt sigură că un asemenea bărbat există. Oftă resemnată. Bărbații, prin simpla lor natură, nu sunt perfecți.

– Nu suntem? Ești sigură?

– Știu asta din surse sigure.

– Serios? Reggie o privi, și, în acea clipă, Cassie își dădu seama de cât de aproape de ea era. Cum rămâne cu femeile? Femeile sunt perfecte?

Cuvintele lui erau relaxate, însă aveau o intensitate ciudată, ca și cum și el tocmai și-ar fi dat seama cât de aproape stăteau unul de altul.

– Bineînțeles că nu. Cel puțin, nu toate.

Ar fi trebuit să se îndepărteze, să facă un pas în spate, dar nu se putea mișca. Sau nu dorea asta.

Privirea lui se plimbă de la ochii lui Cassie la buzele ei și înapoi.

– Dumneata ești perfectă, domnișoară Effington?

– Mă tem că am multe defecte.

– Care sunt acestea?

Vocea lui era blândă și seducătoare.

– Defectele mele? Eu... „Te vreau. Nu ești deloc potrivit pentru mine, și o legătură cu tine o să mă ducă irevocabil pe calea scandalului, dar nu-mi pasă. Te vreau pe tine și tot ce înseamnă asta." Eu...

– Da, domnișoară Effington?

Vocea lui era o mângâiere, și îi pătrunse până în sânge. Cassie inspiră adânc.

– Îți dai seama că nu e deloc potrivit ce se întâmplă acum?

– Ce anume?

– Stai mult prea aproape de mine.

– Și eu care credeam că dumneata stai prea aproape de mine.

– Unul din noi clar ar trebui să facă un pas în spate.

Cassie nu se putu mișca.

– Într-adevăr, unul din noi ar trebui să facă asta.

Nici el nu se mișcă.

– Nu îți folosești abilitățile de crai cu mine, nu, milord? Te asigur că nu vor avea efect.

Îi era ciudat de dificil să respire, ca și cum s-ar fi aflat într-un spațiu închis, nu sub cerul liber.

– Mă jignești, domnișoară Effington. Am fost de acord să fim doar prieteni.

– Mereu stai așa aproape de prietenii dumitale?

Cassie rezistă impulsului, nevoii de a-și pune mâna pe pieptul lui, ca să-i simtă răsuflarea.

– De fiecare dată când pot, domnișoară Effington, șopti el, cu glas prea intim pentru o simplă prietenie.

Să-și plimbe degetele pe fața lui, ca să-i simtă căldura pielii.

– Mă aflu în dezavantaj, milord.

– Nu-mi pot imagina nici un bărbat în fața căruia să te afli în dezavantaj.

Să își lipească buzele de ale lui, și răsuflările să li se amestece.

– Și, cu toate astea, asta e situația.

– Foarte bine.

– Foarte bine?

Să își petreacă brațele în jurul lui și să se bucure de căldura îmbrățișării sale.

– Îmi place că te simți în dezavantaj. E pe locul doi, după clipele în care nu spui nimic.

– Asta e unul dintre defectele mele. Vorbesc prea...

– Da, da, știu. Mai ești și încăpățânată și cu păreri, și nu am nici o îndoială că ai câteva defecte, dar la naiba cu ele, domnișoară Effington. Cassandra, ai ceva aparte, și nu mai suport nici o clipă toată șarada asta.

Fără nici un avertisment, o luă în brațe și o sărută apăsat. Buzele lui erau lipite ferm de ale ei, într-un mod înfometat, posesiv. Ca și cum ar fi făcut-o a lui, ar fi marcat-o. O strânse în brațe și o sărută și mai apăsat. Lord Berkley avea gust de șampanie și de lucruri minunate și interzise. Genunchii lui Cassie se înmuiară, iar ea își dori să poată sta în brațele lui pentru totdeauna și să se afunde împreună în scandal și ruină.

Lord Berkley își îndepărtă buzele de ale ei și o privi în ochi.

– Îmi cer scuze. O ținu în brațe, ca și cum ar fi dezbătut cu el însuși, apoi încuviință ferm, îi dădu drumul și făcu un pas în spate. Nu a fost deloc potrivit.

Cassie se clătină ușor și încercă să-și păstreze echilibrul.

– Eu nu... cu siguranță... adică eu...

– Îmi cer scuze, domnișoară Effington. Acum, dă-mi o palmă.

– Să-ți dau o palmă?

Cassie abia putea sta în picioare, abia putea respira, și nu se gândea decât dacă avea să o sărute din nou sau, și mai bine, când, iar el voia să îl pălmuiască? Bărbatul nu era doar infam, ci și nebun.

– Da. Asta ai spus că o să faci dacă o să te sărut.

– Știu, dar...

– Insist, zise el ferm.

– Nu. Nu o s-o fac, zise ea și își ascunse mâinile la spate.

– Trebuie s-o faci.

– Apreciez oferta, dar prefer să n-o fac.

– Chiar și așa, ai spus că o să-mi dai o palmă, și cred că ar trebui s-o faci.

– M-am răzgândit.

– Domnișoară Effington, la mijloc e un principiu. Nu vreau să fiu motivul pentru care nu-ți respecți cuvântul.

– Nu a fost un jurământ solemn. Nu am făcut un jurământ de sânge.

– Nici nu ai scuipat pe deget, dar tot mi s-a părut o promisiune.

– Şi totuşi, nu am vrut să fie aşa.

– Dar dumneata ai spus asta.

– Ei bine, da, însă...

– Şi ai vorbit serios, nu?

– Da, în momentul acela, poate...

– Atunci, ar trebui s-o faci. Ţi-aş face un deserviciu dacă te-aş lăsa să...

Fără să se gândească, domnişoara Effington îşi trecu mâna cu mănuşă peste faţa lui. El inspiră adânc. Cassie îşi duse mâna la gură.

– Văd că am avut dreptate, zise el încet. Bănuiam că o să fie dureros.

– Îmi pare atât de rău. Cassie îl privi îngrozită. Cum de făcuse aşa ceva? Nu-mi vine să cred că tocmai am făcut asta. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu am mai lovit niciodată un bărbat. Nu am mai lovit pe nimeni.

– Serios? Nici nu vreau să mă gândesc ce ai reuşi cu puţină practică.

– Doare tare?

– Da.

– E vina dumitale, să ştii. Dumneata m-ai obligat s-o fac.

Îşi scoase mănuşile – pe una o aşeză pe bancă şi pe cealaltă o băgă în fântână.

– Nu mă gândeam că o s-o faci cu atâta entuziasm. Ce faci cu aia? întrebă el, privind mănuşa udă.

– Aşază-te.

Făcu semn spre bancă şi stoarse apa din mănuşă.

– De ce? întrebă el suspicios. O să mă loveşti şi cu o mănuşă udă?

– Nu fi absurd.

Cassie se aşeză lângă el şi îi atinse uşor obrazul cu mănuşa.

– Te ajută?

– Oarecum.

– Nu am vrut să te lovesc.

– Nu credeam că o s-o faci.

– Nici eu.

Cassie oftă. Era greu să-l vadă în lumina slabă a felinarelor, însă bărbatul avea un semn roșu pe obraz, care cu siguranță avea să dispară și fără ajutorul ei. Chiar și așa, ei îi plăcea să-l mângâie pe față și să stea aproape de el.

– Mă simt destul de prost din cauza asta.

– Așa și trebuie. Nu am mai fost plesnit niciodată.

– Niciodată? Aș crede că un bărbat cu reputația dumitale a fost pălmuit de nenumărate ori.

– Ai greși. Din nou, zise el cu un zâmbet reținut.

– Nu eram genul de femeie care să plesnească un bărbat din cauza unui simplu sărut.

– Simplu?

Un val de căldură o copleși pe Cassie, dar ea îl ignoră.

– Eram mai distractivă decât sunt acum. Adevărul e că eram sora geamănă de la care toată lumea se aștepta să fie implicată în scandal.

– Știu. Pentru că spui ce crezi.

Ea încuviință.

– Da, dar, dincolo de asta, am fost mereu mai impulsivă și mai aventuroasă decât Delia, care a fost mereu sora tăcută.

– Cele tăcute sunt, de obicei, cele care te surprind, șopti el.

– Probabil pentru că nimeni nu le observă cu atenție și, prin urmare, au mai multe ocazii. Ce știi despre sora mea?

– Doar zvonurile obișnuite. Dacă îmi amintesc bine, s-a căsătorit pe neașteptate și în grabă cu un scandalos...

– Infam, zise Cassie cu un zâmbet.

– Un infam baron care a murit la scurt timp după, și cred că, apoi, ea s-a căsătorit cu St. Stephens mult mai devreme decât dicta decența. Nu-i așa?

– Oarecum. Am fost mai preocupată de comportamentul meu de atunci.

Probabil ar fi trebuit să nu îl mai mângâie cu mănușa, care acum era doar umedă, dar măcar atâta putea să facă.

– Crezi că scandalul care a vizat-o pe sora dumitale i-a distrus viața și, din cauza asta, își petrece restul zilelor stresată? Mie nu mi se pare că e nefericită.

– Nu e. Cassie râse. Delia este chiar foarte fericită.

– Deci a făcut tot ce nu trebuia să facă, tot ce e considerat indecent și scandalos, și, cu toate astea, viața ei e frumoasă?

– Știu ce încerci să spui.

Cassie își retrase mâna, dar el o prinse într-a lui.

– Nu te opri, zise el ușor.

– Nu cred că te mai doare. Având în vedere că purtam mănușa, nu cred că a durut prea tare.

– Nu a durut, domnișoară Effington, zise el și zâmbi. Dar o să doară dacă te oprești.

Îi luă mănușa umedă din mână, o aruncă lângă cea uscată și o prinse de ambele mâini.

– Milord, nu cred că...

– Domnișoară Effington, eu...

Îi căută privirea.

– Da?

Cassie avea impresia că el urma să spună ceva important. Poate chiar o declarație a... Ce? A sentimentelor sale? A intențiilor? Nu voia asemenea declarații. Lord Berkley se apropie de ea.

– Nu cred că am simțit vreodată...

– Da...?

Cassie se îndreptă.

– Ce vreau să spun e...

Buzele lui erau la depărtare de o respirație de ale ei. Dacă ea s-ar fi mișcat câtuși de puțin...

– Da?

Cuvântul fu un simplu oftat.

Momentul dintre ei se prelungi. Cassie își ținu răsuflarea și așteptă ca Reggie să spună ceva sau, și mai bine, să o sărute din nou. Își dădu seama că voia să fie sărutată din nou. Mai mult decât își dorise vreodată ceva. Nu-i păsa de reputația lui, ci numai de cum se purta cu ea.

– Da?

– Eu... O multitudine de emoții imposibil de citit i se citiră în ochi. Într-un final, inspiră adânc. Cred că ar trebui să stabilim un termen-limită pentru pariul nostru.

– Da, și... Ce?

Cassie se îndreptă și îl privi.

– Am spus că ar trebui să stabilim un termen-limită pentru pariul nostru.

Lord Berkley îi zâmbi politicos, iar Cassie se întrebă cât de tare l-ar fi durut dacă i-ar fi tras încă o palmă, de data asta fără mănușă.

– Vrei în continuare să ducem pariul la final? Chiar și după...

– Chiar dumneata ai spus că a fost un simplu sărut.

Bărbatul se ridică și întinse mâna, ca s-o ajute pe Cassie. Ea îl ignoră, se ridică singură și își forță un zâmbet la fel de politicos ca al lui.

– A fost extrem de banal, milord. Abia dacă merită menționat.

– Exact asta cred și eu. Așadar, domnișoară Effington, să vorbim despre termenul-limită.

– Eu, una, nu am nevoie de un termen-limită. Pot să ți-o leg pe Domnișoara Minunăție în clipa în care ne întoarcem în sala de bal. Cassie își luă mănușile, se răsuci și începu să se depărteze. Dar ai dreptate. Nu pot permite ca pariul să meargă la nesfârșit. Se întoarse brusc. Două săptămâni. Ar trebui să fie de ajuns. Dacă nu-l găsești pe Lord Perfecțiune în perioada asta, o să-mi datorezi patruzeci de lire.

Cassie se întoarse din nou și plecă.

– Cum rămâne cu Domnișoara Minunăție? strigă el după ea.

– Ți-am spus deja, o să ți-o arăt chiar în seara asta.

– Dar dacă nu o să mi se pară minunată?

– Te asigur că o să-ți placă, sunt sigură de asta, bombăni ea.

Nu avea nici cea mai vagă idee pe cine avea să îi prezinte ca Domnișoara Minunăție, dar nu avea cum să fie chiar așa greu. Pur și simplu, avea să aleagă o fată. Pe oricare. Orice tânără insipidă și minunată. Indiferent de ce susținea, Lord Berkley își dorea, mai mult ca sigur, ce își dorea fiecare bărbat: o făptură drăguță, care să arate bine la brațul lui, să-i asculte mofturile și să tacă.

– Dar dacă nu o să crezi că Lord Perfecțiune pe care o să-l aleg este perfect?

– Atunci, îmi datorezi patruzeci de lire, strigă ea peste umăr.

Pe alee, dădu nas în nas cu Delia și cu St. Stephens.

– Cassie! Ce....

Privirea Deliei trecu de la sora ei la Berkley și înapoi.

– Haide, Delia!

Cassie o luă de braț și o târî spre casă, într-un ritm alert.

Delia îi adresă o privire neajutorată soțului ei, care îi aruncă o privire întrebătoare lui Lord Berkley, care continuă să zâmbească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca și cum nu tocmai o sărutase așa cum nu mai fusese sărutată vreodată. Un *simplu* sărut! Bărbatul merita să fie pălmuit din nou, și încă tare, doar pentru acel zâmbet.

– De ce fugim? întrebă Delia încet.

– Nu fugim, spuse Cassie, în timp ce încetinea. Pur și simplu, suntem nerăbdătoare să ne întoarcem în sala de bal, unde o să i-o arăt lui Lord Berkley pe Domnișoara Minunăție și, prin urmare, o să-mi îndeplinesc partea mea de pariu.

– Înțeleg, zise Delia gânditoare. Deci încă nu ați renunțat la pariu?

– În nici un caz. Cassie încuviință cu mai multă vehemență decât era necesar. Lord Berkley a fost de acord cu el, și am de gând să pun punct acestei absurdități fie cu patruzeci de lire, fie cu Lord Perfecțiune.

– Înțeleg, repetă Delia.

– Ce înțelegi, mai exact?

– A făcut ceva mai enervant decât de obicei, nu?

– Da.

– Ce a făcut de data asta?

Urcară treptele terasei și ajunseră la ușile care dădeau spre sala de bal. Cassie își încleștă maxilarul și se întoarse spre sora ei.

– Nu m-a sărutat. Din nou.

Delia își opri un râset.

– Văd că și-a făcut un obicei din asta.

– Mă rog, m-a sărutat o dată, apoi...

Delia o privi curioasă.

– Ce?

– Da, dar a fost nesemnificativ. Un simplu sărut. Însă nu m-a sărutat din nou. Poate a ezitat pentru că i-am dat o palmă, dar eu...

– L-ai lovit?

– El a insistat, zise Cassie. Nu am vrut s-o fac, dar tot spunea că mi-am dat cuvântul și...

Delia râse.

– Toate astea ți se par amuzante?

– Da. E, poate, unul dintre cele mai distractive lucruri din ultima vreme. Abia aștept să văd ce o să se mai întâmple.

– Și eu. Lord Berkley apăru în urma lor. Și eu.

Câteva clipe mai târziu, Cassie, sora ei, St. Stephens și Lord Berkley stăteau într-un alcov aflat lângă sala de bal. Palmieri înalți și alte plante tropicale erau plasate în centrul locului, iar ferestrele de la podea la tavan dădeau spre grădinile de dedesubt. Era locul perfect de unde să ai sub priviri încăperea.

Cassie examină mulțimea.

– Așadar, care e? întrebă Lord Berkley calm.

– O clipă, milord, zise ea.

Avusese dreptate când îi spusese Deliei că sala era plină de domnișoare Minunăție. Problema era pe care să o aleagă din mulțime.

– Ei bine? îi șopti Delia la ureche. Cine o să fie?

– Nu m-am hotărât. Mă gândeam la domnișoara Carmichael.

Arătă spre un grup de tinere zâmbitoare, care vorbeau și aruncau priviri tachinatoare fiecărui bărbat eligibil care ajungea în preajma lor.

Delia clătină din cap.

– Mi se pare că are o înclinație spre prosteală.

– Atunci, domnișoara Bennet?

Privirea lui Cassie se opri pe o blondă suplă, care râdea cu prea multă fervoare.

– E un pic prea rigidă ca să fie minunată, spuse Delia. În plus, vorbește foarte mult.

Cassie își opri o replică tăioasă. Delia se uită prin sala de bal, apoi îi dădu un cot surorii ei.

– Uite-o pe Domnișoara ta Minunăție. Domnișoara Bellingham.

Cassie urmă privirea surorii ei. Felicity Bellingham era fiica văduvei Lady Bellingham. Acesta era al doilea ei sezon, și, cu toate că nimeni nu o băgase prea mult în seamă în anul anterior, înflorise de atunci și acum era considerată una dintre frumusețile sezonului. Se făcuseră deja pariuri în oraș despre cât de curând avea să își găsească perechea. Era de înălțime medie, cu păr foarte închis la culoare și ochi într-o nuanță de violet. Cassie o auzise descrisă ca fiind fermecătoare și isteață. Și nu-i plăcea câtuși de puțin de ea.

– Cred că domnișoara Frey de acolo este o alegere mai bună, șopti Cassie.

– Domnișoara Frey e drăguță. Cuvintele Deliei erau bine alese. Și ce noroc că are părul destul de des cât să-i acopere urechile mari.

– Frumusețea nu e una dintre cerințele lui Lord Berkley. În plus, tocmai ai spus că e foarte drăguță.

– Trebuie să fie, șopti Delia.

– Ei bine, domnișoară Effington, cine o să fie?

– Da, Cassie, spune-ne, zise Delia.

Cassie se uită la tavan și oftă resemnată.

– Cred că domnișoara Bellingham.

– Domnișoara Bellingham? Berkley făcu ochii mari, fiind plăcut surprins. Domnișoara Felicity Bellingham?

– Nu există decât o singură domnișoară Bellingham, zise St. Stephens. Deci ai întâlnit-o?

– Nu. Privirea lui Berkley se opri asupra fetei. Dar am auzit despre ea.

– Ar trebui să fii mort ca să nu auzi despre domnișoara Felicity Bellingham, replică St. Stephens.

– Aștept cu nerăbdare să o întâlnesc.

O licărire apăru în ochii lui Berkley, care își aranjă mânecile. Era un obicei foarte enervant, și cineva ar fi trebuit să facă ceva în privința asta.

– Sunt sigură că putem să găsim pe cineva care să te prezinte.

Cassie nu era sigură de ce nu simțea nici un fel de satisfacție, când ar fi trebuit să se bucure de triumf.

– Eu am întâlnit-o. Am vorbit de mai multe ori. Cassie, cred că mama noastră o cunoaște destul de bine pe mama ei. Delia îi aruncă surorii ei o privire inocentă, apoi se întoarse spre Lord Berkley. Dacă vrei, pot să te prezint eu.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Berkley îi întinse brațul Deliei, și cei doi se întoarseră. Berkley se uită peste umăr și zâmbi. Bine lucrat, domnișoară Effington, bine lucrat.

Cassie zâmbi slab. Delia și Berkley se îndepărtară, iar St. Stephens se apropie de Cassie.

– Dacă aș fi în locul tău, aș începe să mă gândesc cum să cheltuiesc cele patruzeci de lire.

– Minunat! zise ea.

Era evident că avea să câștige acel pariu ridicol. Berkley nu avea nici o șansă. Victoria era aproape în mâinile ei. Și atunci, de ce simțea că urma să piardă ceva mult mai important de patruzeci de lire?

– Știai că celor din familia Effington nu le place să piardă? îl întrebă Lady St. Stephens pe Reggie în timp ce își făceau drum prin sala de bal.

– Se pare că am uitat. Ai vreo sugestie despre ce ar trebui să fac acum?

– Da. Nu. Poate.

Lady St. Stephens făcu o pauză, cât schimbă amabilități cu o matroană curioasă, care își îndreptă cuvintele spre sora lui Cassie, dar îl fixă cu privirea pe Lord Berkley. Reggie aproape vedea cum îi mergea mintea. Bărbatul zâmbi relaxat și o ghidă pe Lady St. Stephens înapoi pe drumul lor.

– Asta mai mult ca sigur o să dea naștere la niște zvonuri, șopti ea.

– Lady St. Stephens în compania infamului Lord Berkley?

– Nu e cazul să pari atât de mulțumit. Delia îl privi și zâmbi. Adevărul e că m-am împăcat cu bârfele și scandalul în urmă cu ceva timp, și acum nu le mai bag în seamă. Iar în ceea ce privește dilema dumitale, mi se pare că, din moment ce Cassie ți-a prezentat o Domnișoară Minunăție, e necesar să-i găsești un Lord Perfecțiune.

– De ce? Asta nu ar complica problema?

– Bănuiesc că există riscul ăsta, dar nu prea ai de ales în momentul de față. Vrei ca ea să conștientizeze că nu o să fie fericită cu un Lord Perfecțiune, ceea ce bănuiesc că se întâmplă deja. Această conștientizare, dublată de gelozia pe care o s-o simtă pentru că îi oferi atenția dumitale domnișoarei Bellingham...

– Nu aș vrea să-i dau speranțe false domnișoarei Bellingham, zise el repede. Nu vreau să creadă că sunt cu adevărat interesat de ea.

– Dragul meu Lord Berkley, domnișoara Bellingham este una dintre frumusețile sezonului și cu siguranță va găsi un partener excelent. Cred că puțină atenție din partea dumitale o să fie nesemnificativă printre atențiile tuturor pretendenților ei.

Berkley ridică dintr-o sprânceană.

– Dumnezeule, nu am vrut să sune cum a sunat. Grija dumitale pentru ea mi se pare admirabilă. Bănuiesc că domnișoara Bellingham este genul de tânără care ar aprecia planul nostru. O să vorbesc cu ea și o să mă asigur că înțelege.

– Mulțumesc.

– Cum spuneam, revelația lui Cassie cum că Lord Perfecțiune nu i s-ar potrivi deloc, combinată cu gelozia pe care sunt sigură că o s-o simtă când o să-ți îndrepți atenția spre Domnișoara Minuțiație, va stârni ceva amuzament.

– Amuzament?

– Am spus amuzament? Lady St. Stephens se opri și îi aruncă o privire de surprindere inocentă, pe care Berkley o văzuse deja la Cassandra. Voiam să zic rezultate. Rezultatele pe care le vrei. Da, asta am vrut să spun.

– Bineînțeles, șopti el și o analiză pentru o clipă. Lady St. Stephens, ai în vedere interesul meu, nu?

– Nu fi absurd, milord. Singurul interes pe care îl am în vedere este cel al surorii mele. Din fericire pentru dumneata, sunt convinsă că interesele voastre coincid.

Capitolul 8

Nu există nimic mai înfricoșător în viață decât să descoperi că sora ta îndrăgită s-a transformat într-o ființă străină și înspăimântătoare – într-o femeie.

Reginald, vicontele Berkley

– Nu am văzut-o de trei zile întregi, Marcus. De la balul lui Lady Puget. Se pare că nici măcar nu frecventăm aceleași evenimente sociale. Mă evită, sunt sigur de asta, zise Reggie, în timp ce se plimba prin bibliotecă.

– Credeam că-ți renovează casa, comentă Marcus de pe un scaun de piele care se afla în acea bibliotecă de când era tatăl lui Reggie mic.

Își privi amuzat prietenul. Atâta timp cât stai în această casă, nu are cum să te evite.

– Nu a mai venit aici din ziua în care am făcut pariul. Reggie oftă. Poate exagera puțin, dar se simțea destul de dramatic în acel moment. Nu am comunicat în nici un fel cu ea, cu excepția unui bilet în care mi-a scris că are nevoie de ceva timp ca să-și termine desenele și că ne vom întâlni săptămâna viitoare. Săptămâna viitoare? Cum să aștept până atunci ca s-o văd din nou?

– Îți poți umple timpul făcându-i curte domnișoarei Bellingham.

– Nu fi absurd! Nu mă interesează domnișoara Bellingham și nici ea nu e interesată de mine. Deși e o femeie deosebită. Lady St. Stephens mi-a scris să-mi spună că domnișoara Bellingham crede că planul nostru e amuzant și că va fi încântată să fie parte din el. Berkley se încruntă. Sunt chiar singurul care nu vede nimic amuzant în situația asta?

– Da.

Marcus zâmbi.

– Mă rog, pot să înțeleg ce ar putea fi amuzant. Sau poate o s-o fac într-o zi. În viitorul apropiat însă, trebuie să găsesc un mod de a petrece mai mult timp cu domnișoara Effington. Aș putea insista să-și termine desenele aici, în casă, ori să-i cer să termine mai repede. Să-i spun că starea mamei mele s-a înrăutățit sau ceva de genul ăsta. Mă gândesc că, odată ce în casă vor apărea zugravi și alți muncitori, domnișoara Effington o să vrea să...

– Ai putea să-i faci o vizită. Asta fac în mod normal oamenii în poziția ta, zise Marcus.

– În nici un caz. Nu o să mă duc la ea cu inima pe tavă până nu o să știu sigur că sentimentele sunt reciproce, și nu pot să cred că tocmai tu, dintre toți oamenii, mă încurajezi să fac așa ceva.

– Nu aș spune chiar că...

– Oricare ar fi sentimentele mele, o să mă controlez și o să dau dovadă de răbdare și de toate celelalte calități cu care nu pot spune că sunt înzestrat. Habar n-ai cât de greu a fost s-o țin în brațe, să o privesc în ochi și să nu-i spun ce simt.

– Ai atât de puțină experiență cu controlarea unor astfel de impulsuri. Simplul fapt că ai reușit să faci asta înseamnă mare lucru.

– Asta m-am gândit și eu. Reggie făcu o pauză, pentru a găsi cuvintele potrivite. E foarte ciudat, Marcus. Am mai fost îndrăgostit...

– Eu cu siguranță am pierdut numărul, șopti Marcus.

Reggie îl ignoră.

– Dar, de data asta, e cu totul diferit. Domnișoara Effington e femeia cu care o să mă căsătoresc. Știu asta cu certitudine.

– Mai trebuie doar s-o convingi și pe ea.

– Și e o ființă încăpățânată. În plus, în momentul de față, probabil crede că tot ce a auzit despre mine e adevărat. Că sunt genul de bărbat care își permite libertăți, care fură săruturi în grădini întunecate, fără să stea pe gânduri. Când o să reușesc s-o conving că merit să fiu adus pe calea cea bună și că sunt mult mai potrivit pentru ea decât ar putea fi vreodată Lord Perfecțiune, cred că o să fim amândoi bătrâni.

– Cel puțin, atunci, palma ei nu o să mai fie atât de grea.

– E și asta un plus.

Se auzi o bătaie fermă în ușă. Higgins stătea în prag, cu o tavă pe care erau o sticlă de brandy și trei pahare.

– Intră, Higgins, zise Marcus cu un zâmbet. Eu și Lord Berkley vorbim despre lucruri foarte importante, și băutura lui de calitate e un ingredient necesar pentru asemenea conversații.

– Ca întotdeauna, milord.

Tonul lui Higgins era neutru, însă, chiar și așa, era plin de subînțelesuri. Reggie își înăbuși un zâmbet. Higgins știa foarte bine, la fel ca Marcus și Reggie, ce planuri imposibile fuseseră gândite chiar în acea încăpere de-a lungul anilor, cu ajutorul brandy-ului sau al dulciurilor, în acele rare ocazii când erau mici și se întâmpla să fie în Londra în același timp. Higgins așeză tava pe birou și turnă băutură în două pahare.

– Higgins. Reggie făcu semn spre al treilea pahar. Cu toate că punem la cale un plan complex, nu cred că vreunul din noi are nevoie de mai mult de un pahar.

– E greșeala mea, zise Higgins.

Marcus se ridică și traversă încăperea, ca să ia un pahar.

– Vreau să știi că o să-mi joc rolul.

– Rolul?

Reggie luă paharul de la Higgins, care apoi plecă. Observă că bărbatul uitase al treilea pahar și se întrebă dacă trecerea timpului începea să își pună amprenta asupra lui, cu toate că majordomul nu era mai în vârstă decât mama lui Reggie. Bineînțeles, aceasta continua să susțină că era pe patul de moarte.

– Și, mai exact, care e rolul tău?

– Ai spus că trebuie să petreci mai mult timp cu ea, și m-am ocupat de asta.

Marcus își ridică paharul într-un salut triumfător.

– Serios? Mă gândeam eu că nu o să mă lași să mă zbat singur.

– Niciodată nu am făcut-o.

Reggie îl cunoștea prea bine pe Marcus ca să creadă că prietenul său nu găsise o soluție inteligentă. Pe parcursul lungii lor prietenii, Reggie fusese cel care pusese la cale numeroase scheme îndoielnice, însă Marcus găsise mereu un mod de a drege lucrurile.

– Să îndrăznesc să întreb ce ai aranjat?

– Soția mea vrea să dea o petrecere la reședința Holcroft. E genul de eveniment care durează câteva zile și include activități în exterior pe timpul zilei și petreceri seara. Genul de eveniment care e fie foarte distractiv, fie groaznic.

– A, da. Ca evenimentul de anul trecut de la Gifford Court.

Marcus se cutremură.

– Nu are cum să ne iasă chiar în halul ăla. Gwen se ocupă de detalii, dar îmi imaginez câteva zile petrecute la țară, o bine-venită pauză de la oraș, pentru câțiva dintre cei mai apropiați prieteni ai noștri. Probabil cam doisprezece. Invitațiile sunt deja trimise. O să fie ocazia perfectă să te apropii de domnișoara Effington. Și ea e invitată, bineînțeles, la fel ca Lord și Lady St. Stephens, precum și domnișoara Bellingham și mama ei. Marcus zâmbi încrezut. Poți să-mi mulțumești acum sau mai târziu, cum preferi.

– Mi se pare incredibil că Gwen poate organiza din scurt așa ceva. Poate ei ar trebui să-i mulțumesc.

– Poți s-o faci, dacă chiar vrei. Marcus ridică din umeri. Ea plănuia evenimentul pentru luna viitoare. A fost ideea mea să schimbăm data.

– Și a fost de acord?

– Nu aș zice chiar așa. Să spunem doar că i-am explicat motivele mele și că e la fel de nerăbdătoare ca tine să te vadă căsătorit, așa că a acceptat ideea.

– Serios?

– Cu câteva promisiuni din partea mea, adăugă Marcus. Majoritatea destul de plăcute.

– Nu e mare diferență între a aștepta patru zile să o văd pe domnișoara Effington și a aștepta o săptămână întreagă. Însă împrejurările vor fi mult mai îmbietoare ca să...

– Îți faci loc în inima ei.

– Exact. Reggie râse. Bine lucrat, Marcus.

Dintr-odată, Reggie se înveseli. Cu o clipă mai devreme, nu știa ce ar fi trebuit să facă pentru a o cuceri pe Cassandra. Nu putea să o scoată pur și simplu din casă și să o forțeze să stea în compania lui, oricât de mult l-ar fi tentat ideea. Acum însă, Reggie avea ocazia să petreacă mai mult timp cu ea. Și nu oriunde, ci în casa lui Marcus, care se afla lângă a lui Reggie. Poate avea chiar să reușească să-i arate Berkley Park.

– Vă mulțumesc și ție, și soției tale. Reggie luă o gură de brandy și se gândi o clipă. Singurul lucru pe care mai trebuie să-l fac este să găsesc un Lord Perfecțiune. M-am gândit mult la asta, și cred că un actor ar fi cel mai potrivit. Evident, dacă domnișoara Effington o să afle adevărul...

– O să te împuște, zise Marcus ferm. Până la urmă, este o Effington și o membră independentă a familiei. Nu ar ezita nici o clipă să te împuște pentru așa ceva. Având în vedere reputația pe care ți-am creat-o, va scăpa nepedepsită.

Reggie tresări.

– Asta ar fi ciudat.

– Ciudat? Nu asta e cea mai rea parte. Probabil m-ar împușca și pe mine.

– Da, asta ar fi mult mai rău.

– Ești sigur în privința asta? Marcus îl privi cu scepticism. Adică, ești sigur că vrei să îi faci curte domnișoarei Effington? Femeia este, într-adevăr, minunată, dar, având în vedere firea ei directă, încăpățânată și independentă și faptul că a zis deja că nu o să vă potriviți...

– Greșește.

– Și nu crezi că vehemența cu care fratele ei a încercat să vă aducă împreună e un semn rău? Bărbatul pare oarecum disperat.

– Nu l-aș numi disperat.

– Eu da.

– E adevărat, nu aș vrea ca soră o femeie cu farmecul unic al domnișoarei Effington, și, dacă aș fi în locul lui, și eu aș fi disperat s-o văd căsătorită. Dar ca soție a mea, Marcus. Simplul gând îi aduse zâmbetul pe buze. Spiritul pe care nu îl vrei la o soră e exact ce cauți la o soție.

– Atâta timp cât ești sigur de asta.

– Mai mult ca oricând.

– Foarte bine, atunci. Am aranjat din nou ceva ca să-ți vin în ajutor, chiar dacă metoda prin care vreau să fac asta întârzie.

– Poftim?

– Da. Ei bine, l-am invitat...

Dinspre ușă, se auzi cineva dregându-și glasul. Reggie se uită la majordom.

– Da, Higgins?

– Îmi cer scuze, dar a sosit un gentleman care vrea să vă vadă. Pe amândoi.

– Pe amândoi? Reggie se încruntă. Cine este?

– Un domn Effington.

– Cheamă-l înăuntru, Higgins. Eu i-am cerut să vină, zise Marcus.

– Da? De ce? întrebă Reggie confuz.

– Pentru că am o idee. Una genială.

– Să îndrăznesc să întreb...

– O zi bună, Lord Berkley! Christian Effington intră în cameră. Lord Pennington.

– Effington. Berkley îl întâmpină pe bărbat. Ce plănuise Marcus? Trebuie să recunosc că sunt surprins să te văd aici.

Effington chicoti.

– La fel ca mine, de altfel. Dar am primit un bilet de la Pennington prin care mă chema aici, și știu că sora mea îți decorează casa. Nu e nici o problemă cu asta, nu? Oricum, nu e ca și cum aș putea face ceva, fiindcă nu mă ascultă deloc. Deși mie afacerea asta a ei mi se pare absurdă, înțeleg că face o treabă minunată.

– Nu, nu e nici o problemă. E talentată.

– Excelent! Effington expiră ușurat și se uită curios prin încăpere. Trebuie să recunosc că a făcut o treabă grozavă aici.

– Nu a renovat această cameră.

– Am înțeles. Effington se încruntă, apoi expresia lui se limpezi. Mai bine. Nu ai vrea ca o femeie să umble într-o încăpere ca asta. E un loc pentru domni, trabucuri și brandy, zise bărbatul, privirea coborându-i la paharul lui Reggie.

– Vrei un pahar?

Reggie arătă spre tava de pe birou.

– Dacă e bun.

Effington zâmbi.

– Este.

Marcus umplu paharul gol și i-l dădu lui Effington, care luă imediat o gură.

– Chiar e bun. Complimentele mele. Luă încă o gură, apoi îl privi pe Reggie. Chiar voiam să te vizitez. Legat de banii pe care ți-i datorez. Mă tem că încă nu-i am. Dacă ai putea să...

– Effington, Berkley e aici ca să-ți șteargă cu totul datoria, zise Marcus.

– Serios?

Effington se lumină la față.

– Serios?

Reggie se încruntă.

– Da, încuviință Marcus.

– Cât de amabil din partea ta, bătrâne, zise Effington.

– Nu e nimic, bombăni Reggie, care spera că ideea genială a lui Marcus merita o sută cincizeci de lire.

Marcus se așeză pe un scaun și le făcu semn și celorlalți să ia loc. Effington îi privi pe cei doi bărbați.

– Așadar, domnilor, ce se întâmplă? Trebuie să fie ceva.

– Așa e. Berkley are nevoie de o favoare, în schimb, zise Marcus.

– Foarte bine. Effington încuviință. Sunt cu totul la dispoziția ta.

– E bine de știut, șopti Reggie.

– De ce favoare ai nevoie? Și de ce simt că mi-ar fi mai bine dacă ți-aș rămâne dator?

– Această favoare e și în interesul tău. Berkley și sora ta au făcut un pariu. Marcus expuse repede termenii pariului. Vrem ca tu să ne găsești un Lord Perfecțiune.

Effington clătină din cap.

– Nu e posibil. Sincer să fiu, am încercat ani întregi să-i găsim Cassandrei un Lord Perfecțiune, cu toate că nu l-am numit așa, oricât de mult i s-ar potrivi titlul. Standardele ei sunt mult prea înalte.

– Sunt conștient de asta, Reggie oftă. Dar nu avem nevoie de un Lord Perfecțiune real, doar de cineva care să se dea drept Lord Perfecțiune. Poate un actor.

Effington se încruntă nedumerit.

– Dacă scopul e doar să câștigi pariul, de ce nu poți să găsești tu pe cineva care să se dea drept Lord Perfecțiune?

– Pentru că, dacă află adevărul, e posibil să mă împuște, zise Reggie.

– Asta dacă ești norocos, comentă Effington.

– Dar tu ești fratele ei, și, prin urmare, va trebui să te ierte, adăugă Marcus. Într-un final.

– Asta dacă am noroc, sublinie Effington și mai luă o gură de brandy. Încă nu înțeleg.

– Vezi tu, Effington, ideea e că, odată ce sora ta o să facă cunoștință cu Lord Perfecțiune, de preferat unul prefăcut, o să înțeleagă că nu asta vrea. O să conștientizeze ce vrea cu adevărat. Marcus făcu semn spre Reggie. Și anume, pe Berkley. Sau Lord Imperfecțiune în persoană.

– Mulțumesc, zise Reggie.

– De ce?

Effington îl fixă cu privirea.

– Pentru că vreau să mă căsătoresc cu ea, zise Reggie în timp ce se uita în tavan.

– Cu Cassandra? Effington îl privi neîncrezător. De ce?

– De ce? Reggie bău ce mai era în pahar. Bănuiesc că din motivele obișnuite. Pe cât de convinsă e ea că nu ne potrivim, pe atât de convins sunt eu că o facem.

– Îl scoate din minți, zise Marcus cu zâmbetul pe buze.

Reggie ridică din umeri.

– Și nu mă pot imagina trăind fără ea și nici nu vreau să fac asta.

– Înţeleg. Ea ţine la tine?

– Nu ştiu. Nu sunt sigur ca o să recunoască dacă ţine. Cred că mă place. Oricum, am căzut de acord să fim prieteni. Adevărul e că, dacă nu ţine câtuşi de puţin la mine, planul ăsta o să eşueze. Deşi sunt convins că genul de om pe care ea susţine că-l vrea nu o să i potrivească deloc, nu există nici o garanţie că o să mă vadă ca pe mai mult de un simplu prieten. E un risc.

– Pe care eşti dispus să ţi-l asumi? întrebă Effington.

Reggie încuviinţă.

– Nu este genul de femeie pe care să o curtezi prin metodele obişnuite.

– Într-adevăr. Aş vrea să te ajut, dar eu nu...

– Reggie! Lucy dădu buzna în bibliotecă. Îmi pare rău că te deranjez, dar...

Se opri şi se uită la Effington. Bărbaţii se ridicară. Effington un pic mai încet decât ceilalţi, privirea lui fiind aţintită asupra surorii lui Reggie.

– Îmi cer scuze, zise ea pe un ton mai seducător decât tonul ei obişnuit. Cuvintele îi erau direcţionate spre Reggie, însă privirea nu i se mută de la Effington. Nu ştiam că ai invitaţi.

– Eu nu intru la socoteală ca invitat, comentă Marcus.

– Nu vorbeam despre tine, replică ea şi se apropie de Effington. Nu cred că ne-am cunoscut.

– Lucy, el e domnul Effington. Domnule Effington, permite-mi să ţi-o prezint pe sora mea, domnişoara Berkley.

– Cât de minunat!

Lucy întinse mâna.

– Sunt complet onorat, domnişoară Berkley.

Effington îi luă mâna şi i-o ridică la buze, în timp ce continua să o fixeze cu privirea.

Când Reggie îi observă gestul, fu străbătut de un fior. Lucy îşi întoarse capul într-o parte şi îl privi pe Effington ca şi cum ar fi fost singurul bărbat care exista. Sora cea mică şi enervantă dispăruse, fiind înlocuită de viziunea unei tinere ce devenea femeie. Părul ei închis la culoare cădea în valuri în jurul feţei, ochii îi erau mari şi luminoşi, buzele prea pline şi roşii şi o nuanţă de roz îi colora obrajii. Rochia

ei era modestă, însă evidenția o siluetă seducătoare și ispititoare. Cine era această ființă încântătoare? Și unde dispăruse sora lui?

Reggie văzu expresia lui Marcus, care era la fel de șocat ca el. Marcus o cunoștea pe Lucy dintotdeauna și o privea ca pe sora lui, ca și cum ar fi fost rude de sânge. Lucy și Effington continuară să se uite unul la celălalt ca și cum ar fi fost singuri în încăpere. Sau în lume. Era deranjant.

Marcus își drese glasul.

– Lucy, zise Reggie, pe un ton mai tăios decât ar fi fost necesar. Vrei ceva?

– Nu chiar, spuse ea pe acel ton de sirenă care venea Dumnezeu știe de unde.

Tânăra își retrase mâna, în ciuda reticenței evidente a lui Effington.

– Atunci, de ce ești aici?

Vocea lui Reggie era fermă.

– De ce? Fata oftă delicat și-și mută privirea de la Effington. De ce?

– Asta a fost întrebarea.

– A. Ea scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să și-l limpezească. Mama voia să-ți spun că se simte mult mai bine. Și-a revenit.

– Deci nu mai moare? întrebă Marcus cu inocență.

– Se pare că nu. Tânăra se încruntă. Susține că e un miracol. Chiar acum se îmbracă și insistă să plece la Berkley Park mâine, ca să-și recapete puterea înainte de a lua parte la petrecerea ta. Se uită la Marcus. Mama ta și o altă doamnă au venit mai devreme cu o invitație pentru noi toți.

Reggie ridică dintr-o sprânceană.

– Noi toți?

– Noi toți. Zâmbetul lui Lucy avea o urmă de triumf. Lady Pennington și mama au căzut de acord că, deși nu mi-am făcut încă debutul, ar trebui să mi se dea voie să particip.

– Mai vedem noi, șopti Reggie.

– O să fii acolo, domnule Effington?

Lucy îi aruncă o privire prea seducătoare pentru o fată de șaisprezece ani. Și, Dumnezeule, tocmai flutura din gene?

Effington înghiți în sec.

– Eu nu...

– Nu! strigă Reggie.

– Da, bineînțeles, interveni Marcus, care îi aruncă lui Reggie o privire prin care să-l reducă la tăcere. Bănuiesc că invitația pentru el, părinții și frații săi îl așteaptă deja acasă.

– Ai frați?

Lucy făcu ochii mari.

– Doi, zise Effington încet, ca și cum nu ar fi știut cum să răspundă la această întrebare. Adevărul e că nu-și mai știa nici numele. Însă Drew nu e în oraș acum.

– Ce păcat! Aștept cu nerăbdare să-l întâlnesc pe celălalt frate al tău și o să număr minutele până când ne vom reîntâlni.

Tânăra îi adresă un zâmbet strălucitor lui Effington, îi aruncă un zâmbet cu subînțeles lui Marcus, îi făcu un semn arogant fratelui ei și ieși din încăpere.

Cei trei bărbați se uitară în urma ei.

– Cine a fost persoana aia? întrebă Marcus încet.

– Habar n-am. Vocea lui Reggie era serioasă. Dar a fost cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată.

– A zis că nu și-a făcut încă debutul?

Effington se uita încremenit la ușă. Reggie și Marcus făcură schimb de priviri.

– Încă nu are șaptesprezece ani, Effington, bombăni Reggie.

– Și are o familie foarte protectoare, adăugă Marcus. Plus prieteni de familie care nu ar...

– O s-o fac, zise Effington dintr-odată și se întoarse spre ei. O să te ajut să o cucerești pe sora mea. O să-l găsesc pe Lord Perfecțiune sau orice altceva vrei.

– De ce?

Reggie îl fixă cu privirea.

– În primul rând, încă nu pot să-mi plătesc datoria pe care o am la tine. Nu îmi place să fiu dator, nimănui din familia mea nu-i place asta, cu toate că uneori ne aflăm în situații mai dificile, și, din păcate, nu știu când starea finanțelor mele o să se îmbunătățească. În al doilea rând, așa cum tu ții în mod evident la sora ta, și eu țin la Cassandra. Nu vreau decât să o văd fericită și mă tem că drumul pe care se află nu o să ducă în această direcție, zise el în timp ce îl privea pe Reggie. Este extrem de încăpățânată și rareori acceptă

că e posibil să greșească. Sunt de acord cu tine. Nu cred că genul de bărbat pe care susține că-l vrea o să i se potrivească. Poate nu ești partenerul potrivit pentru ea, dar nimeni nu o s-o convingă vreodată să facă ceva ce nu vrea. Dacă planul tău o să funcționeze, asta o să se întâmple numai pentru că i-ai câștigat inima. În plus, farsa asta a ta pare foarte distractivă. O să fie amuzant.

– Toată lumea crede asta, bombăni Reggie.

– Excelent! Acum, în ceea ce privește detaliile...

– Dar, înainte de asta... Effington se ridică și luă sticla de brandy de pe tavă. Cred că e cazul să sărbătorim. Umplu paharele celorlalți bărbați și îl ridică pe al său. Bun venit în familia mea, milord!

– Nu crezi că ne cam grăbim? întrebă Reggie.

– Deloc, zise Effington ferm. Cred că sora mea și-a întâlnit perechea. E, posibil, cea mai încăpățânată și mai hotărâtă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Până acum, adăugă el zâmbind.

Marcus râse.

Reggie zâmbi și își ridică paharul.

– Effington, pentru asta chiar e cazul să sărbătorim.

După câteva ore și pahare de brandy, Effington plecă.

– A fost o întâlnire productivă, zise Marcus, uitându-se la paharul lui gol.

– Extrem de productivă.

Reggie se lăsă pe un scaun și savură senzația de mulțumire. O senzație plăcută de satisfacție plutea în aer, ajutată, bineînțeles, de brandy, însă și de încrederea indusă de convingerea lui Reggie că cei trei bărbați luaseră în considerație fiecare punct slab al planului, fiecare posibil dezastru, fiecare posibilitate de eșec. Erau, bineînțeles, o mulțime de lucruri care puteau merge prost. Însă, chiar și așa, faptul că știa toate posibilele puncte slabe ale planului făcea să dispară posibilitatea de-a avea parte de surprize.

Căzură de acord ca Effington să îl aducă pe Lord Perfecțiune la reședința Holcraft la o zi după sosirea Cassandrei, pentru ca Reggie să aibă timp să cultive în ea semințele îndoielii. Și, dacă era necesar, să îi stârnească și puțină gelozie, cu ajutorul domnișoarei Bellingham. Reggie își privi prietenul.

– Crezi că poate găsi un Lord Perfecțiune? În trei zile?

– Habar n-am, dar părea hotărât.

– Marcus, ai auzit ce a spus despre finanțe?

– Despre finanțe? Marcus se gândi o clipă. Adică, despre dificultățile menționate?

– Da. A spus că familia lui are dificultăți.

Marcus se încruntă.

– Nu cred că a spus chiar asta.

– Nu exact. Nu cuvânt cu cuvânt. Nici eu nu aș face-o dacă aș fi în locul lui, dar clar la asta a făcut aluzie.

– Cred că sărim din nou la concluzii pe baza a nimic mai semnificativ decât un comentariu făcut în grabă. Mereu ai făcut asta, și cred că următorul pas în a schimba ceva în viața ta este să lucrezi la această problemă.

– Poate, dar comentariul lui, lipsa lui de fonduri și afacerea domnișoarei Effington... nu pot fi o simplă coincidență. Reggie clătină din cap. Nu, Marcus, sunt sigur că am avut dreptate în tot acest timp. Domnișoara Effington face ceea ce face și mânată de nevoi financiare. E un gest nobil din partea ei.

Marcus mormăi.

– Reggie, nu poți să...

– Pot și o s-o fac.

– Deci, din nou, vicontele Berkley sare în ajutorul unei domnișoare aflate la ananghie.

– Da. Vocea lui era hotărâtă. Cassandra are nevoie de mine, și nu o s-o dezamăgesc.

– Știi că nu-l poți evita la nesfârșit, zise Delia în timp ce-și privea sora plimbându-se agitată prin cameră. Ai acceptat să te ocupi de renovarea casei lui și, dacă nu cumva ai de gând să o faci fără să mai calci pe acolo, o să-l vezi din nou. Știi că locuiește acolo.

– Știu, zise Cassie mai țâfnos decât era cazul. Și nu-l evit.

– Serios?

Delia ridică dintr-o sprânceană.

– Mă rog, poate o fac puțin. Dar sigur nu o să pot face asta dacă accept această invitație. Flutură un bilet de la Lady Pennington, motivul pentru care își și vizitase sora, de altfel. Mai mult ca sigur că o să fie la această petrecere.

– Nu am nici o îndoială în privința asta. Înțeleg că el și Lord Pennington sunt prieteni buni. Eu și Tony mergem. De fapt, am trimis deja confirmarea. O să vii cu noi.

– Am mult de muncă, zise Cassie ferm. Trebuie să-mi termin desenele înainte să mă pot întoarce la casa Berkley. Apoi, va trebui să mă ocup de tot felul de măsurători și să aleg...

– Prostii! Asta nu e decât o scuză – și nici măcar nu una bună. Poți să-ți iei desenele cu tine și să le termini acolo. O să-ți prindă bine câteva zile la țară.

– Bănuiesc că apropierea de lordul Berkley nu o să-mi prindă chiar așa bine, zise Cassie.

Adevărul era însă că își dorea din ce în ce mai mult să fie în preajma lui. Voia ca el să o ia în brațe și să o sărute din nou până când i se topea la picioare. Voia tot felul de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vrea. Tot felul de lucruri care urmau să ducă la distrugerea ei. Gândul era terifiant, și senzația era intensificată de faptul că, de fiecare dată când se gândea la vicontele Berkley, lucru care se întâmpla des, ruina nu părea așa înfricoșătoare. De fapt, ruina și scandalul și toate lucrurile care se temea că făceau parte din natura ei deveneau aproape irezistibile.

– Nu-mi amintesc ultima oară când am mers la o petrecere de la țară care să nu fie la reședința Effington, zise Delia. O să mergem acolo luna următoare, pentru competiția Roxborough, și, deși o să fie minunate să văd toate rudele Effington strânse într-un singur loc, recunosc că aștept cu nerăbdare această petrecere de la reședința Holcroft, unde nu sunt înrudită cu nimeni.

– Știi cine mai vine?

– Nu toată lumea. Mama și tata au fost invitați, dar au spus că nu o să meargă. Mama zice însă că Leo și Christian o să participe. Am înțeles că verișorii Thomas și Marianne au fost invitați. Lord Berkley, bineînțeles, mama lui și sora lui mai mică...

– Deci mama lui se simte mai bine? Cassie se încruntă. Probabil ar trebui să-i fac o vizită cât mai repede posibil.

– Asta va trebui să mai aștepte. O să plece la țară de dimineață. Berkley Park, moșia lui Lord Berkley, se învecinează cu cea a lui Lord Pennington.

– Asta explică de ce sunt prieteni așa buni. Dar tu cum de știi toate astea?

– Mama mi-a spus. Se pare că a fost foarte ocupată azi. Delia îi aruncă un zâmbet fals. Lady Pennington, mama lui Lord Pennington, a adus personal invitațiile de dimineață. Ea și mama au mers apoi la Lady Berkley.

– Habar n-aveam că sunt atât de apropiate. Până de curând, nu știu dacă am auzit-o pe mama vorbind despre oricare dintre doamne. Nu ți se pare că această prietenie e ciudată?

– Nu chiar. Delia ridică din umeri. Au vârste și experiențe similare. Nu aș fi surprinsă dacă aș afla că au împărtășit secrete în timpul primului lor sezon și pur și simplu continuă o prietenie veche. În orice caz, mama avea foarte multe informații pe care era mai mult decât dispusă să le împărtășească, însă adevăratul ei scop a fost să mă convingă să te încurajez să mergi la petrecere.

– Să mă încurajezi?

– Poate nu am ales cuvântul potrivit. Cuvintele ei exacte au fost să te leg și să te arunc în trăsură dacă e nevoie.

Delia râse. Cassie râse și ea.

– Sună a ceva ce ar zice mama, deși nu-mi dau seama de ce insistă așa mult să merg.

– A spus că a făcut harta stelelor și pentru tine și că ar fi o greșeală să nu te duci la petrecere. Ceva legat de confluența nu știu cui cu nu știu cine, ceea ce înseamnă că această vizită la țară se nimerește într-o perioadă plină de posibilități pentru tine. Un moment esențial, care ți-ar putea schimba viața.

– Serios? Cassie oftă și se lăsă pe un fotoliu. Cât de... incitant!

Deși ea și sora ei luau în râs pasiunea mamei lor pentru astrologie și alte lucruri mistice, până și cel mai mare sceptic trebuia să admită că toate prezicerile mamei, ghidate de stele, cărți și o femeie dulce căreia i se spunea doamna Prusha, erau, în general, exacte. Copiii ei, precum și soțul își dăduseră seama în urmă cu mult timp că era mult mai bine să asculte ce spunea Georgina Effington în loc să își asume consecințele. Afirmația mamei ei cum că această adunare era importantă nu putea fi trecută cu vederea. Cassie simți cum i se întoarse stomacul pe dos.

– A mai observat și că ai evitat toate evenimentele sociale de după balul lui Lady Puget și e destul de îngrijorată. Se teme că nu o să găsești niciodată un soț dacă stai acasă.

– Ei bine, nu ai nevoie de stele ca să știi asta.

Cassie își plimbă degetele pe materialul de pe brațul fotoliului, observând cu satisfacție cât de bine se potrivea în acea cameră. Inspiră adânc și încercă să pară relaxată.

– Dacă e, pot oricând să îl aduc pe Lord Berkley pe calea cea bună și să mă căsătoresc cu el.

– Asta este, într-adevăr, o posibilitate, zise Delia nepăsătoare.

Cassie se uită la sora ei.

– Crezi? Adică, crezi că un bărbat cu o reputație infamă poate fi schimbat cu adevărat?

Delia își alese vorbele cu grijă.

– Sunt convinsă că da – de femeia potrivită.

– Nu știu. Agitația o făcu pe Cassie să se ridice din nou și să se plimbe agitată prin cameră. Niciodată nu am avut nici cea mai mică dorință să aduc un bărbat pe calea cea bună. E ultimul lucru pe care l-am vrut vreodată. Niciodată nu am înțeles de ce te-ai căsători cu cineva în timp ce plănuiești să-l schimbi. Să schimbi tocmai lucrurile care probabil ți s-au părut atractive la început. În plus, căsătoria e pentru totdeauna, și, dacă încercarea de a face o schimbare eșuează – mereu pare să fie un risc foarte mare. Cassie se duse la fereastră, aranjă perdelele, își încrucișă brațele la piept și se uită la strada de dedesubt. Însă, pentru bărbatul potrivit, probabil că riscul merita. Delia, cred că e posibil să fi greșit, zise ea încet.

Delia se prefăcu șocată.

– Tu? Să greșești? Cum e posibil?

– Nu știu. Nu s-a mai întâmplat.

– Cel puțin, nu s-a întâmplat să fi recunoscut. În legătură cu ce?

– Încep să cred că simplul fapt că un bărbat are o reputație infamă nu înseamnă că nu e un bărbat decent. Dincolo de toate astea, adică.

– Să înțeleg că vorbim despre Lord Berkley.

Cassie încuviință.

– Nu e așa cum credeam că o să fie.

– Deci nu e infam?

– Ba nu, sigur e infam – cel puțin, reputația lui e. Cât privește bărbatul... Se întoarse și se așeză lângă sora ei. Am impresia ridicolă că nu e genul de bărbat care să facă lucruri considerate infame.

– Cât de interesant, șopti Delia.

– Nu înțeleg. Cassie clătină din cap. De obicei, judec bine caracterul oamenilor.

– Judeci bine ce e evident.

Cassie o privi șocată.

– Vrei să spui că sunt superficială?

– Nu chiar, dar niciodată nu te-ai priceput să privești dincolo de suprafață. Draga mea Cassie, ai ochiul format pentru culori, iar gustul tău este impecabil și poți să vezi potențialul multor lucruri, ceea ce eu nu pot face, dar niciodată nu ai putut să-ți extinzi această abilitate la oameni.

Cassie absorbi greutatea cuvintelor surorii ei.

– Vrei să spui că sunt superficială.

– Nu. Spun că nu ai fost niciodată nevoită să te uiți dincolo de ce e evident la oameni. Prin urmare, nici nu ai făcut-o.

– Seamănă suspicios de mult cu a fi superficial.

Cassie era conștientă de defectele ei, dar niciodată nu se considerase superficială.

– Mi se pare că Lord Berkley e un exemplu excelent. Dacă nu ați fi interacționat, nu l-ai fi luat deloc în considerație. Ai hotărât că nu e partenerul potrivit pentru tine – și asta numai pe baza zvonurilor. Nu i-ai dat nici o șansă.

– Dumnezeule! Cassie se afundă în canapea, închise ochii și își duse mâna la frunte. Sunt superficială.

– În plus, insistența ta legată de bărbatul pe care susții că-l vrei, acest ridicol Lord Perfecțiune...

– E destul, mulțumesc. Te-ai făcut înțeleasă. Nu mai vreau să aud nimic, mormăi Cassie. Sunt o persoană groaznică. O persoană groaznică și superficială.

Delia râse.

– Nu fi absurdă. Nu ești deloc groaznică. Ești foarte drăguță, deșteaptă și generoasă și, deși e o nerușinare din partea mea să spun asta, foarte frumoasă.

– Și superficială, oftă Cassie.

– Nu chiar superficială. Pentru numele lui Dumnezeu, Cassie, nu am zis niciodată că ești superficială. Pur și simplu, îți faci o părere despre ceva – în cazul acesta, Lord Berkley – și refuzi să vezi alte variante. Mereu ai făcut asta, și refuzi să iei în considerație posibilitatea că poate greșești.

– Dar am recunoscut că greșesc. Cassie deschise ochii și se ridică. Asta ar trebui să conteze. Am recunoscut asta acum nici un minut. Am spus că am greșit în legătură cu Lord Berkley.

– Și nu e ceva demn de luat în considerație? întrebă Delia.

– Ce vrei să spui?

– Haide, Cassie, sunt sigură că poți să vezi ce e fix în fața ta. Pentru prima oară în viața ta, recunoști că ai greșit. Iar imboldul revelației tale este...

– Lord Berkley, zise Cassie, cu o notă de resemnare în voce. Avea sens. Nici un bărbat nu o enervase și nu o tulburase ca Lord Berkley. Și nici un bărbat nu o sărutase cum o făcuse el. Și nici un bărbat nu o făcuse să vrea să-l sărute înapoi. Dumnezeule! Cassie se așeză din nou și își privi sora. E posibil să fiu îndrăgostită?

– Cred că e o posibilitate demnă de luat în calcul, zise Delia pe un ton serios, însă cu ochii licărindu-i. Mi-ai spus că e drăguț și că râsul lui ți se pare irezistibil. E fermecător și bun cu copiii.

– Și nu uita de ochii lui, zise Cassie. Sunt cenușii și minunați.

– Dacă-mi amintesc bine, ai spus că ai vrea să te afunzi în ei?

– Nu sună deloc bine, nu?

– Sună minunat.

– Nu am mai fost niciodată îndrăgostită, știi asta.

– Da, și era momentul. Într-un fel, cunoscut probabil doar de stele, Lord Berkley ți-a dărâmat zidul. Cred că e ceva magnific.

– Nu sunt sigură că e chiar magnific. Cred că e o mică problemă.

– De ce?

– Pentru că i-am prezentat-o pe Domnișoara Minunăție. Pe femeia pe care a vrut-o întotdeauna. Felicity Bellingham. Judecând după privirile pe care i le aruncă toți bărbații care se află în prezența ei, ea e femeia din visurile oricărui bărbat.

– E posibil să nu fie interesată de el, zise Delia. E foarte curtată.

– Cum să nu fie interesată de el? întrebă Cassie indignată. Cu posibila excepție a reputației lui, e o partidă excelentă. Adevărul e că sunt surprinsă că nimeni nu a pus mâna pe el până acum.

– Același lucru s-ar putea spune și despre tine. E evident că soarta v-a păstrat unul pentru celălalt.

Delia îi aruncă un zâmbet arogant.

– Nu e cazul să te uiți la mine așa. Foarte bine, recunosc. Îl vreau. Niciodată nu am mai vrut un bărbat, dar pe el îl vreau. Nu este Lord Perfecțiune, dar, oricare ar fi motivul, îl vreau. Ce să fac?

Delia râse.

– E evident că dragostea ți-a întunecat mintea. Draga mea Cassandra, mereu ai fost frumoasa fiecărui bal. De-a lungul anilor, te-am văzut atrăgând și refuzând o mulțime de bărbați. Ai transformat flirtul într-o artă. Acum, nu trebuie decât să-ți concentrezi eforturile pe un singur bărbat, cu scopul de a-l păstra. Domnișoara Bellingham nu contează, iar Lord Berkley nu are nici o șansă.

– Ar fi o provocare.

– Și niciodată nu ai dat înapoi în fața unei provocări.

– Mizele sunt foarte mari.

– Nimic mai puțin decât inima ta.

– Riscul e enorm.

– Dar merită. Și nu e riscul parte din orice aventură?

„Pur și simplu, nu înțeleg de ce o femeie inteligentă, care are curajul de a-și asuma propriile convingeri și alte calități admirabile, ar căuta perfecțiune la un bărbat și nu distracție, aventură sau pasiune."

Cuvintele lui Berkley îi sunară în urechi.

– Distracție, aventură și pasiune, șopti Cassie.

Era posibil ca acest bărbat să o cunoască mai bine decât se cunoștea ea însăși? Oare Delia avea dreptate? Era soarta?

– Nu am de ales, nu? Mă gândesc la el încontinuu. Și, când mă gândesc că nu o să-l mai văd niciodată după ce-i termin de renovat casa sau, și mai rău, că o să-mi trăiesc restul zilelor fără el... Inspiră adânc. O s-o fac. O să-l curtez pe Lord Berkley. Și, dacă trebuie, o să îl aduc pe calea cea bună dacă de asta are nevoie, pentru că trebuie să recunosc că îmi place de el exact așa cum e. Se uită la sora ei. Dumnezeule, Delia, îl iubesc.

– Acum, nu mai trebuie decât să-l prinzi.

– Și dacă nu pot? Cassie făcu ochii mari, panicată. Dacă nu pot să-l iau de lângă domnișoara Bellingham? Dacă aceasta a pus deja mâna pe el? Dacă și-a înfipt ghearele în el? Dacă l-am pierdut?

– Nu l-ai pierdut. Nu l-ai avut niciodată și abia ți-ai dat seama că îl vrei. Cât o privește pe domnișoara Bellingham, tu, draga mea, ești Cassandra Effington. Ești încrezătoare și sigură pe tine, și nu-mi amintesc să nu fi obținut vreodată ceva ce îți doreai cu adevărat. Delia își mângâie sora pe mână. Dacă chiar te hotărăști la Lord Berkley, al tău e.

Cassie își privi sora o clipă.

– Poate ai dreptate. Mereu am obținut tot ce mi-am dorit și mereu mi-am stabilit propria soartă. Un lucru simplu precum dragostea nu o să schimbe asta.

– Cassie, te înșeli, din nou. Dragostea schimbă totul.

– Exact de asta mă tem, zise Cassie.

Capitolul 9

Când o femeie îi adresează o anumită privire, un domn are două opțiuni. Poate să se predea inevitabilului și să se lege pe viață. Sau poate să fugă. Până acum, am fost remarcabil de rapid.

C. Effington

– Nici nu pot să-ți spun cât de încântată sunt că te cunosc în sfârșit. Sunt bucuroasă că ai putut să vii.

Gwendolyn, Lady Pennington, o luă pe Cassie de braț și o conduse pe aleea grădinii de trandafiri de la reședința Holcroft.

– Sunt încântată că mă aflu aici, zise Cassie cu un zâmbet sincer.

În cele patru zile de când primise invitația lui Lady Pennington, nu se gândise decât la evenimentul de la reședința Holcroft și la posibilitatea de a fi în compania lui Lord Berkley. Umpluse orele nesfârșite lucrând la desene și făcuse mai multe vizite la casa Berkley, întâlnindu-se cu zugravi și croitorese. Descoperise că mobila, deși

era uzată, era de calitate și putea fi refolosită, cu niște materiale noi și cu ceva reparații. Mai descoperise și că era mult mai ușor să se concentreze pe casă când Lord Berkley și familia lui erau deja la țară, în ciuda nerăbdării ei de a se apuca de un proiect mult mai important decât casa lui. Inima lui. Singurul aspect tulburător era un bilet scurt pe care îl primise de la Berkley, care o informa că avea să îi găsească un Lord Perfecțiune cât avea să se afle la țară. Curiozitatea ei legată de acel subiect nu făcu decât să-i intensifice nerăbdarea.

Cassie și Lady Pennington se plimbară pe alee, iar Delia, mama lui Lord Pennington și domnișoara Hilliard se aflau în urma lor la mică distanță. Mama lui Lord Pennington le expunea Deliei și celelalte femei toate secretele grădinilor ei, iar Cassie era ușurată că scăpase de acea prelegere. Mereu fusese mult mai interesată de interiorul caselor decât de exteriorul lor.

– Suntem primii care au ajuns? întrebă Cassie.

Ea, Delia și Tony ajunseseră în urmă cu o oră și nu mai văzuseră alți invitați, cu excepția domnișoarei Hilliard și a mamei lui Lord Pennington. Lipsea în mod special un invitat.

– Verișorii mei, Lord Townsend și sora lui, domnișoara Hilliard, au venit de dimineață. Lady Pennington se uită peste umăr, ca să vadă cât de aproape erau celelalte doamne, apoi șopti: Trebuie să-ți spun, domnișoară Effington, eu și verișorii mei nu suntem apropiați, deși în ultimul timp am făcut eforturi ca să îmbunătățesc relația. În afară de nepoatele mele, pe care nu le văd atât de des pe cât mi-aș dori, Townsend, Adrian și domnișoara Hilliard – sau, mai degrabă, Constance – sunt singurele mele rude în viață. Ești foarte norocoasă, domnișoară Effington, să ai o familie atât de mare – și una ai cărei membri par să se placă.

– În cea mai mare parte a timpului. Cassie râse. Însă problema cu o familie ca a mea e că toată lumea se bagă în treburile celuilalt, datorită afecțiunii pe care ne-o purtăm. Nimeni nu ezită să se bage în deciziile sau viața ta și toată lumea crede că știe ce e mai bine pentru tine, indiferent de ce crezi sau vrei.

– Chiar și așa, fac asta pentru că le pasă.

– E proverbiala sabie cu două tăișuri.

Cassie zâmbi. Lady Pennington râse și o strânse pe Cassie de braț.

– Trebuie să recunosc că am avut un motiv secret pentru care ți-am invitat familia, în special pe dumneata și pe sora dumitale.

– Da?

Cassie ridică dintr-o sprânceană.

– E stânjenitor să recunosc asta. M-am căsătorit cu soțul meu în urmă cu un an, la scurt timp după ce m-am întors în Anglia. Am stat mai mulți ani în America după moartea tatălui meu, în încercarea de a-mi face propriul drum în lume ca guvernantă. Nu eram deloc bună la asta. În orice caz, deși am întâlnit mulți oameni, nu m-am împrietenit cu femei de vârsta mea care să se afle în același punct al vieții. Mama lui Marcus a fost minunată, și mai sunt apropiată de o femeie care mi-a fost la un moment dat profesoară și de sora ei, dar încă duc dorul genului de camaraderie pe care am împărtășit-o în tinerețe cu fetele de la școală. Lady Pennington inspiră adânc. Speram că noi două, sora dumitale și, bineînțeles, verișoara dumitale, Lady Helmsley, am putea deveni prietene.

O notă de speranță se auzi în vocea femeii.

– Prietena mea cea mai bună a fost mereu sora mea. Eu și verișoarele mele am fost, de asemenea, apropiate. Cassie se gândi o clipă. Dumnezeule, chiar dacă am numeroase cunoștințe, nu sunt sigură că pot numi o femeie care să nu-mi fie înrudită și pe care să o consider prietenă adevărată. Lady Pennington, sunt onorată să fiu considerată prietena dumitale. Se pare că am nevoie de așa ceva.

– La fel ca mine. Lady Pennington râse ușurată. Dar trebuie să-mi spui Gwen. Îmi place să mi se spună Lady Pennington, dar e prea formal între prietene.

– Și prietenele mele, chiar dacă sunt puține, îmi spun Cassie.

Simpla idee ca Lady Pennington, Gwen, să îi fie prietenă i se părea minunată. În plus, prietenii nu-ți săreau în ajutor când aveai nevoie de ei?

– Eu și Lord Berkley am căzut de acord să fim prieteni, spuse Cassie.

– Serios? Interesant. Gwen îi aruncă o privire speculativă. Lord Berkley este fermecător și foarte amuzant. El și Marcus sunt foarte apropiați, au fost așa de mici. Moșia lui Reggie e la nici o jumătate de oră de călărit de reședința Holcroft. E un loc minunat.

– Îi spui Reggie?

Gwen tresări.

– Știu că nu se cade, dar petrece foarte mult timp cu Marcus și am început să țin la el. Îl consider fratele pe care nu l-am avut niciodată.

– Sunt mai mult decât dispusă să ți-l dau pe unul dintre frații mei, dacă vrei. În numele prieteniei, bineînțeles, zise Cassie zâmbind.

Gwen râse.

– O să refuz oferta, dar îți mulțumesc.

Își continuară plimbarea pe lângă tot felul de trandafiri care tocmai începeau să înflorească.

– Deci îți place de el, zise Gwen. De Reggie.

– Da. Destul de mult.

– Dar nu e... perfect.

Cassie se opri și o privi pe cealaltă femeie.

– Știi despre pariu.

Gwen încuviință.

– E destul de absurd, nu-i așa?

– Da, și bănuiesc că, în scurt timp, o să devină și mai absurd. Cred că restul invitaților vor veni înainte de cină. Printre ei, se vor număra și domnișoara Bellingham și familia ei, zise Gwen cu reticență în voce.

– Serios? Ce drăguț!

Cassie își forță un zâmbet.

Cassie ar fi trebuit să bănuiască faptul că domnișoara Bellingham avea să fie invitată. Însă Delia avea dreptate când spusese că era posibil ca tânăra să nu fie interesată de Berkley – de Reggie, adică. Lui Cassie îi plăcea să se gândească la el ca fiind Reggie și nu i se părea că suna ca numele unui câine. Cassie își dorea din ce în ce mai mult ca Domnișoara Minunăție să fie la fel de nepotrivită pentru Reggie cum era Lord Perfecțiune pentru ea. Din acest punct de vedere, prezența domnișoarei Bellingham putea fi benefică.

Cassie se îndreptă și îi aruncă un zâmbet încrezător lui Gwen.

– Sunt sigură că o să ne înțelegem minunat.

– Mai e ceva. Cred că Reggie o să aducă un alt invitat, care bănuiesc că e... ei bine... Lord Perfecțiune.

– Serios?

Chiar găsise un Lord Perfecțiune?

– Mi-a trimis un bilet, dar niciodată nu mi-am imaginat că... Nu... Cassie clătină neîncrezătoare din cap. Deci o să-i avem și pe Lord Perfecțiune, și pe Domnișoara Minunăție? Ca să nu mai spunem despre excentrica domnișoară Effington și infamul Lord Berkley?

– Așa se pare, șopti Gwen.

– Dumnezeule, Gwen! Cassie o privi direct în ochi, și în voce i se simțea uimirea. Chiar te pricepi să dai o petrecere.

Femeile se uitară lung una la cealaltă, după care izbucniră în râs.

– O să fie un dezastru, nu? E prima mea încercare de a organiza o petrecere.

– Nu aș fi ghicit, comentă Cassie. Divertismentul clar o să fie memorabil.

Gwen mormăi.

– Probabil ar trebui să-i trimit pe toți acasă chiar acum.

– Nu fi absurdă. Nimic nu înviorează o petrecere, mai ales una în care suntem toți prinși în aceeași casă de la țară, ca un amestec interesant de invitați, iar din punctul ăsta de vedere ai întrecut toate așteptările.

Panica se citi în ochii lui Gwen.

– Ce fac acum?

– Draga mea prietenă, faci exact ce face o gazdă bună, zise Cassie în timp ce o luă de braț. Te asiguri că oaspeții se simt confortabil. Îi supraveghezi pe servitori. Asiguri niște mese excelente. Nimic nu distruge o petrecere bună ca mâncarea prost gătită. Oamenii iartă orice, atâta timp cât sunt bine hrăniți.

– O să-mi amintesc asta, șopti Gwen.

– În plus, ar trebui să organizezi mai multe activități, preferabil afară, cât timp vremea e bună.

– Am plănuit un picnic pentru mâine. Chipul lui Gwen se lumină. Și avem niște grajduri foarte bine întreținute. Îmi place să călăresc.

– Excelent! Mi se pare că totul e în regulă. Și, dacă o să te lovești de vreo problemă, nu trebuie decât să vorbești cu mine sau cu sora mea.

Gwen o privi.

– Cum de știi toate astea?

– M-am pregătit pentru astfel de evenimente din ziua în care m-am născut. Vezi tu, deși am descoperit că sunt talentată la decorarea

caselor, până în acel moment, viața m-a pregătit pentru un singur lucru: să fiu o soție ca la carte – preferabil a unui bărbat cu un titlu bun și cu avere – și o gazdă împlinită. Eu și sora mea am putea organiza un bal măreț cât ai bate din palme. Cassie râse. Bineînțeles că ar fi nevoie de mulți bani pentru asta, dar mereu am avut foarte mulți bani.

– Eu nu. Cel puțin nu până când mi-am primit moștenirea și m-am căsătorit cu Marcus. E groaznic să nu ai bani.

Gwen se încruntă când își aminti de trecut.

– Nu-mi imaginez cum e să fii sărac. Cassie se uită cu atenție la cealaltă femeie. Nu cred că m-aș descurca.

– Ei bine, e... Gwen căută cuvintele potrivite și apoi zâmbi. Groaznic. Însă zilele acelea au rămas în trecut, și am orice mi-aș putea dori vreodată, dincolo de bani.

– Iar acum ai și prieteni.

Cassie îi întoarse zâmbetul. Tinerele își continuară plimbarea în tăcere. Cassie nu se gândise vreodată la lipsa prietenelor din viața ei. Mereu le avusese pe Delia și pe femeile din familie. Gândul că acum avea o nouă prietenă i se părea plăcut.

– Deci, zise Gwen după câteva momente, îți place destul de mult de Reggie, nu?

– Așa se pare.

– Și cum rămâne cu Lord Perfecțiune? Crezi că există bărbatul perfect?

– Nu, dar sunt curioasă pe cine o să prezinte Lord Berkley ca fiind perfect. Bineînțeles, având în vedere pariul pe care l-am pus, eu trebuie să fiu de acord că e, într-adevăr, perfect. Cassie chicoti. E posibil ca pariul nostru să ajungă la o remiză.

– Aș vrea să fi știut despre sentimentele tale. Nu aș mai fi invitat-o pe domnișoara Bellingham și nu l-aș fi lăsat pe Reggie să îl invite pe acest Lord Perfecțiune. Îmi pare rău.

– Nu ai de ce. Nici eu nu am știut ce simt pentru Lord Berkley până de curând. Prezența domnișoarei Bellingham o să facă următoarele zile mult mai interesante și poate chiar o să le transforme într-o provocare. Mereu mi-au plăcut provocările.

– Petrecerea asta devine o provocare mai mare decât anticipasem, șopti Gwen.

– Hrănește-i bine pe oaspeți, și totul o să fie bine. Restul o să vină de la sine. Într-un fel sau altul.

– Arăți excepțional de minunat în această după-amiază, Lady Pennington.

O voce familiară se auzi în spatele lor. Cassie rămase fără aer. Aceasta urma să fie prima oară când îl vedea pe Lord Berkley – pe Reggie – de când își dăduse seama de ceea ce simțea cu adevărat pentru el. Își puse cel mai luminos zâmbet și se întoarse spre el.

– Lingușirea o să-ți aducă ce vrei, Reggie.

Gwen râse și întinse mâna, pe care Berkley o sărută.

– Când e vorba despre tine, Gwen, nu e lingușire, ci purul adevăr.

Gwen își retrase mâna și îi aruncă un zâmbet atotcunoscător lui Cassie.

– Este prea fermecător pentru binele lui. Sau al nostru.

– Așa am auzit.

Cassie întinse mâna. Reggie o luă și o duse la buze.

– Zvonurile despre farmecul meu sunt exagerate. O fixă cu privirea. Sunt încântat să te văd din nou, domnișoară Effington.

– Îți mulțumesc, milord, spuse Cassie și își retrase mâna.

Pentru prima oară în viața ei, nu știa ce să spună.

– Am întâlnit-o pe sora ta pe alee, și mi-a zis unde să vă găsesc. Se întoarse spre Gwen. Nu mi-ai spus că verișorii tăi o să fie aici.

– Speram că nu vor veni, șopti Gwen.

Reggie zâmbi și se aplecă spre Cassie.

– Familia lui Gwen nu este prea apropiată.

– Nu îți poți alege rudele așa cum poți face cu prietenii. Îi aruncă un zâmbet resemnat lui Cassie. Cu toate astea, sunt hotărâtă să îmbunătățesc relația. Adrian nu e un om rău, și sunt sigură că și Constance are niște calități. Pur și simplu, trebuie să le descopăr.

Reggie râse.

– Doamnele se întorceau în casă, și mama lui Marcus mi-a cerut să îți spun și ție să te întorci, ca să îi întâmpini pe mama și pe restul oaspeților.

– Bineînțeles. Gwen se încruntă. Îmi cer scuze, Cassie. Speram să-ți arăt eu toată grădina.

– Pot să continui eu, Gwen, zise Reggie. Am crescut jucându-mă cu Marcus chiar aici. Cunosc foarte bine locul.

– Nu am nici o îndoială. Gwen îi zâmbi insinuant lui Cassie. Știe cele mai bune locuri unde să joci jocuri care implică armate și expediții militare. Din câte știu, zone extinse din grădini trebuiau replantate în fiecare an când el și Marcus erau mici, ca rezultat direct al entuziasmului lor.

Reggie ridică din umeri.

– Nu se poate să nu existe pierderi când recreezi cuceririle lui Alexandru cel Mare sau ale legiunilor Romei printre tufele de trandafiri. Asta se întâmplă în bătălii. Nici măcar cea mai rezistentă floare nu poate face față forței armatei băiețești.

Cassie râse.

– Îmi amintesc aceleași victime și în grădinile familiei mele, în tinerețe. Frații și verișorii mei distrugeau plante la care muncise din greu câte un amărât de grădinar. Trebuie să recunosc însă că și eu și sora mea am făcut ceva pagube. Îi aruncă un zâmbet luminos lui Reggie. Mi-ar plăcea să văd unde te-ai jucat când erai mic.

– Excelent! Privirea lui Gwen se plimbă de la Cassie la Reggie și înapoi. Atunci, ne vedem mai târziu înapoi în casă.

Gwen zâmbi, se întoarse și porni grăbită pe alee.

– E foarte drăguță, nu?

Cassie o privi îndreptându-se spre casă.

– Nu-ți dai seama la prima privire, dar e foarte puternică, spuse el cu admirație în glas.

– A pomenit ceva cum că a fost săracă și a lucrat ca guvernantă.

– Când tatăl ei a murit, i s-a spus că nu are nici un ban. Titlul și averea tatălui ei s-au dus la verișorul ei.

– Lord Townsend?

Reggie încuviință.

– Nu a vrut să fie ruda săracă în propria casă, așa că a luat decizia dezastruoasă de a-și croi propriul drum în viață și a acceptat un post de guvernantă în America. Se pare însă că nu i s-a potrivit. Abia peste cinci ani a aflat că are, de fapt, o moștenire, s-a întors în Anglia și, la scurt timp după, s-a căsătorit cu Marcus.

– Înțeleg, șopti Cassie.

– Gwen a crescut într-o școală pentru fete. Profesorii ei i-au fost mai apropiați decât propriile rude. Eforturile ei de a stabili o relație

cu verișorii ei îmi arată cât de departe a ajuns Gwen în viață. Zâmbi și arătă spre alee. Mergem?

Se plimbară într-o tăcere amicală câteva minute, însă mintea lui Cassie era agitată.

– A fost foarte norocoasă, nu?

– Într-un final, totul s-a aranjat în favoarea ei.

– Trebuie să fie groaznic ca tot ce ai, familia, statutul și averea să-ți fie luate din cauza legilor moștenirii.

Reggie îi aruncă o privire tăioasă.

– Așa cred.

Cassie se opri și se încruntă.

– Ce se întâmplă cu astfel de femei, Lord Berkley? Femei care au fost crescute să ocupe un anumit loc în lume, însă apoi, din motive ce nu depind de ele, totul le este luat, toate lucrurile pe care s-au bazat vreodată – și asta din cauza morții propriului tată?

– Nu știu. Reggie o studie cu atenție. Trebuie să recunosc faptul că nu m-am gândit prea mult la asta.

– Ar trebui, spuse ea ferm. Toți ar trebui s-o facem. Nu e drept să creștem femei ca Gwen, sau ca mine, cu anumite așteptări ce le pot fi smulse cu brutalitate deoarece legile legate de moștenire nu au grijă de ele. Care sunt opțiunile lor, milord?

– Ei bine, se pot căsători.

Tânăra pufni disprețuitoare.

– Nu e chiar așa ușor, și știi foarte bine asta. Toată treaba asta cu căsătoria nu se realizează luând pur și simplu decizia de a te căsători. Din ce am văzut, un mariaj greșit, cu partenerul nepotrivit, e mai groaznic decât lipsa unui mariaj. Și, sinceră să fiu, când o tânără rămâne fără bani și se trezește la ananghie, e imposibil să-și găsească o partidă bună, asta dacă nu cumva e frumusețe excepțională și are destule fonduri ca să reprezinte o atracție. Așadar, ce altceva ar putea face?

– Să devină guvernantă, ca Gwen?

O notă de speranță se auzi în vocea lui.

– Unele dintre noi nu suntem făcute pentru lucrul cu copiii. Cassie clătină din cap și se uită în jos, vorbind mai mult cu ea însăși decât cu el. Mi se pare că le facem un mare deserviciu tinerelor din aristocrația engleză. Cresc știind cum să facă reverența impecabilă

și cum să fie soții perfecte, dar sunt neajutorate când vine vorba despre supraviețuire. Cineva ar trebui să facă ceva.

– Dumneata ți-ai început o afacere proprie, și, judecând după costuri, ai succes.

– Da, dar eu nu am nevoie de un loc unde să stau, de mâncare pentru a supraviețui sau de alte lucruri de genul ăsta. Și, sinceră să fiu, clientele mele mă angajează atât pentru cine sunt, cât și pentru ce fac. Dacă nu aș fi o Effington, serviciile mele nu ar fi la fel de căutate.

– Dar ești foarte talentată.

– Chiar și așa, nu-mi fac iluzii în legătură cu motivul pentru care mă bucur de succes. Oricât de bine m-aș fi descurcat, nu am abilitățile necesare pentru a supraviețui de una singură. Fără familia sau numele meu.

– Domnișoară Effington, cred că ai putea face orice îți propui.

Cassie îi aruncă un zâmbet reticent.

– Gwen avea dreptate. Ești excepțional de șarmant.

Reggie ridică modest din umeri.

– Fac ce pot.

Cassie îl luă de braț și, ignorându-i expresia surprinsă, își continuară drumul printre tufele de trandafiri. Cassie era uimită de cât de mult o relaxa prezența lui. Simplul fapt că era emoționată i se părea uimitor. Nici un bărbat nu o făcuse vreodată să se simtă nesigură pe ea. Până acum.

– Îmi imaginez că exersezi mult, Lord Berkley.

– Chiar deloc. E un dar.

Ea râse.

– Și cred că e momentul să îmi spui Reggie sau Reginald, dacă preferi, dar, oricât de puțin îmi place Reggie, îl prefer față de Reginald. Cine îmi spune Reginald inevitabil urmează să mă certe pentru ceva – de obicei, pe bună dreptate. Și, până la urmă, sunt mai degrabă un Reggie, nu crezi?

Cassie încuviință serioasă.

– Cu siguranță.

– Excelent! Dar asta numai dacă suntem prieteni cu adevărat.

– Cu siguranță suntem prieteni, milord Reggie. Iar tu ar trebui să-mi spui Cassandra sau Cassie. Ambele nume sunt folosite în mod repetat când sunt certată.

– Îmi place Cassandra. Ți se potrivește. Dacă-mi amintesc bine, Cassandra era o grecoaică renumită pentru profețiile ei. Și nu a fost blestemată de Apollo să nu fie crezută niciodată?

Cassie încuviință.

– I-a respins avansurile. Îl privi cu inocență. Mi s-a spus că, în greacă, înseamnă „cea care derutează bărbații".

– În cazul acesta, am avut dreptate, ți se potrivește.

– Ești derutat, Reggie?

– Draga mea Cassandra, am fost derutat din clipa în care te-am cunoscut.

– De ce?

– Nu sunt sigur, zise, căutându-i privirea. Iar asta e însăși definiția confuziei.

Cassie duse mâna la obrazul lui.

– Te-a durut foarte tare când te-am plesnit?

El își puse mâna peste a ei. Tonul lui era serios, însă o licărire de amuzament îi strălucea în ochi.

– Da.

Ea râse.

– Ba nu e adevărat.

– M-ai rănit profund, dar nu aici. Îi mută mâna pe pieptul lui, și Cassie îi simți bătăile inimii prin materialul hainelor. Ci aici.

– Nu e deloc potrivit.

Cassie își puse și cealaltă mână pe pieptul lui. Inima începu să-i bată cu putere.

– Așa e. Ce plănuiești, Cassandra, cea care derutează bărbații?

– Ești derutat acum, Reggie?

Vocea ei era șoptită și seducătoare, iar Cassie nici nu și-o recunoștea.

– Da.

Ea își umezi buzele într-un mod pe care îl știa ademenitor.

– Foarte bine.

Reggie își petrecu brațele în jurul ei.

– Ești ca tiza ta? Ai rezista farmecelor lui Apollo?

– Cu siguranță. Cred că era foarte...

– Infam?

Reggie ridică dintr-o sprânceană, iar Cassie înghiți în sec.

– Nu poți să ai încredere într-un ecu cu o reputație scandaloasă.

– Cum rămâne cu un simplu muritor?

– Eu nu... Trebuie să recunosc că și eu sunt confuză. Privirile li se întâlniră. Și am o confesiune de făcut. Mă tem, din nou, că am greșit.

– Tu? Reggie chicoti. În legătură cu ce?

Cassie inspiră adânc și se uită în ochii lui cenușii.

– În legătură cu convingerea mea că nu ne potrivim.

– Da? Reggie o trase aproape și își trecu buzele peste ale ei. Ce te face să crezi că ai greșit?

– Tu, șopti ea.

Reggie ezită, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă să continue sau să o dea la o parte. Tânăra își ținu răsuflarea. Reggie mormăi ușor, apoi o sărută apăsat. Cassie își puse brațele în jurul gâtului lui și se bucură de senzația gurii lui pe a ei. Corpul ei era lipit de al lui, în cel mai indecent și remarcabil de incitant mod. Sărutul lui era lacom și insistent, iar tânăra era la fel de înfometată ca el. Cassie deschise gura și îl întâmpină cu o dorință cu totul nouă pentru ea. Respirațiile și sufletele li se întâlniră, se amestecară și se împreunară. Cassie îl prinse de gât, iar el o sărută din nou și din nou, până când Cassie nu mai simțea decât sângele care-i pulsa în vene și inima lui care bătea lângă a ei. Ecoul numelui lui îi răsuna în cap, ca un refren blocat în mintea sau în inima ei. Nu voia decât să stea lipită de el pentru totdeauna. Voia ca el să o facă a lui, acolo și atunci, indiferent de consecințe. Voia ca el să o ghideze pe drumul fascinant al scandalului, orice ar fi însemnat asta. Voia... totul. Dintr-odată, el se dădu înapoi.

– Cassandra.

– Reggie, oftă ea și îl trase spre ea.

– Cassandra, zise el ferm și se retrase din îmbrățișarea ei.

Cassie îl privi uimită și cu o doză de frustrare.

– Ce e?

În spatele lor se auzi cineva tușind discret. Amărăciunea se citi pe chipul lui Reggie, iar privirea îi alunecă dincolo de ea. Cassie se crispă și se uită la Reggie.

– Te rog spune-mi că suntem în continuare singuri.

– Aș vrea să fac asta. Îi aruncă o privire plină de regret, care ușură puțin din disperarea tinerei, după care se uită în spatele ei. E o zi minunată pentru o plimbare în grădină, nu-i așa, Marcus?

– Cu siguranță! O nuanță de amuzament se auzi în vocea lui Lord Pennington. Cel mai mult îmi place să mă plimb singur prin grădină într-o zi frumoasă ca asta. Cu o parteneră minunată.

Cassie inspiră adânc, pentru a se calma, și se întoarse, împotrivindu-se impulsului de a-și aranja părul sau rochia. Își puse un zâmbet plăcut pe față și adoptă un ton mult prea relaxat, potrivit pentru o întâlnire accidentală în grădină, ca și cum nu ar fi fost prinsă într-o ipostază indecentă și scandaloasă.

– Lord Pennington, ce plăcere să te văd din nou, zise ea, considerând că nu era potrivit să întindă mâna spre conte.

– Plăcerea este a mea, domnișoară Effington. Privirea lui Pennington se mută spre Berkley, și bărbatul încercă să nu zâmbească. Te-am strigat, dar se pare că nu ai auzit.

– Da, ei bine, o să păstrăm varianta asta, șopti Reggie.

– Trebuie să mă întorc în salon, zise Cassie și se îndepărtă de Reggie. Am promis că... m-am oferit să... Lady Pennington... Gwen... Scoase un râset ascuțit și îl privi pe Reggie. Îți mulțumesc că mi-ai arătat grădina. A fost... revelator. Apoi, se uită la Pennington. Sunt sigură că vă voi vedea pe amândoi la cină. Se întoarse ca să plece, făcu câțiva pași, dar se opri. Nu era genul care să fugă de situații incomode, și nici măcar iubirea, dorința sau scandalul nu aveau să o împingă s-o facă. Se îndreptă și se întoarse ca să-i susțină privirea lui Pennington. Am încredere că nu o să spui nimic despre... asta, milord.

– Sunt întruchiparea discreției, domnișoară Effington. În ochii lui se vedea o licărire de amuzament, însă vocea îi era serioasă. În plus, nu văd de ce aș povesti cuiva despre doi prieteni care se bucură de o plimbare în grădină într-o minunată zi de primăvară.

Cassie nu își putu reține un zâmbet.

– Chiar e o zi minunată.

– Într-adevăr, domnișoară Effington.

- Minunată, șopti Reggie.

Tânăra plecă. Reușise să evite scandalul. Refuză să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi dat altcineva peste ei. Era evident că Lord Pennington voia ce era mai bun pentru prietenul lui. Cu excepția cazului în care era atât de obișnuit să îl vadă pe Reggie în asemenea situații, încât nu le mai considera de mare importanță. Îndepărtă rapid ideea din mine. Chiar și așa, o anumită doză de scandal cu Reggie putea să o facă pe domnișoara Bellingham să se răzgândească în privința intențiilor ei – asta dacă ea avea vreo intenție legată de el. Însă cum rămânea cu Reggie? Cassie nu luase în considerație faptul că era posibil ca, acum, că și îndeplinise partea ei de înțelegere și o găsise pe Domnișoara Minunăție, Reggie să îi facă curte. Dacă, în ciuda felului în care o sărutase, nu era de fapt interesat de ea? Dacă, în ciuda a ce începea să creadă despre el, bărbatul se ridica, de fapt, la înălțimea reputației lui?

Cassie păși încet. Dacă un sărut într-o grădină – chiar dacă fusese un sărut magnific – nu însemna mare lucru pentru el? Dacă mereu săruta femei într-un mod care le dădea peste cap? Asemenea săruturi nu făceau decât să accentueze reputația scandaloasă a unui bărbat. Cassie mai fusese sărutată, însă niciodată așa cum o făcuse Reggie. De două ori. Iar un bărbat care o făcea să se simte cum o făcea el să se simtă, atât când era în brațele lui, cât și când nu era, un bărbat care o enerva atât de mult nu putea fi lăsat să iasă din viața ei. Dacă avea să pășească pe drumul scandalului, voia s-o facă alături de vicontele Berkley. Reginald Berkley. Reggie. Și, dacă inima urma să fie distrusă... ei bine, nu avea să permită să se întâmple așa ceva.

Reggie era bărbatul potrivit pentru ea, fie că el știa asta, fie că nu. Pur și simplu, trebuia să-l facă să o dorească așa cum îl dorea ea pe el. Nu-i venea să creadă că un bărbat care o sărutase așa, un bărbat ca o privise în ochi așa cum făcuse el, un bărbat în brațele căruia se potrivea ca și cum ar fi fost făcuți unul pentru celălalt nu simțea deja afecțiune pentru ea. Acum, nu trebuia decât să-l facă să conștientizeze asta. Într-o clipă, înțelese care era răspunsul. Aparent, Reggie urma să-i ofere circumstanțele perfecte pentru a face asta. Oricine era Lord Perfecțiune, avea să fie perfect pentru planurile ei. Oare nu chiar revelația avută, cum că era geloasă pe domnișoara Bellingham, o făcuse să conștientizeze ce simțea cu adevărat?

Cassie zâmbi și grăbi pasul. Nu numai că acum avea în minte un plan pentru a-l seduce pe infamul viconte, dar știa și ce urma să facă cu banii pe care avea să-i câștige.

Lord Pennington avea dreptate.

Era, într-adevăr, o zi absolut minunată.

Capitolul 10

Nu există nici o femeie care să nu aibă cel puțin un atu care să o scoată în evidență.

G. Drummond

– Ai văzut?

Reggie o privi pe Cassie cum se îndepărta, neștiind sigur ce să creadă și fiind destul de surprins de cele întâmplate.

– Nu puteam rata, zise Marcus.

– M-a sărutat.

– Am încercat să nu mă uit. Părea politicos să nu văd...

– M-a sărutat, repetă Reggie. Și cu foarte mult entuziasm.

– În cazul ăsta, aș zice că m-am înșelat. Mi s-a părut că pe tine te-am văzut sărutând-o, cu toate că ea nu părea deloc reticentă.

– La fel de bine pot spune că a fost reciproc. Da, clar a fost reciproc.

Marcus chicoti.

– Cred că o femeie care sărută un bărbat cu entuziasm fie este ușuratică...

Reggie ridică dintr-o sprânceană.

– Sau simte afecțiune pentru domnul respectiv.

Zâmbetul lui Reggie se lărgi.

– Exact asta cred și eu.

– Felicitări, bătrâne! Se pare că planurile tale au reușit până la urmă.

– Așa e, și fără... Revelația îl lovi, și se uită la conte. Dumnezeule, Marcus, trebuie să anulăm.

– Ce anume, mai exact?

– Toată prostia aia cu Lord Perfecțiune. Reggie o luă spre salon. Nu mai e necesar în momentul ăsta și cred că ar strica totul.

– Ar putea fi destul de...

– La naiba! I-am trimis un bilet prin care i-am spus că o să am un Lord Perfect aici pentru ea. Cum am putut fi atât de prost? Își lovi fruntea cu palma. Nu... Dintr-odată, se lumină la față. Aș putea să-i spun că am dat greș? Da, ar merge. O să mă recunosc învins. O să-i placă asta. O să îi spun că e imposibil să găsesc un asemenea bărbat. Nu cred că o s-o deranjeze. Respiră ușurat. O să trimit un mesaj, să-i spun lui Effington că a scăpat. O să-i dau Cassandrei cele patruzeci de lire, și cu asta, basta.

– Mă tem că e prea târziu pentru asta, șopti Marcus în spatele lui.

Reggie simți un nod în stomac și se întoarse spre prietenul lui.

– Cum adică?

– Effington, fratele lui și... Lord Perfecțiune tocmai au venit.

– Ce? El și Effington trebuiau să ajungă abia mâine. Îmi amintesc clar că așa am stabilit. De ce a venit acum?

– Entuziasm din partea lui Effington, probabil.

– Dumnezeu să ne ferească de entuziasmul lui Effington. Ce o să ne facem acum cu Lord Perfecțiune?

– Cred că rămâne pe capul nostru.

– Dar, până la urmă, e doar un actor. Cred că putem să-l trimitem înapoi. Da, așa o să facem, o să-l prezentăm drept ce este – un actor. O să fie puțin ciudat să explic prezența lui.

– Nu cred...

– Putem să spunem că e aici pentru că... A venit în vizită la moșia Holcroft... Reggie se încruntă și se uită la Marcus. E o rudă îndepărtată. De-a mea. Da! Nu. Nu are sens. Dacă ar fi ruda mea, de ce ar veni la moșia ta? E evident că e o rudă de-a ta. Da, așa mai merge. E o rudă îndepărtată.

– Asta sigur o s-o surprindă pe mama, zise Marcus sec.

– Este o rudă așa îndepărtată, că nici măcar mama ta nu a auzit de el. În plus, e oaia neagră. Are reputația pătată, zise Reggie. E bine, Marcus, e foarte bine.

– E incredibil, dar mereu te-ai priceput la genul ăsta de lucruri. Marcus își studie prietenul cu o expresie familiară, un amestec de uimire și fascinație. De ce a venit cu Effington?

– Coincidență! Așa s-a întâmplat. Nu e nimic neobișnuit, se întâmplă tot timpul. Războaie întregi au fost câștigate și pierdute pe baza unor coincidențe. Șansa. Soarta. Faptul că doi oameni aflați pe același drum și cu aceeași destinație se întâlnesc poate fi ceva mai mult decât o simplă coincidență. O asemenea întâlnire poate fi inevitabilă. Noi – sau mai degrabă tu – o să îi permitem să stea aici peste noapte, că până la urmă e o rudă...

– Chiar dacă una îndepărtată.

Reggie încuviință.

– Și apoi, mâine îl trimitem de acolo.

– Bătrâne, mă uimești. E genial.

– Mulțumesc, zise Reggie modest. E o nimica toată.

– În nici un caz. E un plan foarte isteț. Marcus ridică din umeri. Păcat că nu o să meargă.

– Bineînțeles că o să meargă. Tocmai ai spus că este genial.

– Este. Și ar funcționa dacă Lord Perfecțiune ar fi un actor.

– Ce vrei să spui?

– Se pare că Effington a mers un pas mai departe în căutarea lui Lord Perfect. Cel pe care l-a adus este un oarecare domn Drummond – și e legitim.

– Legitim? Cum adică? întrebă Reggie, senzația de damnare copleșindu-l din nou.

– Effington mi-a zis că domnul Drummond este nepotul contelui de Longworth. Tatăl lui a fost cel mai mic fiu al contelui și și-a câștigat averea în Indiile de Vest. Drummond este singurul moștenitor.

– Atunci, Cassandra sigur l-a întâlnit deja și...

– Effington spune că Drummond și-a trăit cea mai mare parte a vieții pe plantațiile familiei lui și s-a întors de curând în Anglia. Din păcate pentru planurile tale, a fost aici de îndeajuns de mult timp cât să piardă un pariu făcut cu Effington. Iar Effington ți-a urmat exemplul și...

– I-a trecut cu vederea datoria dacă acceptă să joace rolul lui Lord Perfecțiune.

– E mai rău de atât. Nu a pomenit nimic despre Lord Perfecțiune. Pur și simplu, i-a cerut lui Drummond să-l însoțească la eveniment ca favoare pentru soția mea, care se pare că are nevoie de mai mulți invitați bărbați ca să echilibreze numărul femeilor prezente.

Reggie ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar așa e?

– Habar n-am, dar se pare că și Effington se pricepe să inventeze povești credibile.

– Chiar și așa... Standardele Cassandrei pentru Lord Perfecțiune sunt incredibil de înalte. E posibil să refuze să admită că mi-am îndeplinit partea de pariu din pură încăpățânare și să insiste că ea a câștigat. Da, bineînțeles. Nu știu de ce îmi făceam griji. Un Lord Perfecțiune – orice Lord Perfecțiune – nu are cum să existe, și cred că ar prefera să câștige decât să admită că am respectat termenii pariului. O să-i plătesc...

– Nu aș arunca deocamdată cele patruzeci de lire.

– Mai e ceva, nu?

– Drummond este... ei bine... E posibil să fie, într-adevăr, perfect.

– Nu fi absurd. Nimeni nu e perfect.

– Poate că nu, dar el chiar pare să fie.

– Prostii, nu e posibil...

– Ba e posibil. Deși în mod normal nu apreciez înfățișarea bărbaților, Drummond este chipeș. Judecând după felul în care s-au mărit ochii lui Gwen când l-a văzut, precum și după reacția domnișoarei Hilliard și a mamei mele, e chiar extraordinar e atrăgător. Și, dacă e să mă bazez pe reacția acestor trei femei, este și foarte șarmant. Îți spun sincer, nu mi-a plăcut modul în care se uita la Gwen și cu atât mai puțin felul în care ea îl privea. Însă Drummond a fost la fel de atent cu fiecare femeie. Toate cele trei se uitau la el de parcă ar fi fost un desert rar și ele erau înfometate. Afurisitul de bărbat s-a purtat frumos chiar și cu mine.

– Nici un bărbat nu e perfect, zise Reggie ferm.

– Probabil că nu. Marcus îi aruncă prietenului său o privire plină de înțelegere. Dar Drummond e periculos de aproape.

– Asta nu schimbă nimic. Cassandra are sentimente pentru mine, sunt sigur de asta.

– Când ai început să-i spui Cassandra?

– Mereu în mintea mea, dar, cu voce tare, abia azi.

– Aducerea unui Lord Perfecțiune real nu o să facă decât să hotărască cine a câștigat pariul.

– Îți dai seama că, odată ce îl întâlnește pe acest domn, care e posibil să întruchipeze exact ce susține ea că vrea, poate să-și dea seama că perfecțiunea este exact ce-și dorește.

– Da, da, bineînțeles, dar asta nu părea să fie o posibilitate până în acest moment. Nu am crezut niciodată că o să găsesc un Lord Perfecțiune. Ce o să fac?

– Habar n-am.

– Nici eu. Cea mai bună parte la un actor era că nu reprezenta o amenințare reală. Nu exista nici un risc să se atașeze de Casandra, deoarece nu ar fi făcut decât să joace un rol. Aș putea să nu îl prezint pe Drummond ca Lord Perfecțiune și să mă declar învins.

– Ai putea, doar că i-ai zis deja că el o să fie aici. Și singurii domni necăsătoriți sunt cei doi frați ai ei, Lord Bellingham, care nu are încă douăzeci de ani, colonelul Fargate, care este prea în vârstă pentru ea, și avocatul meu, domnul Whiting, care continuă să aibă o relație cu mama mea.

Marcus ridică privirea.

– Lord Townsend...

– De ce n-aș putea să-i spun că Townsend este Lord Perfecțiune?

– Nu te-ar crede. Townsend e potrivit, dar pălește pe lângă Drummond. Adevărul e că nu mă pot gândi la un bărbat care să nu pălească pe lângă el.

– Sunt sigur că are niște defecte.

– Cu siguranță, dar nu apar la suprafață atât de repede pe cât ai vrea.

– Poate am cum s-o împiedic să-l întâlnească pe Drummond? Aș putea, nu știu, s-o răpesc? Da, e o idee bună.

– Reggie!

Un avertisment se auzi în vocea lui Marcus. Reggie îl ignoră.

– Aș putea s-o duc undeva departe. Să fim doar noi doi. Împreună. Ar fi teribil de compromisă și nu ar avea de ales decât să se căsătorească cu mine.

– Reggie!

– Ce? Reggie observă privirea dezaprobatoare a prietenului său și oftă. E adevărat că nu așa voiam să se petreacă lucrurile și nu e chiar onorabil, dar, într-un final, aș face lucrul onorabil și m-aș căsători cu ea. Aș insista să facă asta.

– Reggie, zise Marcus ferm.

– Atunci, foarte bine, n-o s-o răpesc. Dar îmi rezerv dreptul de a face asta dacă e necesar. Marcus, sunt sigur că-i pasă de mine sau că cel puțin există posibilitatea să țină la mine după câteva clipe ca acelea de mai devreme din grădini și în lipsa vreunui Lord Perfecțiune. Nu vreau s-o pierd.

– Nu o ai, zise Marcus. Nu ai avut-o niciodată. În plus, o ai pe Domnișoara Minunăție – sau, mai degrabă, pe domnișoara Bellingham – ca opțiune. Ți-ar putea fi mult mai rău.

– Nu o vreau pe domnișoara Bellingham, e prea... prea... Reggie căută cuvântul potrivit. Accesibilă, cred. Când vine vorba să am de-a face cu ea. Nu cred că viața alături de ea ar reprezenta vreo provocare.

– Nu, cred că niciodată nu a făcut cu adevărat probleme unui bărbat. Este, într-adevăr, exact cum și-ar dori orice bărbat. E o partidă excelentă.

– Nu vreau o partidă excelentă. Nu o vreau pe Domnișoara Minunăție. O vreau pe Cassandra.

– Îți dai seama că ești sărit de pe fix, nu?

– Știam asta de ceva timp. Reggie se întoarse și se uită spre salon. Pot să mă asigur că domnișoara Effington o să fie mereu însoțită în prezența lui Drummond. Cine știe ce planuri înfiorătoare are acel individ în minte?

– Nu cred că are vreunul. Amintește-ți că e perfect.

– Ha, nici un bărbat nu e perfect, comentă Reggie.

– Există însă și o parte bună. Pariul făcut o să fie o remiză și nu o să pierzi patruzeci de lire.

– Nu, bombăni Reggie. Risc să pierd mult mai mult.

Invitații familiei Pennington se strânseră în salon înainte de cină. Cassie își împărți atenția între privitul la ușa de la intrare și discuțiile amicale cu Delia, Gwen, Lady Helmsley, care era soția verișorului ei Thomas, cunoscută și ca Marianne printre prieteni și rude, și domnișoara Hilliard. În cealaltă parte a camerei, verișorul ei Thomas

era prins într-o discuție animată despre politică și ceva la fel de plictisitor cu Lord Pennington, colonelul Fargate, Lord Townsend și un domn Whiting. În alt grup, domnișoara Bellingham vorbea cu mama ei, fratele său, Lady Pennington și fata colonelului.

Deși Cassie ura să recunoască asta, domnișoara Bellingham era, într-adevăr, extrem de plăcută, chiar dacă, după ce făcuseră cunoștință, tânăra o studiase în mod evident, ca și cum i-ar fi măsurat valoarea sau și-ar fi evaluat un adversar.

Cassie nu văzuse încă pe nimeni din familia lui Reggie și nu-l văzuse nici pe fratele ei, cu toate că auzise că sosiseră. Delia îi zisese că veniseră cu un anumit domn Drummond, și, cu toate că nu îl văzuse în persoană, Delia era convinsă, pe baza descrierii entuziaste a lui Gwen, că acela era Lord Perfecțiune.

Cassie era doar puțin curioasă de cum era bărbatul pe care avea să i-l prezinte Reggie. Avea să flirteze cu el, cu siguranță, dar doar pentru a-i atrage atenția lui Reggie.

– Dumnezeule!

Delia își lovi sora cu cotul, în timp ce privirea îi era ațintită în direcția ușii.

– Ți-am spus că nu am exagerat, zise Gwen, care se uita și ea la nou-venit.

– Chiar e magnific.

Domnișoara Hilliard oftă ca o fată aflată încă pe băncile școlii și, pentru o clipă, păru mai tânără decât vârsta ei.

– Nu sunt sigură că „magnific" e cuvântul potrivit, zise Marianne, dar nu reușesc să găsesc unul mai potrivit.

– Fiți serioase, zise Cassie, nu e posibil să fie...

Se întoarse și privi tăcută. Lord Perfecțiune stătea în ușă. Sau cel puțin materializarea lui. Având în vedere expresiile celorlalte femei, nu era doar Lord Perfecțiune al lui Cassie, ci al tuturor celorlalte femei. Deși Cassie era sigură că nu detaliase cerințele pentru înfățișarea lui Lord Perfecțiune, domnul care cerceta din priviri camera cu un aer relaxat și încrezător întrecuse orice ar fi putut crea imaginația ei bogată. Era înalt, dar nu exagerat, cu păr deschis la culoare ce strălucea în jurul capului ca un halo și părea chiar mai auriu în contrast cu bronzul pielii. Părea un bărbat obișnuit și cu balurile, dar

și cu activitățile în aer liber. Zâmbetul lui era sincer, ca și când nu ar fi avut nici cea mai vagă idee ce efect avea asupra femeilor prezente.

Deși rămânea de văzut dacă personalitatea lui avea să se potrivească standardelor ei pentru Lord Perfecțiune, Cassie nu îi găsea nici un defect până acum. Nu avea să fie atât de greu să flirteze cu el în încercarea de a scoate la suprafață sentimentele lui Reggie. Ce bărbat nu ar fi gelos pe un altul care arăta precum cel care tocmai sosise?

Cassie zâmbi când se gândi la ce urma.

– Trebuie să recunosc că nu găsesc cuvintele potrivite, șopti Delia.

Gwen încuviință.

– Cred că e cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Domnișoara Hilliard oftă din nou.

– E posibil să fie cel mai chipeș bărbat pe care l-a văzut *oricine* vreodată.

– Sunt sigură că are și ceva defecte. Marianne îl privi. Nu are cum să fie atât de fără cusur pe cât arată.

Cassie clătină din cap.

– Nici un bărbat nu poate fi atât de fără cusur.

– Cred că o să fie distractiv să aflăm, șopti domnișoara Hilliard.

Gwen căscă gura. Celelalte femei se holbau. Domnișoara Hilliard făcu ochii mari și roși. Expresia ursuză îi fu înlocuită de o jenă fermecătoare. Era aproape atrăgătoare. Dintr-odată, Cassie își dădu seama că aceasta nu era atât de bătrână pe cât crezuse inițial. Probabil că abia trecuse de treizeci de ani. Se întrebă dacă fațada tăioasă pe care domnișoara Hilliard o prezenta lumii nu ascundea o altă femeie forțată să trăiască din mila familiei ei, deoarece nu avea abilități aparte sau opțiuni.

Marianne ridică dintr-o sprânceană.

– Dumnezeule, domnișoară Hilliard!

– Îmi cer scuze, Lady Helmsley. Domnișoara Hilliard roși și mai mult, dacă așa ceva era posibil. Niciodată nu aș... Într-adevăr, niciodată nu am... Nu știu ce m-a apucat.

– Draga mea, pur și simplu ai spus ce gândeam toate celelalte. Marianne îi aruncă un zâmbet cu subînțeles. Având în vedere că nu am avut curajul să spun chiar eu asta, sunt impresionată.

– Și eu, zise Gwen, uitându-se în continuare la verișoara ei.

Domnișoara Hilliard îi aruncă un zâmbet slab.

– Vine în direcția asta, șopti Delia.

Ca și cum ar fi primit un semn, femeile se întoarseră spre el. Lord Perfecțiune traversă camera și luă una din mâinile lui Gwen, ridicând-o la buze într-un mod delicat, care denota fie o grație naturală, fie foarte mult antrenament.

– Lady Pennington, trebuie să-ți spun din nou cât de încântat sunt că am fost inclus în petrecerea dumitale. Îi aruncă un zâmbet intim și deloc jignitor. Cu excepția câtorva rude, cunosc puțini oameni în Anglia.

– Sunt încântată că ai putut să ni te alături, domnule Drummond. Gwen își trase mâna și își mută privirea de la el, arătând spre celelalte doamne. Cred că ai cunoscut-o deja pe verișoara mea, domnișoara Hilliard.

Aceasta îi adresă un zâmbet strălucitor. Bărbatul îi răspunse cu un zâmbet la fel de luminos, ca și cum ar fi fost cu adevărat încântat să o vadă.

– Permite-mi să ți-o prezint pe Lady Helmsley.

– E plăcerea mea, milady.

Drummond luă mâna lui Marianne și îi oferi aceeași atenție personală, însă politicoasă, pe care i-o oferise și lui Gwen. Rămânea de văzut dacă bărbatul era, într-adevăr, perfect. De bun era bun.

– Și a mea, șopti Marianne.

– Iar ele sunt Lady St. Stephens și sora ei, domnișoara Effington.

– Milady.

Îi sărută mâna Deliei, apoi se întoarse spre Cassie și o luă de mână. Ochii lui de un albastru perfect se fixară în ai ei.

– Domnișoară Effington, fratele dumitale nu v-a făcut onoare dumitale și surorii dumitale.

Cassie râse.

– Nu știu sigur dacă vreau să aflu ce a spus.

– A spus că sunteți minunate, zise el cu un zâmbet perfect pe buzele lui perfecte.

Era, într-adevăr, foarte bun, iar Cassie se întrebă cât de fără cusur era. Se mai întrebă și de ce nu era câtuși de puțin intrigată de el, având în vedere că nu părea să fie nimic în neregulă cu înfățișarea

sau comportamentul lui. Bărbatul îi ridică mâna la buze, și privirea ei alunecă dincolo de el și observă că în cameră tocmai intraseră frații ei și Reggie. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Reggie și zâmbi, apoi își întoarse din nou atenția spre domnul Drummond și râse încântată.

– Domnule Drummond, o să roșesc din cap până-n picioare.

Îi aruncă un zâmbet cu subînțeles.

– Nu pot decât să sper asta, domnișoară Effington, zise el.

Delia își înăbuși un zâmbet. Marianne și Gwen făcură schimb de priviri, iar domnișoara Hilliard oftă. Din nou.

Drummond îi dădu drumul la mână cu regret și se întoarse spre Gwen.

– Lady Pennington, pot să te rog să mă prezinți celorlalți oaspeți ai dumitale?

– Tocmai voiam să sugerez asta. Gwen îi aruncă și ea un zâmbet perfect. Ne scuzați.

Toate femeile își dădură acordul și îl urmăriră pe Drummond, care o însoțea pe Gwen la un alt grup de invitați.

– Chiar pare perfect, zise Cassie gânditoare.

– Nu-i așa? Marianne zâmbi. Ce amestec interesant de invitați are Gwen! Următoarele zile vor fi foarte interesante.

Le făcu semn celorlalte femei și traversă camera ca să se alăture soțului ei.

– Domnișoară Hilliard. O licărire ciudată strălucea în ochii Deliei. I-ai întâlnit pe frații mei?

Domnișoara Hilliard își luă privirea de la Drummond și clătină din cap.

– Nu cred.

– Atunci, trebuie să-mi permiți să ți-i prezint.

Delia o luă de braț și o duse la Leo și la Christian, care nu bănuiau nimic. Cassie se întoarse și îl văzu pe Reggie îndreptându-se spre ea împreună cu o femeie mai în vârstă și cu o tânără.

– Domnișoară Effington, zise el politicos și rece, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic între ei, ca și cum nici măcar n-ar fi fost prieteni. Era extrem de enervant. Permite-mi să ți le prezint pe mama mea, Lady Berkley, și pe sora mea, domnișoara Lucy Berkley.

– Domnișoară Effington. Lady Berkley o luă pe Cassie de mâini. Sunt încântată să te întâlnesc în sfârșit.

– Plăcerea e a mea, milady. Mă bucur să văd că arătați așa bine. Înțeleg că ați fost bolnavă.

Cassie îi zâmbi mamei lui Reggie. Aceasta era cu câțiva centimetri mai scundă decât Cassie, cu părul blond, o siluetă plinuță, dar nu excesiv, și un aer fermecător de ușoară confuzie. Iar ochii femeii aveau o nuanță aparte de cenușiu.

– A fost un miracol. Cu adevărat un miracol. Dumnezeu mi-e martor că nu-l merit, dar sunt foarte recunoscătoare pentru el. Într-o zi, eram la ușa morții, iar în cealaltă, eram pe deplin bine. Femeia oftă. Nu mă deranjează să-ți spun că eram convinsă că orice clipă îmi poate fi ultima.

Cassie se uită la Reggie, care își lipi strâns buzele, într-un efort evident de a-și ține gura. Cât de ciudat! Poate mama lui era, într-adevăr, puțin dramatică, dar nu era cazul să adopte acea expresie plină de suferință.

– Acum, că v-ați revenit, vreau să vă arăt desenele finale pentru camerele din casa Berkley, ca să le aprobați. Vreau să le termin cât stau aici, și putem să începem să stabilim detaliile când ne întoarcem în oraș.

– A, nu, draga mea, părerea mea nu are nici o importanță. Lady Berkley făcu ochii mari, ca și cum Cassie ar fi sugerat ceva cu adevărat șocant, și clătină ferm din cap. Nu, am lăsat toată treaba asta în mâinile lui Reginald și, bineînțeles, în ale tale. Până la urmă, scopul acestei schimbări este pentru viitorul lui, nu al meu. Nu intervin niciodată în viața fiului meu.

Reggie pufni, însă mama lui îl ignoră.

– În plus, mi-a spus că ai niște idei minunate și mult talent. Am mai văzut case asupra cărora ți-ai pus amprenta și sunt impresionată. Nu am nici o îndoială în privința rezultatului.

Cassie își dădu ochii peste cap.

– Domnișoară Effington, spune-mi despre fratele dumitale.

Ochii lui Lucy sclipeau, plini de interes.

– Fratele meu? Care frate?

Cassie o studie pe fată cu atenție. Era minunată, cu păr închis la culoare, o insinuare a frumuseții ce avea să devină și o siluetă atractivă. Și ochi cenușii, bineînțeles.

– Ei bine, nu sunt sigură. Lucy se încruntă. Fratele pe care Reggie l-a...

– Pe care l-am învins la cursă, interveni Reggie. Adică domnul Effington cel tânăr.

– Christian, încuviință Cassie.

– Christian, repetă Lucy încet, ca și cum ar fi savurat numele.

Cassie îl privi pe Reggie și ridică dintr-o sprânceană. Mai exact, câți ani avea sora lui?

Reggie se uită la sora lui.

– Știam eu că a fost o greșeală să te las să vii la petrecerea asta.

– Prostii, Reginald! Pe lângă faptul că nu a fost decizia ta, are aproape șaptesprezece ani și o să își facă în curând debutul în societate. Eu, una, prefer să afle la ce să se aștepte, fiind totuși într-o situație în care nu poate să se lovească de probleme reale. Lady Berkley îi adresă fiicei ei un zâmbet plin de afecțiune. Iar eu am asigurarea că fiecare mișcare a ei va fi urmărită în fiecare moment.

Lucy o privi îngrozită.

– Mamă! Cum ai putut să te gândești la așa ceva? Cât de umilitor! Viața mea socială o să fie distrusă înainte chiar să înceapă.

– Da, știu, draga mea. Mama mi-a distrus viața în același mod și sunt convinsă că și tu o să faci la fel când o să ai o fiică. Cu toate astea, am reușit să mă simt foarte bine, în ciuda eforturilor mamei, abia când... Lady Berkley făcu pauză, pentru efect. Când am fost destul de mare pentru asta.

– Mamă! exclamă Lucy.

– Acum, draga mea, du-te să fluturi din gene la domnul Effington și aplică acele priviri cu subînțeles pe care te-am văzut exersându-le în oglindă și ține minte că e vorba doar despre practică, căci nimeni de aici – și, la cum o știu pe mama lui, sunt încrezătoare că asta îl include și pe domnul Effington – nu o să-ți permită mai mult decât puțin antrenament.

Lady Berkley îi aruncă un zâmbet atotcunoscător lui Cassie, iar aceasta înțelese imediat complexitatea femeii. Și mai înțelese și de ce era foarte probabil ca Lady Berkley și mama lui să fi fost, într-adevăr, prietene vechi. Aveau foarte multe în comun.

– Vă rog să mă scuzați, Lady Pennington, Helena, mama lui Lord Pennington, îmi face semn să mă duc la ea. Lady Berkley o privi

pe Cassie direct în ochi. Sunt sigură că o să mai vorbim în timpul șederii noastre aici. Aștept cu nerăbdare acel moment.

– Și eu, șopti Cassie.

Oricât de mult îi amintea femeia de propria mamă, o plăcea. Nu în ciuda asemănărilor, ci datorită lor.

Lucy își încrucișă brațele la piept și se bosumflă.

– Ei bine, acum, nici măcar n-o să-i mai zâmbesc. A distrus toată distracția.

– Excelent! comentă Reggie.

– Cum vrei. Însă frații mei nu sunt singurii domni necăsătoriți de aici. Lord Bellingham nu e neatrăgător și e destul de apropiat ca vârstă de tine.

– Domnișoară Effington, ce crezi că faci? întrebă Reggie.

Ea nu-l băgă în seamă.

– Și, bineînțeles, mai e și domnul Drummond. Dacă a existat vreodată vreun domn cu care să poți exersa arta flirtului, acela este domnul Drummond.

Privirea lui Lucy se mută la domnul despre care vorbeau.

– E destul de chipeș.

– Domnișoară Effington, mormăi Reggie.

– Aș spune că e mai mult decât chipeș, zise Cassie relaxată. Aș spune că e... care e cuvântul, milord?

Reggie o privi o clipă, apoi zâmbi, ca un bărbat care tocmai înțelegea că a pierdut.

– Perfect?

– Da, ăsta e. Perfect – sau, cel puțin, așa pare.

– Nu sunt sigură că vreau pe cineva perfect. Nu sunt sigură că există ceva distractiv la perfecțiune. Imperfecțiunea are ceva mult mai interesant.

Privirea lui Lucy trecu de la Drummond la Christian.

– Lucy!

O notă ciudată de panică se auzi în vocea lui Reggie.

– Nu trebuie să-ți faci griji, frate drag.

Lucy își îndreptă cuvintele spre Reggie, însă privirea îi rămase ferm fixată asupra lui Christian. Tânăra se îndreptă și păru să aibă mult mai mult de șaisprezece ani.

– Nu e decât... antrenament.

Tânăra îi zâmbi lui Cassie și traversă camera.

– Chiar dacă nu e evident, Christian e un bărbat onorabil, care nu se lasă pradă farmecelor tinerelor, indiferent de cât de fermecătoare ar fi. Lucy e probabil mai în siguranță cu el decât ar fi cu tineri de vârsta ei, zise Cassie.

– Reputația lui nu e de ajutor în această privință.

– Nici a ta.

– Asta e cu totul altceva.

– Înțeleg. Cassie își reținu un zâmbet. Nu poți să ai încredere în sora ta mai mică știind-o alături de un bărbat cu reputația fratelui meu, dar nu vezi nimic greșit în faptul că el are încredere în sora lui mai mică știind-o alături de tine.

Colțurile gurii se ridicară puțin.

– Ești prea isteață pentru propriul bine. Sau pentru al meu. Știi asta, nu?

Cassie râse.

– Cu toate astea, așa cum spuneam, e cu totul altceva, pentru că Lucy e încă un copil, în timp ce tu...

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Da?

– Tu ești femeie. Inteligentă, încrezătoare în ea și extrem de dorită, zise el în timp ce o privea în ochi.

Cassie înghiți în sec.

– Nu e un lucru potrivit pe care să-l spui.

– Într-adevăr, dar este corect.

Privirea ei era țintuită într-a lui, ochii lui îi păreau curioși și fascinanți. Ea rămase fără aer ca urmare a ceea ce văzu – sau vru să vadă – în ochii lui. Sau poate era o simplă proiecție de-a ei. Chiar și așa, se uită în ochii lui, iar restul camerei se pierdu într-o ceață ce îi lăsă doar pe ei doi. Singuri. Împreună.

– Așadar, ce zici de Drummond? Merge? Ca Lord Perfecțiune? întrebă el în timp ce-și plimbă privirea spre buzele ei, apoi din nou spre ochii ei.

– Asta rămâne de văzut, dar pare, într-adevăr, perfect. Și domnișoara Bellingham? Ea respectă standardele tale?

– Îndrăznesc să spun că domnișoara Bellingham respectă standardele oricărui bărbat.

Avea vocea joasă și privirea intensă – și ar fi putut spune absolut orice.

– Atunci, ar trebui să declarăm remiză. Mă refer la pariu.

– Ce facem acum?

Reggie o privi.

Zeci de răspunsuri îi veneau în minte. Nici unul nu era potrivit. Toate erau extrem de scandaloase și de incitante.

Distracție, aventură și pasiune.

– Dacă într-adevăr i-am găsit pe Domnișoara Minunăție și pe Lord Perfecțiune, cred că ar trebui să ne îndreptăm atenția spre ei.

– Așa ar părea firesc, zise Reggie și încuviință încet.

– Asta dacă vrem s-o facem.

Cassie își ținu răsuflarea.

– De ce nu am vrea să facem asta?

– Nu e nici un motiv, dar mă întreb...

Căută cuvintele potrivite. Nu îi spusese niciodată unui bărbat că îl voia sau chiar că, probabil, îl iubea. Din nou, nu-și găsea cuvintele.

– Continuă, Cassandra. Ce te întrebi?

– Dacă sora ta nu are dreptate. Poate imperfecțiunea chiar are ceva mult mai interesant.

– E posibil să fie ceva... minunat.

– Lord Berkley? se auzi o voce de femeie.

Cassie tresări, ca și cum tocmai ar fi fost prinși într-o situație compromițătoare. Evident, nu era cazul. Nu se mișcaseră. Erau în continuare în mijlocul camerei, înconjurați de o mulțime de oameni. Erau în public, însă momentul fusese unul atât de intim.

Reggie clătină din cap, ca și cum ar fi încercat să se dezmeticească. Oare și el fusese la fel de prins în intimitatea momentului? Îi adresă un zâmbet plin de regret și se întoarse spre intrus.

– Domnișoară Bellingham, arăți minunat în seara asta.

– Ești prea drăguț, milord. Domnișoara Bellingham își întoarse ochii mari, inocenți și violet spre Cassie. Sper că nu întrerup.

– În nici un caz. Cassie își forță un zâmbet plăcut. Pur și simplu vorbeam despre atracția perfecțiunii.

– Serios? Cât de fascinant! Domnișoara Bellingham își întoarse privirea spre Reggie. Trebuie să-mi spui mai multe.

– Aș fi încântat, zise el cu prea mult entuziasm.

Fusese subtil, și probabil doar Cassie îi remarcase entuziasmul, care însă era acolo.

– Nu Sfântul Augustin a fost acela care a spus că perfecțiunea unui bărbat constă în propria imperfecțiune? zise domnișoara Bellingham fluturând din gene.

– Ba da, așa cred. Foarte bine, domnișoară Bellingham, zise Reggie.

– Cât de fermecător de cultă ești, bombăni Cassie.

– Stai, o altă replică îmi vine în minte. Cum era? Reggie făcu o mică pauză. A, da. „Omul este propria stea, iar sufletul ce poate reda un om onest și perfect stăpânește toată lumina, toată influența...”

– „Soarta însăși.” Domnișoara Bellingham zâmbi plină de ea. John Fletcher, cred.

– Excelent, domnișoară Bellingham. De-a dreptul impresionant.

Reggie o privi cu admirație. Lui Cassie îi venea să îl plesnească. Domnișoara Bellingham se întoarse spre Cassie, părând a aștepta ceva.

– Domnișoară Effington?

– Da?

– Sunt sigură că poți să adaugi o replică pertinentă la discuție.

Domnișoara Bellingham o privi cu inocență. Cassie ridică din umeri.

– Trebuie să recunosc că nu-mi vine nimic în minte.

– Domnișoara Effington e expertă în Shakespeare, zise Reggie.

Expertă?

Cassie își forță un zâmbet modest.

– Nu aș spune că sunt expertă. Nu sunt vreo învățată, dar îmi place Shakespeare.

– La fel ca nouă tuturor, de altfel, zise domnișoara Bellingham în timp ce îi aruncă un zâmbet mult prea dulce. Sunt sigură că a avut și el ceva de spus despre perfecțiune.

– A avut ceva de spus despre aproape orice.

Zâmbetul lui Cassie era la fel de dulce, ascunzându-i încercarea disperată de a-și aminti ceva, orice, care nu suna complet stupid. De ce nu avea și ea același interes pentru literatură ca Delia?

– Să mă gândesc...

– Cred că a spus „Tăcerea e cel mai desăvârșit sol al bucuriei”, se auzi o voce în spatele ei.

Cassie se întoarse ușurată.

– „N-aș fi îndeajuns de fericit dacă aș putea să spun cât de fericit sunt." Domnul Drummond îi zâmbi. E din *Mult zgomot pentru nimic*. E singura replică pe care mi-o pot aminti din Shakespeare care să aibă de-a face cu perfecțiunea – și e oarecum obscură. Probabil de asta e dificil de reținut.

– Exact.

Cassie îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Bineînțeles, șopti Reggie.

– Îmi cer scuze că m-am băgat, dar și mie îmi palce foarte mult Shakespeare, zise domnul Drummond.

– La fel ca nouă tuturor, repetă domnișoara Bellingham, zâmbetul ei fiind mai reținut decât înainte.

– Domnișoară Effington, mă întrebam dacă ai vrea să mă însoțești la cină. Sunt mai mult decât puțin curios să aflu dacă și restul lucrurilor pe care mi le-a zis fratele dumitale despre dumneata sunt adevărate.

– Ți-a spus că e excentrică? întrebă Reggie.

– Nu, a zis că e remarcabil de deșteaptă.

– Serios? Sunt surprinsă. Cassie râse. Frații mei au tendința să fie critici.

– Nu pot să-mi imaginez ce ar putea critica, zise domnul Drummond ferm și îi întinse un braț. Mergem?

– Cred că Lady Pennington vrea să mergem într-o anumită ordine, interveni Reggie repede. În funcție de titlu.

– Dimpotrivă, milord. Domnișoara Bellingham se uită la Reggie. Mi-a spus că ar vrea să scape de această formalitate, având în vedere că suntem la țară și suntem cu toții prieteni – sau o să devenim.

– Chiar și așa, nu e potrivit.

Tonul lui Reggie era destul de încordat, iar Cassie îl privi surprinsă.

– Chiar și așa, milord, e casa ei și poate face cum dorește, zise domnul Drummond.

– În plus, adăugă domnișoara Bellingham, a spus că suntem asaltați de viconți. Și fratele meu, Lord Bellingham, tot viconte este. Din cauza asta, se complică situația, iar soacra ei a fost de acord cu ea. Dar cred că avem locuri special alese la masă.

– Atunci, e stabilit. Domnul Effington își întinse din nou brațul. Domnișoară Effington?

Cassie se uită la Reggie. Un zâmbet politicos se vedea pe buzele acestuia, însă ochii lui erau tăioși și cu nuanțe argintii. Arăta ca un bărbat care-și câștigase reputația. Un bărbat care era, în același timp, periculos și incitant. Un bărbat care gusta aroma amară a geloziei. Era prea minunat totul.

Cassie îl luă pe domnul Drummond de braț și îl privi.

– Aștept cu nerăbdare să ne continuăm conversația, domnule Drummond. Vreau să aflu totul despre plantațiile dumitale.

Bărbatul chicoti.

– Iar eu vreau să aflu totul despre dumneata.

Se îndreptară spre sala de mese, iar Cassie își impuse să nu se uite peste umăr. Era sigură că Reggie o avea să o însoțească pe domnișoara Bellingham la cină și nu ținea să o vadă pe Domnișoara Minunăție la brațul lui, sorbindu-i fiecare cuvânt.

Nu, scopul ei era să-l facă pe Reggie gelos, iar Lord Perfecțiune era omul perfect pentru asta. Deși nu voia să recunoască asta, domnul Drummond era, într-adevăr, perfect – și posibil chiar perfect pentru ea. Da, ar fi fost, dacă inima nu i-ar fi fost deja dată cuiva. Ce era mai rău era că domnișoara Belllingham părea potrivită pentru Reggie. Cine știa ce simțea acesta? Cassie era încrezătoare că Reggie ținea la ea, dar el avea totuși o anumită reputație cu femeile, motiv pentru care ea nu putea ignora posibilitatea ca el pur și simplu să se fi jucat cu ea. Mereu crezuse că găsirea lui Lord Perfecțiune și a Domnișoarei Minunăție avea să fie un lucru perfect și minunat.

Putea să fie însă cea mai mare greșeală a vieții ei.

Capitolul 11

O femeie care susține că știe ce vrea e periculoasă. O femeie care chiar știe ce vrea trebuie evitată.

Marcus, conte de Pennington

Reggie nu voia decât să o sugrume pe gazdă. Cu siguranță, insistența lui Gwen de a renunța la formalitate ar fi trebuit să funcționeze

în favoarea lui Reggie și, dacă ar fi fost mai rapid, el ar fi fost cel care ar fi condus-o pe Cassandra la cină. În schimb, rămăsese cu domnișoara Bellingham, care, ce e drept, îl ajutase să o facă geloasă pe Cassandra. Sau cel puțin l-ar fi ajutat dacă n-ar fi fost domnul Drummond.

La fel de ușor, Reggie ar fi putut să îl sugrume și pe Christian Effington, care găsise un Lord Perfecțiune care părea, într-adevăr, perfect. Iar Cassandra nu părea să considere perfecțiunea plictisitoare sau neinteresantă.

Nici măcar aranjamentul de la masă nu era pe placul lui Reggie, care era așezat între domnișoara Bellingham și Lady St. Stephens, față în față cu Cassandra, care stătea între Lord St. Stephens și domnul Drummond. Ar fi preferat ca tânăra să fie lângă el și cât de departe posibil de domnul Drummond. Atunci, ar fi avut posibilitatea unei conversații intime și șansa de a se uita în ochii ei albaștri. Însă, cum erau despărțiți de o masă, nu exista nici o șansă ca între ei să se petreacă ceva personal.

Dacă exista vreun avantaj la aranjament, acela era faptul că Lucy stătea în fața lui Christian Effington și nici măcar privirile seducătoare pe care ea i le arunca tânărului nu aveau efect, din cauza aranjamentelor florale dintre ei. Spre meritul lui Effington, acesta părea să se străduiască să nu o încurajeze pe fată și era prins în conversație cu domnișoara Bellingham la dreapta lui și domnișoara Hilliard în stânga lui. Toată atenția lui Lucy părea să-l facă pe Effington să se simtă incomod, motiv pentru care părerea lui Reggie despre el se îmbunătăți. Și mai bine era că tânărul Lord Bellingham, care era mult mai apropiat de vârsta lui Lucy decât oricine altcineva de la petrecere, părea fermecat de ea. Acesta nici nu putea să mănânce, preferând să se uite la ea cu adorație. Lucy părea conștientă de interesul lui, iar Reggie era destul de sigur că avea să îl încurajeze. Asta era... antrenamentul. Trebuia să aibă o conversație lungă cu mama lui despre pericolul care apare când le oferi tinerelor, mai ales surorilor, asemenea libertăți. În fața lui, Cassandra râse la ceva ce spusese Drummond, iar Reggie se abținu cu greu să nu sară peste masă, să își înfigă un pumn în fața perfectă a lui Drummond, să o ia pe Cassandra în brațe și să o ducă de acolo. Răpirea părea un plan din ce în ce mai bun.

– Ce masă excelentă, nu-i așa, milord? zise domnișoara Bellingham.

El își luă privirea de la Cassandra, își puse un zâmbet plăcut și se întoarse spre domnișoara Bellingham.

– Într-adevăr, domnișoară Bellingham, dar, de când îmi amintesc, mâncarea de aici a fost excepțională.

– Din ce am înțeles, și dumneata deții o proprietate în apropierea acestei moșii.

– Berkley Park este la jumătate de oră de călărit.

– Mi-ar plăcea să o văd.

– Poate aranjăm o ieșire cât stăm aici. Cu colțul ochiului, o văzu pe Cassandra uitându-se la el și îi zâmbi domnișoarei Bellingham. La Berkley Park este minunat în această perioadă a anului.

– Nu am nici o îndoială. Îmi place la țară.

– Serios? Ridică dintr-o sprânceană. Aș crede că o tânără ca dumneata, considerată o partidă excelentă și una dintre cele mai minunate femei ale sezonului, ar prefera distracția din Londra în locul vieții așezate de la țară.

– În nici un caz. Prefer spațiul deschis de la țară și mi-e dor să călăresc liberă, fără restricții ca în Hyde Park. Când ești considerată una dintre cele mai minunate femei ale sezonului, fiecare acțiune ți-e urmărită cu atenție și discutată. Cred că mulți din înalta societate așteaptă să vadă dacă vei cădea de pe culmi și chiar mai mulți speră c-o s-o faci.

Reggie se încruntă.

– Asta e o perspectivă destul de blazată asupra vieții, nu crezi?

– Probabil, dar, chiar și așa, e corectă. Tânăra ridică din umeri. Recunosc că asta a fost și motivul pentru care, atunci când Lady St. Stephens mi-a spus despre pariul dumitale cu sora ei, am fost intrigată și am acceptat să intru în joc. Tânăra se apropie de el și își coborî vocea. Poate fi foarte obositor să te duci de la o petrecere la alta, să te porți mereu frumos, totul în timp ce îți cauți un viitor soț și o partidă bună și, dacă ai noroc, afecțiune, poate chiar dragoste. Orice fel de distracție sau aventură e limitată la ce găsești în sala de bal. Cu excepția momentelor când ai ocazia să participi la o farsă ca aceasta.

Bărbatul râse.

– Iar dumneata faci o treabă excelentă, domnișoară Bellingham, și îți apreciez eforturile.

Ea rămase puțin tăcută, ca și cum și-ar fi ales cuvintele, și îl privi direct în ochi.

– Dragul meu Lord Berkley, nu sunt sigură că încă joc un rol.

– Ce vrei să spui? întrebă el încet.

Tânăra zâmbi.

– Milord, ești o partidă excepțională. Ai un titlu bun și avere. Ești excepțional de atrăgător și cult. Per total, ești tot ce și-ar dori o femeie la un soț. Aș putea alege mult mai rău.

Reggie își opri un junghi de panică.

– Dar, cu siguranță, ai putea alege și mult mai bine.

Domnișoara Bellingham râse.

– Și mai ești și modest. Nu, milord, mă tem că îmi place de dumneata.

– Dar eu sunt îndrăgostit de domnișoara Effington.

– Serios? Ți-ai declarat sentimentele?

– Nu.

– Deci nu ai cerut-o în căsătorie?

– Nu încă.

– Înțeleg. Deci nu ești promis nimănui.

– Ai putea spune...

– Asta și spun, milord. Tânăra se apropie de el, privindu-l cu ochii ei violeți. Când am fost de acord să particip la această șaradă, am făcut-o pentru că mi s-a părut amuzant. Acum, cred că ar exista un beneficiu mult mai mare decât distracția.

Bărbatul căută cuvintele potrivite.

– Ești extraordinar de directă, domnișoară Bellingham.

– Nu văd nici un motiv să nu fiu directă – sau sinceră. O licărire insinuantă îi străluci în ochi. Îmi plac bărbații cu o anumită reputație. Bărbații care fac exact ce vor, fără să se teamă de consecințe. Bărbații care iau ce vor. Bărbații exact ca dumneata.

– Dumnezeule, domnișoară Bellingham.

Reggie o privi îngrozit. Dintre toate momentele în care planul lui original de a atrage femei putea să funcționeze, acesta clar nu era unul bun.

– Pe lângă toate lucrurile care mi se par atrăgătoare la dumneata, mi-ar plăcea să fiu vicontesă. Următoarea Lady Berkley.

– Domnișoară Bellingham!

– Felicity, toarse ea.

– Domnișoară Bellingham, zise el ferm, sunt foarte flatat, dar inima mea aparține altcuiva.

– Pentru moment.

– Pentru totdeauna.

– Mai vedem noi, milord. Mai vedem.

Tânăra îi aruncă un zâmbet hotărât, care îl tulbură teribil, apoi se întoarse să discute cu Effington. Reggie rămase uimit și se uită peste masă, doar ca să vadă privirea enervată a Cassandrei. Reuși să-i arunce un zâmbet slab. Tânăra își miji ochii și apoi se întoarse, îndreptându-și atenția spre Drummond.

La naiba cu totul! Ce să facă acum? Nu putea să o evite pe domnișoara Bellingham și, în același timp, să o facă geloasă pe Cassandra. Deși, judecând după privirea pe care tocmai i-o aruncase Cassandra, partea cu gelozia mergea bine. Însă, dacă ar fi continuat să-i dea atenție domnișoarei Bellingham, nu ar fi făcut decât să-i sporească determinarea de a deveni următoare vicontesă Berkley. Cum era posibil ca planul să fi mers atât de prost? Cum avea să îndrepte lucrurile?

Răpirea chiar părea o idee excelentă. Chiar și așa însă, Cassandra tot putea să refuze să se căsătorească cu el. În ciuda părerilor ei clare despre ce era și ce nu era potrivit, era destul de încăpățânată cât să permită ca reputația ei să fie distrusă și să spună că avusese dreptate, chiar nu se potriveau. Până la urmă, numai un bărbat cu o reputație scandaloasă ar fi răpit-o. În plus, scandalul rezultat l-ar face chiar mai atrăgător în ochii domnișoarei Bellingham, și cine știe cât de departe era aceasta dispusă să meargă ca să obțină ce voia? Nu, femeia aceea era o făptură periculoasă și înfricoșătoare.

Poate era momentul să riște și să-i spună Cassandrei ce simțea. Să riște să-și ofere inima. Având în vedere momentul pe care îl împărtășiseră, era posibil ca și ea să simtă același lucru. Nu dorise să se arunce din nou în prăpastie, nu până când nu o putea face mână în mână cu femeia pe care o iubea. Și nu voia să o tragă cu forța. Dar avea să o facă dacă nu avea de ales. Nu voia să o piardă. Ignoră vocea din cap care-i șopti că nu o avusese niciodată cu adevărat. Trebuia să facă ceva, și asta cât mai repede posibil. Înainte ca ea să decidă că Lord Perfecțiune era, într-adevăr, perfect pentru ea. Înainte ca Domnișoara Minunăție să fie declarată noua Lady Berkley. Înainte

să apară vreo altă răsturnare de situație într-un plan din ce în ce mai complicat și înainte ca Reginald, vicontele Berkley, să renunțe cu totul la femei ca să-și petreacă restul zilelor într-o mănăstire – preferabil una condusă de călugări care făceau brandy de calitate.

Cassie se rezemă de balustrada de piatră a terasei reședinței Holcroft și se uită la oamenii din salon prin ușile mari lăsate deschise ca să intre briza serii. În acea clipă, tânăra prefera să stea afară, sub stele, să inspire aerul proaspăt. În plus, locul era perfect ca să vadă tot ce se întâmpla și era, în același timp, și destul de retras. Ezită între a se duce la mesele unde se jucau cărți și a se alătura membrilor mai tineri ai petrecerii, care erau strânși în jurul pianului, unde domnișoara Bellingham și domnul Drummond cântau duete în armonie. O armonie perfectă.

Sau poate ar trebui să-l ia pe Reggie, care era prins într-o conversație cu Lord Pennington, cu Thomas și cu St. Stephens, să îl ducă în grădina cu trandafiri și să îi dea voie să o seducă. Nu era o opțiune potrivită, dar clar era în capul listei.

Cina fusese deopotrivă nesfârșită și destul de plăcută. Domnul Drummond era un partener fermecător și atent. Cassie își dădu seama că îi plăcea mult de el și, oricât ar fi încercat, nu găsea nimic la el care să nu poată fi considerat perfect. Era amuzant, cu un simț excelent al absurdului. Cassie râsese aproape la fel de mult cât mâncase. Era prietenos, dar nu agresiv, flirta, dar nu era îngâmfat, era inteligent fără să fie arogant și modest fără să se prefacă umil. Era, într-adevăr, tot ce crezuse ea că și-ar putea dori de la un bărbat.

Doar că nu era bărbatul potrivit.

Bărbatul pe care îl voia era, în acel moment, obiectul atenției domnișoarei Bellingham. Era impresionant că tânăra reușea să cânte atât de bine și, în același timp, să-i arunce priviri seducătoare lui Reggie din capătul camerei. Era ceva ce domnișoara Bellingham nu făcea bine?

Cassie nu credea că cineva ar fi descris-o ca fiind excentrică.

Însă ea observă că Reggie nu părea la fel de captivat de domnișoara Bellingham pe cât era aceasta de el. Zâmbetele pe care i le arunca tinerei erau mai degrabă politicoase. Cassie se înviora. Poate, în ciudat discuțiile intime pe care Reggie și domnișoara Bellingham păruseră să le aibă la cină, el nu era interesat în mod special de aceasta.

În acea clipă, Reggie se uita la sora lui, care îi zâmbea fermecător lui Lord Bellingham, îi arunca priviri seducătoare domnului Drummond și flirta cu Christian, care avea expresia unui animal vânat. Cassie își reținu un zâmbet. Așa îi trebuia lui Christian, să fie curtat de o femeie, sau mai degrabă de o fată, pe care nu o putea curta. Și așa îi trebuia și lui Reggie. Bărbatul acesta era o enigmă. Îl studie cu atenție. Era protector cu sora lui și îi păsa de viitorul ei. Avea un aer suferind când venea vorba despre mama lui, însă părea să țină la ea. Era un prieten loial al lui Lord Pennington și al lui Thomas și atât Gwen, cât și Marianne îl lăudau. Nimic din ce Cassie aflase despre Reggie din interacțiunea cu el nu se potrivea cu reputația lui. Nici nu îi mai păsa de ce făcuse sau nu bărbatul în trecut. Doar de ce putea face sau nu în viitor.

– Văd că ți-ai schimbat părerea despre Berkley.

Leo se apropie de ea, iar tânăra râse.

– Ce te face să spui asta?

– Ei bine, dragă soră, te cunosc mult mai bine decât crezi. Am observat că, deși i-ai atras atenția domnului Drummond, care a fermecat toate femeile de aici și toate îl privesc ca și cum ar fi un preparat apetisant, tu nu te uiți la el așa cum te uiți la Lord Berkley.

– Prostii, Leo, nu mă uit în vreun fel aparte la Lord Berkley.

Leo ridică sceptic dintr-o sprânceană.

– Serios, nu o fac.

El zâmbi, iar Cassie oftă resemnată.

– Foarte bine. E posibil să fiu totuși puțin de tot interesată de el.

– Știam eu. Să înțeleg că te-ai aventura să aduci un crai pe calea cea dreaptă?

– Dacă trebuie. Dar, Leo, adevărul e că nu sunt sigură că trebuie schimbat prea mult. În plus, îmi place de el exact așa cum e.

– Serios?

– Mă tem că da.

– Atunci... Leo își alese cuvintele cu grijă. Având în vedere că înainte nu ai luat în calcul aducerea cuiva pe drumul cel bun și nu ai mai vorbit despre un bărbat așa cum vorbești despre acesta, pot să presupun că ții la el? Poate chiar îl iubești?

– Așa se pare.

– Înțeleg, încuviință el încet. Nu te gândești la ceva prostesc, nu?

– Toate lucrurile la care mă gândesc par destul de prostești. Își studie fratele cu atenție. Ce înțelegi, mai exact, prin prostesc?

– Adică, există mai multe moduri prin care o femeie poate forța un bărbat să o ia de nevastă.

– Să îl forțez? Să îl forțez! Nu-mi vine să cred că spui așa ceva!

– Pur și simplu...

– În primul rând, după cum știi, am primit mai multe propuneri de-a lungul anilor – și nici una n-a fost forțată. În plus, chiar crezi că i-aș permite lui sau oricărui bărbat să... să mă compromită în încercarea de a mă căsători?

– Vorbește mai încet. Recunosc că mi-a trecut prin minte.

– Leo!

– Haide, Cass, nu e ieșit din comun. Mereu ai făcut orice ți-ai dorit ca să obții exact ce voiai.

– În limitele comportamentului respectabil.

– În mare parte.

– Chiar și așa, dacă aș fi compromisă, nu m-aș gândi nici măcar pentru o clipă să pretind să fiu luată în căsătorie.

– Nici nu ar trebui, fiindcă aș insista eu să te căsătorești.

– Nu ai avea nici un cuvânt de spus în privința asta. Ba chiar nici nu ai ști despre așa ceva. Și nu-mi vine să cred că te gândești că aș face așa ceva.

– Bine, poate m-am grăbit puțin.

Tonul lui era plin de ranchiună. Lui Leo nu-i plăcea să admită că greșise.

– Poate. Leo, nu am de gând să forțez pe nimeni să se căsătorească cu mine. Dacă se ajunge la așa ceva, o să fie pentru că amândoi ne dorim asta.

– Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să spun nimic, ar fi trebuit să știu mai bine de atât. Sunt pur și simplu prea obișnuit să îmi fac griji pentru tine ca să mă opresc acum. Trebuie să accept faptul că ești o femeie inteligentă, cu abilitatea de a face propriile alegeri în viață.

– Nu te cred.

– Nici nu ar trebui. Leo zâmbi. Nu am de gând să-ți permit nimic ce ți-ar putea distruge viața.

– Grija ta e emoționantă. Tânăra îl studie îndelung. Ultimul lucru de care avea nevoie sau pe care îl voia era ca Leo să creadă că avea

planuri ilicite cu Reggie, motiv pentru care îi urmărea fiecare mișcare. Așa cum am spus, nu am de gând să îl prind pe Lord Berkley într-un mariaj.

– Atunci, nu avem de ce să ne facem griji. Tonul lui se îmblânzi. Cass, sunt încântat că ai găsit, în sfârșit, un bărbat cu care vrei să te căsătorești și sunt pregătit să fac orice dorești ca să te ajut cu această poveste de dragoste. Până la un anumit punct, bineînțeles.

– Da?

– Da. Nu vreau decât să te văd căsătorită și fericită. Și sper ca în curând să nu mai am de ce să fiu preocupat de activitățile tale și să-mi fac griji pentru viitorul tău.

Cassie își opri impulsul de a-i spune lui Leo că avea de gând să continue să renoveze case și după ce se căsătorea, mai ales acum, când știa ce putea face cu câștigurile ei. Dacă avea să se căsătorească cu Reggie, era posibil ca serviciile vicontesei Berkley să fie chiar mai scumpe decât cele ale unei Effington. Nu luă în calcul posibilitatea ca Reggie să vrea ca ea să pună capăt afacerii.

– Deci mă ierți?

– Posibil. Se gândi o clipă. Leo, ce părere ai despre domnișoara Bellingham?

– Domnișoara Bellingham? Leo se uită la tânăra care stătea la pian, și în ochi îi apăru o licărire. Cred că am aceeași părere pe care o are fiecare bărbat care a întâlnit-o. Este superbă. Un diamant șlefuit. Nu văd nimic la ea care să nu fie aproape perfect. E o întruchipare a perfecțiunii. Silueta ei... și ochii aceia violeți.

– Da, am observat. Cassie se abținu să îi dea o replică sarcastică. Am observat și cât de des își îndreaptă ochii violeți spre Reg... Lord Berkley.

– Serios? Și ai prefera să îi îndrepte în altă parte?

– Mă cunoști bine, zise Cassie.

– Poate în direcția mea?

– Aș vrea să mă fi gândit la asta.

Leo oftă teatral.

– Ar fi un sacrificiu, dar măcar atât pot să fac și eu ca să mă asigur că sora mea e fericită.

– Nu îți cer să o iei de nevastă. Nu sunt sigură cât de bine s-ar potrivi o întruchipare a perfecțiunii în familia noastră. Doar

distrage-i atenția. Flirtează cu ea. Las-o să flirteze cu tine. Genul ăsta de lucruri.

– Sigur găsesc eu ceva, șopti Leo, în timp ce o fixa cu privirea pe domnișoara Bellingham. Ce nu fac eu pentru sora mea?!

– Sunt sigură că o să fie foarte neplăcut, comentă Cassie.

– Groaznic. Nici nu știu cum o să rezist.

Leo îi aruncă un zâmbet obraznic, apoi traversă terasa și se alătură invitaților de lângă pian.

Cassie îl privi zâmbind cu șiretenie. Ca frate mai mare, Leo putea să fie enervant, însă avea un fel aparte de a fi. Cassie îl privise fermecând mai multe femei și trebuia să admită că era irezistibil. Nu trebuia să-și facă griji în privința domnișoarei Bellingham – cel puțin, pentru moment. Avea treburi mult mai importante de care să se ocupe. Se întoarse și se uită la grădinile întunecate de trandafiri.

Cassie nu știa sigur când luase decizia de a-i mărturisi lui Reggie ceea ce simțea. Nu știa sigur când le recunoscuse nici în fața ei. Mai devreme, fusese la un pas să îi spună totul, însă acum era fericită că nu o făcuse. Exista și posibilitatea ca el să nu-i împărtășească sentimentele, și ar fi fost mai puțin umilitor să afle în privat decât în mijlocul unei camere aglomerate.

Nu voia să-l prindă pe Reggie într-un mariaj și, deși nu ar fi recunoscut niciodată în fața lui Leo sau a altcuiva, cu excepția Deliei, ideea de a împărți patul cu el îi apăruse în minte. Reggie era primul și singurul bărbat al cărui sărut îi dăduse fiori.

Primul și singurul bărbat care îi umpluse gândurile ziua și noaptea. Primul și singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Dacă nu avea să se căsătorească cu el, nu voia pe nimeni altcineva. Însă ideea de a împărți patul cu el, de a sta în brațele lui, de a experimenta actul dragostei... Nu i s-ar fi părut deplasat. Dumnezeule, ce pățise?

Nu mai era preocupată de evitarea scandalului, ci mai degrabă dispusă să-l primească – și chiar cu brațele deschise. Voia să se căsătorească, dar îl voia pe Reggie mai mult. Voia să meargă pe drumul scandalului cu el, indiferent de consecințe. Era momentul să-i spună ce simțea. Era momentul să lase grija la o parte și să înceapă să îl curteze pe bărbatul pe care îl iubea.

– Începe să aibă farmecul unei farse franțuzești, nu crezi? îi șopti Reggie la ureche.

Ea se întoarse cu zâmbetul pe buze și se uită în salon.

– Par să fie tot felul de situații interesante în cameră.

– Așa e. Majoritatea sunt destul de...

– Indecente?

Bărbatul râse.

– Puțin spus. Reggie își încrucișă brațele la piept, se rezemă de balustradă și arătă spre jucătorii de cărți. În colțul ăla, o avem pe mama lui Marcus, care e de mai mulți ani într-o relație cu bărbatul de lângă ea, domnul Whiting, avocatul familiei.

– Serios?

– Iar la masă am observat-o și pe mama, cum flutură din gene la colonelul Fargate.

– Se pare că se flutură o groază de gene prin cameră, comentă Cassie. Domnișoara Hilliard pare să fi întinerit deodată cu câțiva ani, iar domnișoara Fargate e mult mai însuflețită.

– Este impresionant. Abia de mai pot urmări cine aruncă priviri cui, zise Reggie.

– Din fericire, flirtul mamei nu o împiedică să o supravegheze pe sora mea. Lucy e hotărâtă să flirteze cu fiecare bărbat disponibil din cameră.

– Antrenament?

– Urăsc cuvântul ăsta! șopti el.

– Pare să-și îndrepte atenția mai ales asupra lui Christian, în detrimentul tânărului Lord Bellingham, care pare fermecat de sora ta.

– Grozav, zise el serios.

– Mi se pare destul de amuzant.

– Totul?

Reggie arătă spre cameră.

– Da, bineînțeles, dar eu mă refeream la tine.

– Ți se pare că sunt amuzant? În ce fel?

– În mai multe feluri, însă, în momentul de față, cred că atitudinea ta protectoare față de sora ta e foarte distractivă. Cassie ridică din umeri. Mai ales având în vedere reputația ta. Deși presupun că, dintre toți oamenii, tu chiar ești conștient de natura înșelătoare a bărbaților.

– Serios? Da, bineînțeles că sunt.

Reggie ezită, ca și cum s-ar fi hotărât ce să spună.

– În legătură cu acea reputație a mea.

– Da?

– Ar trebui să-ți spun... Poate e momentul... Sinceritate și toate cele. O privi în ochi, apoi oftă resemnat. Sunt dispus să iau în calcul schimbarea comportamentului.

– Da?

– Da. Mi s-a atras atenția printr-un comentariu făcut la cină...

– Un comentariu făcut de domnișoara Bellingham?

Vocea lui Cassie era relaxată. Reggie încuviință.

– Cu siguranță.

– Ești dispus să te schimbi datorită unui comentariu făcut de domnișoara Bellingham? întrebă ea încet, simțind o greutate în stomac.

– Dumnezeule, da! E o tânără foarte hotărâtă.

Cassie îl privi.

– Hotărâtă?

– Să obțină ce vrea. Reggie se uită la domnișoara Bellingham. Nu-ți dai seama doar privind-o, dar bănuiesc că Felicity are o voință de fier.

– Felicity?

Greutatea din stomac deveni mai apăsătoare.

– Asta e numele ei. Reggie ridică din umeri. Având în vedere discuția noastră, o să mă gândesc la ea ca la domnișoara Bellingham. Știu că nu e potrivit să îi spun pe numele mic, dar viața la țară e mai relaxată. Ce nu ar fi acceptabil în oraș aici e. Deși nu cred că i-aș spune Felicity în față – sau în fața nimănui.

– Cu excepția mea.

– Da, bineînțeles, dar noi doi suntem prieteni, putem să fim sinceri unul cu celălalt. Zâmbi. În cele mai multe situații.

– Sinceritatea e supraestimată, bombăni Cassie, care își căută cuvintele potrivite. Să înțeleg că ești dispus să te schimbi pentru domnișoara Bellingham?

– Absolut. Reggie se gândi pentru o clipă, apoi făcu ochii mari și clătină din cap. Nu, nu asta vreau să spun. Nu pentru domnișoara Bellingham, ci din cauza ei. E cu totul altceva.

– Da?

– Da.

– Poate poți să-mi explici.

– Poate aș putea. Ridică din umeri. Dar nu pot. Nu chiar.

Cassie își alese cu grijă cuvintele și le forță să treacă de nodul din gât.

– Milord, cred că îmi datorezi patruzeci de lire.

– Ce? De ce?

– Deoarece e evident că e Domnișoara ta Minunăție.

Reggie se încruntă.

– Da, și eu l-am găsit pe Lord Perfecțiune al tău, deci e remiză. În plus, nu ea e Domnișoara *mea* Minunăție, e pur și simplu o domnișoară minunată. O privi lung și făcu ochii mari. Domnișoară Effington, Cassandra, cred că ești geloasă.

– În nici un caz, spuse ea răspicat, furia înlocuind durerea care o cuprinsese la gândul că Reggie ar fi fost dispus să se schimbe pentru domnișoara Bellingham și la revelația că probabil o plăcea mult pe aceasta.

Reggie zâmbi enervant.

– Sunt sigur că ești.

– Nu fi absurd! Nu sunt geloasă, dar recunosc că sunt îngrijorată. Da, ăsta e cuvântul potrivit. Îngrijorată.

– Serios?

Reggie continuă să zâmbească, iar Cassie rezistă impulsului – ba nu, nevoii – de a-l lovi. Tare. Cu mâinile goale.

– Cum aș fi îngrijorată pentru un prieten pe care îl văd că face o greșeală groaznică.

– Bănuiesc că ești singura care crede că domnișoara Bellingham – Felicity – ar fi o greșeală groaznică.

Reggie se uită la domnișoara Bellingham.

– Toți ceilalți domni, inclusiv propriul tău frate, și majoritatea doamnelor cred că ar fi o partidă excelentă.

– Reggie, uită-te doar cum te privește. E un prădător.

El își reținu un râset.

– Nu e deloc amuzant. Am văzut femei care se uită fix la fel la frații mei. Se uită la tine de parcă e un câine de vânătoare și tu ești o vulpe. O vulpe foarte înceată și nu foarte isteață.

– Complimentul ăsta o să mi se urce la cap, zise el.

– E mai interesată de titlul tău și de averea ta decât de tine.

– Din nou, părerea ta despre farmecul meu e copleșitoare.
– Oprește-te, Reggie. Poți fi fermecător, și știi asta foarte bine – și la fel știu, probabil, și sute de femei.
– Desigur.
Reggie ridică modest din umeri.
– Chiar și așa, am mai văzut femei ca ea. E neobosită când vine vorba să obțină ce vrea.
– Nu e exact ca tine, din punctul ăsta de vedere?
– Nu, în nici un caz. Eu am... Se gândi o clipă. Limite dincolo de care nu trec.
Dintr-odată, se gândi la compromis. Chiar dacă Cassie era nerăbdătoare să ajungă în patul lui, nu ar folosi niciodată ruinarea ei ca să îl forțeze să se căsătorească. Se îndoia că domnișoara Bellingham gândea la fel.
– De ce-ți pasă, Cassandra? Privirea lui o căută pe a ei. Până la urmă, domnul Drummond e tot ce păreai să-ți fi dorit vreodată. Și pare fermecat de tine.
– Îmi pasă pentru că ești prietenul meu. Atâta tot. Și ai dreptate, domnul Drummond e tot ce mi-am dorit vreodată. Și îmi place de el.
– Chiar îți place de el?
– De ce nu mi-ar plăcea? Bărbatul e perfect.
– Perfecțiunea e la fel de supraestimată ca sinceritatea.
– Ba nu e așa. Perfecțiunea e... perfectă.
– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cât de mult îți place de el?
– Nu m-am hotărât încă. Se întoarse și se uită spre salon. Dar e momentul să aflu.
– Cassandra!
Reggie o prinse de braț și o trase înapoi. Ea scăpă evantaiul peste balustradă. Cassie îi dădu mâna la o parte și îl privi.
– Uite ce ai făcut. Se trase într-o parte, se uită peste balustradă și minți: E evantaiul meu preferat.
– Îmi cer scuze, dar nu cred că am terminat conversația.
– Te înșeli.
Cassie se îndreptă spre scările care dădeau spre grădină.
– În plus, spuse Reggie în spatele ei, cred c-a fost foarte nepoliticos să mă întrerupi.

– La ce te așteptai? Nu sunt Domnișoara Minunăție.

– Nu cred că te-ar confunda cineva cu ea.

– Mulți bărbați m-au considerat destul de minunată!

Reggie pufni neîncrezător, însă ea îl ignoră.

– Dar, evident, nu sunt genul de femeie pentru care s-ar schimba cineva.

– Evident.

Cassie se întoarse spre el și îl privi.

– Ce lucru groaznic să spui.

– Dar e adevărat. Nici un bărbat nu s-ar schimba pentru tine, pentru că ești genul de femeie care îi înnebunește pe bărbați! Care îi determină pe bărbații normali să facă lucruri la care nu s-ar fi gândit vreodată. Îi face nebuni, iraționali, proști, îi împinge să facă lucruri stupide!

– Ce fel de lucruri?

– Nu știu!

– În viața mea, nu am făcut un bărbat să o ia pe calea greșită.

Cassie se întoarse și continuă să coboare scările.

– Pe mine clar m-ai abătut de pe drumul cel bun.

– Deja erai abătut.

– Ei bine, m-am răzgândit. Orice bărbat care nu e un idiot complet s-ar schimba pentru tine. M-aș schimba pentru tine. Cred că meriți să mă schimb. Te consider absolut minunată.

– Ha! Cassie ajunse jos și înaintă pe lângă peretele terasei. Spui asta doar pentru că pare... lucrul perfect pe care să-l spui.

– În nici un caz. Numai un nebun te-ar considera minunată.

– Chiar și așa... Îi adresă un zâmbet îngâmfat. Domnul Drummond mă consideră minunată.

– Exact. Bărbatul e, cu siguranță, nebun, bombăni Reggie, în timp ce cerceta împrejurările cu privirea. Unde crezi că e evantaiul ăla afurisit?

– Habar n-am. Cassie se îndepărtă, cu privirea ațintită în jos, în fața ei. Inspiră adânc și încercă să pară relaxată. Domnul Drummond m-a întrebat dacă mă poate vizita când ne întoarcem în oraș.

Îl simți pe Reggie încordându-se în spatele ei.

– Ce ai zis?

– Nu puteam refuza, spuse ea ridicând din umeri. Ar fi fost nepoliticos.

– Niciodată nu ai avut probleme cu a fi nepoliticoasă în legătură cu mine, zise el tăios.

– Asta pentru că ești cel mai enervant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Ei bine, nu sunt chiar perfect!

– Într-adevăr, ești cel mai puțin perfect pe care l-am întâlnit vreodată!

Pufăi exasperată și îl privi direct.

– Cel mai enervant și mai puțin perfect. Se pare că am potențial.

– Potențial pentru ce?

– Pentru schimbare. Pentru... pentru perfecțiune!

– Nu ai putea să fii vreodată perfect, zise ea.

– Nu, nu aș putea. Chiar cauți perfecțiune? Ce vrei, mai exact?

Întrebarea pluti în aer între ei.

Cassie îl privi o clipă lungă, și toată furia din ea dispăru, înlocuită de nevoie și de dorință. Fără să gândească, îl apucă de haină și îl trase spre ea, sărutându-l. Pentru un moment, Reggie nu se mișcă, din cauza șocului, după care o cuprinse strâns în brațe. Dorința crescu în ea. Voia ca Reggie să-i sfâșie hainele și voia ca și ea să le rupă pe ale lui. Voia să-i simtă pielea goală lipită de a ei. Voia tot ce ținea de el, indiferent de consecințe.

Cassie deschise gura, și limba ei se întâlni cu a lui, într-un dans intim al foamei și al nevoii. Corpul ei se mulă pe al lui, ca și cum ar fi fost făcuți unul pentru celălalt. Ca și cum erau jumătăți ale aceluiași întreg. Ca și cum ar fi fost sortiți. Simți dovada tare a erecției lui, iar asta nu făcu decât să-i mărească dorința. Ar fi putut să se ofere lui chiar în acel moment și să întâmpine scandalul și ruina cu brațele deschise.

Își plimbă degetele prin părul lui și se lipi de el, conștientă de senzația sânilor ei striviți de pieptul lui. Reggie o ținea ferm, cu o mână pe spate, în timp ce cealaltă îi alunecă pe șold și i se plimbă ușor peste fund. Gura lui Reggie se mută să-i guste gâtul și valea dintre sâni. Tânăra își lăsă capul pe spate și își ținu răsuflarea, pierdută în senzația sublimă a buzelor lui pe pielea ei. Mâna lui i se așeză

pe un sân, degetul mare mângâindu-i sfârcul prin materialul rochiei. Cassie îl strânse de umeri și icni.

Reggie o trase și mai aproape de el și îi gustă din nou buzele, cu o foame care se potrivea cu a ei. Și voia mai mult.

Reggie își îngropă fața în gâtul ei, vocea lui fiind un simplu geamăt.

– Cassandra, asta nu e locul...

– Nu? Se chinuia să inspire și să nu-și piardă de tot mințile. Ești sigur?

Reggie își înălță capul și o privi.

– Cassandra, eu...

– Probabil ar trebui să mă pleznești pentru asta, zise ea. Pentru că mi-am permis libertăți cu tine.

– Niciodată nu aș lovi o femeie. Reggie o studie o clipă, apoi îi aruncă un zâmbet insinuant. Deși ideea de a te așeza pe genunchiul meu și de a te plesni la fund e atractivă.

Cassie icni cu o încântare surprinzătoare.

– Reggie!

– Cassandra! Trebuie să vorbim înainte să...

– Da?

Ea zâmbi și își plimbă buzele peste ale lui.

– Înainte să fie prea târziu.

– E prea târziu.

Cassie îl mușcă de buza de jos și se bucură de felul în care corpul lui se încordă.

– Știi că în direcția asta se află scandalul și ruina?

Vocea lui avea ceva ciudat, ca și cum ar fi încercat să se controleze. Excelent.

Tânăra se întoarse și îl sărută pe față.

– Știu, dar nu-mi pasă.

– De ce? întrebă, înghițind cu dificultate.

– Pentru că... „Pentru că te iubesc." Ceva, probabil frica, ținu cuvintele departe de buzele ei. Pentru că am douăzeci și patru de ani și sunt considerată excentrică. Pentru că nu am întâlnit niciodată un bărbat pentru care să fiu dispusă să mă arunc în scandal și ruină. Pentru că nu am dorit niciodată un bărbat până acum. Își așeză mâna pe obrazul lui și îl privi în ochi. Și pe tine te doresc.

– Înțeleg, zise el încet.

– Serios?

– Nu. Dar nu cred că o să înțeleg vreodată ceva legat de tine.

În glasul lui se simțea o notă de permanență, iar Cassie rămase fără aer. Reggie îi luă o mână, i-o ridică la buze și i-o sărută. Plăcerea o străbătu.

– Ar trebui să ne întoarcem la ceilalți, înainte să își dea seama că lipsim, spuse el cu o hotărâre pe care Cassie nu i-o luă în serios. Și trebuie să vorbim.

– Da? șopti ea.

– O s-o facem – dacă nu o să fim prinși într-un scandal.

– Îmi place ideea de a fi în centrul unui scandal.

– Mie nu.

– Cred că ești obișnuit să fii ținta unui scandal.

Cassie își puse mâinile pe pieptul lui și simți cum mușchii i se încordară sub degetele ei.

– Sigur, în trecut, dar dacă e să mă schimb...

– Schimbarea poate să aștepte.

Mâinile lui Cassie alunecară pe pieptul lui. Reggie o prinse de mâini și o privi în ochi.

– Nu sunt nici timpul și nici locul pentru o discuție serioasă sau pentru orice altceva.

– Pot să mă gândesc la tot felul de locuri minunate, private, pentru discuții serioase sau pentru orice altceva.

Vocea ei era joasă, ademenitoare și destul de șocantă chiar și pentru ea. Cassie mai flirtase cu bărbați în trecut, însă niciodată nu fusese atât de disponibilă, deschisă și seducătoare.

– Sunt sigur că poți.

Reggie o dădu la o parte și făcu un pas în spate. Cassie își propti pumnii în șold și îl privi.

– Ce se întâmplă cu tine?

– Nimic. Absolut nimic, spuse el într-un mod nu tocmai convingător.

– Nu te cred. Uite, eu sunt dispusă să te las să profiți de mine, și tu nu vrei.

– Am standarde clare în legătură cu momentul și locul, zise el.

– Cu siguranță, nu și cu cine, având în vedere reputația pe care o ai.

Cassie îl studie iritată.

– Eu... eu... Reggie se îndreptă și se o privi. Nu dezvirginez inocente.

– Nici măcar virgine doritoare?

– Sunt cel mai groaznic gen.

– Dar eu sunt o virgină doritoare!

Cuvintele îi ieșire pe gură înainte să le poată opri, iar fața îi luă foc.

– Cred că tocmai mi-am demonstrat ideea. Reggie o luă de mână și se îndreptă spre scări. Haide, trebuie să ne întoarcem. Imediat.

– De ce?

– Pentru că... Se opri brusc și o luă în brațe. Pentru că am standarde, Cassandra, nu numai în legătură cu tinerele care sunt prea directe pentru propriul bine, ci și în legătură cu modul, timpul și locul potrivite pentru asemenea lucruri, și, dacă rămânem aici, nu pot să garantez pentru siguranța ta.

– Nu vreau să fiu în siguranță!

– Dar eu vreau să te protejez. Reggie o privi atât de intens, că o lăsă fără aer și îi înmuie voința și inima. Nu o să dau voie nimănui, nici măcar mie, să te rănească. Iar asta mă împiedică să îți iau inocența pe pământul tare de sub tufișurile de trandafiri, într-o pauză furată de la o petrecere. Meriți mai mult de atât.

– Da?

– Da, categoric, spuse, și în zâmbetul lui se simți un amestec de amuzament și atașament. Până la urmă, ești excentrica domnișoară Effington.

Acel apelativ nu sunase niciodată atât de bine.

– Iar tu ești infamul Lord Berkley.

Reggie o privi o clipă, apoi clătină din cap, o luă de mână și se îndreptă din nou spre salon.

– Domnișoară Effington, o să fii ruinată dacă nu ne întoarcem imediat.

– Mi-ar plăcea să fiu ruinata domnișoară Effington, șopti ea. Asta dacă ruinarea mea ar avea legătură cu infamul Lord Berkley.

– Dumnezeule!

Bărbatul gemu și bombăni ceva ce Cassie nu înțelese, apoi continuă să urce scările, trăgând-o după el.

Bucuria pură clocotea în ea. Poate că Reggie era mai ușor de înțeles decât crezuse inițial. Deși nu avea experiență cu bărbații într-un mod intim, știa destule cât să-și dea seama când unul o dorea la modul carnal. Reggie o dorea, la fel cum și ea îl dorea. Cassie nu se putea gândi decât la un singur lucru care l-ar împiedica pe un bărbat cu o reputație scandaloasă să ia exact ce voia și ce i se oferea.

Tânăra râse tare, iar Reggie bombăni din nou ceva ce ea nu înțelesese. Nu că ar fi contat. În acel moment, era convinsă că infamul Lord Berkley era îndrăgostit de excentrica domnișoară Effington.

Acum, nu mai trebuia decât să-l determine să recunoască și să accepte acest lucru și, cu puțin noroc, să și facă ceva în privința asta.

Capitolul 12

Când ai de-a face cu reprezentantele sexului slab, trebuie să știi că ce spun nu e mereu ce vor să spună. Vai și amar de bărbatul care nu înțelege diferența.

Anthony, vicontele St. Stephens

– Așadar, ce să fac? întrebă Reggie nerăbdător.

Marcus și Thomas dădură ocol mesei de biliard. Durase o eternitate până când restul invitaților se retrăseseră la culcare. Doamnele și domnișoarele plecaseră în urmă cu ceva timp, însă domnii se strânseseră în sala de biliard a casei, ca să joace și să se bucure de brandy-ul și trabucurile bune ale lui Marcus. Drummond câștigase fiecare joc pe care îl jucase și o făcuse într-un mod atât de plăcut, că pierzătorii nu îi puteau purta pică. Până și Reggie avea probleme să-l urască. Nu-și putea imagina cum de pierduse Drummond un pariu cu Christian, deoarece nu și-l putea imagina pierzând la ceva. Ambii frați Effington și St. Stephens erau și ei jucători excelenți. Townsend era destul de bun, dar nu consistent, iar tânărul Bellingham mai avea multe de învățat. Whiting și colonelul Fargate îi observaseră

pe ceilalți, apoi plecaseră. Într-un final, mai rămaseră doar cei trei prieteni vechi.

– Ei bine?

Reggie se uită la ceilalți bărbați. Marcus studie masa.

– Nu văd de ce nu ai rămâne în punctul ăsta. Se aplecă peste masă și lovi bila. Ea te vrea. Tu o vrei. Ce urmează să faci mi se pare evident.

– Amintește-ți că vorbești despre verișoara mea, zise Thomas.

– Ca următorul duce de Roxborough și eventual cap al familiei, am responsabilitatea să păstrez în minte interesul Cassandrei.

– Bineînțeles că vreau să mă căsătoresc cu ea. Indignarea răsună în vocea lui Reggie. Nu aș vorbi cu tine despre asta dacă aș fi fost interesat doar de seducerea ei.

– Și apreciez asta, șopti Thomas. Trebuie să recunosc însă că sunt de acord cu Marcus. Care e problema acum?

– Sunt mai multe probleme. Reggie se încruntă și se uită în paharul plin cu brandy. Printre cele principale se numără faptul că nu am fost complet sincer cu ea. Crede că sunt ceva ce nu sunt.

Thomas și Marcus făcură schimb de priviri.

– În plus, deși pare dispusă să se arunce în patul meu...

Thomas tuși.

– Îmi pare rău, dar și asta face parte din problemă. Cassie mă vrea, și, deși nu am nici o problemă cu asta...

Thomas se înecă, își luă paharul de brandy și bău.

– Ești bine? îl întrebă Marcus.

– Oarecum. Thomas încuviință din cap. E doar dificil să împac responsabilitățile de familie cu prieteniile de-o viață. Însă, pentru ce a mai rămas din această seară, o să mă străduiesc să o consider pe Cassandra obiectul afecțiunii tale, nu verișoara mea. Îl privi direct pe Reggie. E obiectul afecțiunii tale, nu?

Marcus zâmbi.

– E îndrăgostit.

Thomas ridică dintr-o sprânceană.

– Din nou?

– Pentru ultima oară, zise Reggie ferm.

– Sper, dacă scopul tău e căsătoria. Thomas îl studie cu atenție. De ce nu-ți declari pur și simplu intențiile?

– Nu poate – sau, mai degrabă, nu vrea. Și-a făcut un obicei din a-și declara sentimentele și mereu s-a terminat prost. Marcus sprijini tacul de masă și privi circumspect. Să înțeleg că asta e mai important, în momentul de față, decât jocul?

– Pare, într-adevăr, mai important. Thomas ridică din umeri. Viitorul lui Reggie și toate astea.

– Mulțumesc, zise Reggie. Îți apreciez grija.

Marcus zâmbi.

– Pentru nimic, amice, pentru nimic.

– Exact asta mă gândeam și eu, bombăni Reggie.

– Trebuie să abordăm problema într-o manieră logică. Tu o vrei. Ea te vrea...

– Dar ea nu a pomenit nimic despre dragoste.

– Nici tu, zise Marcus.

– Din păcate, trebuie să preiei inițiativa în situații de genul ăsta. Thomas clătină din cap. Până și cea mai deschisă femeie are rețineri când e vorba despre asta. Din experiența mea și a lui Marcus, am observat că femeile nu sunt cele care-și declară primele sentimentele.

– Și eu am constatat asta, zise Reggie, cu vocea mohorâtă din cauza amintirilor.

– Prin urmare, trebuie să preiei controlul. Să iei calul de hățuri. Să sari cu capul înainte în apele înghețate. Ceva de genul ăsta, zise Marcus ferm.

– Să mă arunc în gol, șopti Reggie.

– Exact.

– Și să mă împrăștii în milioane de bucăți însângerate pe stâncile de dedesubt. Reggie oftă adânc. Aș prefera să evit asta.

– Dumnezeule, a trecut dincolo de limită. Thomas îl privi neîncrezător. L-am mai văzut prins în mrejele dragostei, dar niciodată atât de îndrăgostit.

– De data asta, e real, zise Reggie încet, apoi făcu o pauză. Mai e o problemă.

Thomas se uită la Marcus.

– Bănuiam eu.

– Dacă și ea e îndrăgostită și nu doar copleșită de dorință, atunci există posibilitatea ca bărbatul la care ține să fie infamul Lord Berkley. Nu eu, care sunt... ei bine... un bărbat banal.

– Cred că e momentul să avem o discuție serioasă cu lordul, îi zise Marcus lui Thomas. Ar fi trebuit s-o facem acum mulți ani.

Ca la un semn, cei doi îl luară pe Reggie de câte un cot, îl duseră în capătul camerei și îl așezară pe un scaun de piele mare și confortabil.

– Ce faceți? își întrebă Reggie prietenii.

– Te facem să îți vezi viața din perspectiva potrivită. Thomas luă sticla de brandy și umplu cele trei pahare. Trebuie să începi să te vezi cum o fac ceilalți.

Reggie pufni.

– Nu pricep...

– Exact asta e problema. Nu pricepi, și e momentul să o faci.

Thomas se plimbă în direcția opusă.

– Să începem cu ce e evident. Nu ești urât. Unii ar spune că ești chiar chipeș. Am văzut cum se uită femeile la tine, inclusiv soția mea și surorile ei, și niciodată nu am văzut o singură femeie întorcându-se dezgustată.

– Presupun că înfățișarea mea e acceptabilă, bombăni Reggie.

– Legat de ce e evident, statutul tău nu e unul deplorabil, zise Marcus. Ai un titlu onorabil, o avere respectabilă, o moșie întinsă și o casă mare în oraș...

– Care este în prezent renovată de obiectul afecțiunii tale, completă Thomas.

– În plus, ești un prieten loial, un fiu și frate bun și generos și o persoană cu adevărat de treabă. Având toate astea în vedere, eu m-aș căsători cu tine, zise Marcus.

Thomas ridică un pahar.

– Și eu.

– Oricât de minunat e să știu asta, femeile nu par să fie de acord. Nici după ce mi-am îmbunătățit reputația, femeile tot nu mi-au căzut la picioare, dacă vă amintiți.

– Cu excepția domnișoarei Bellingham, chicoti Marcus.

– Ironia este fermecătoare. Cea mai luminoasă stea a sezonului îl vrea pe infamul Lord Berkley, care, de fapt, nu e infam și vrea o altă femeie, care nu vrea pe cineva infam. Thomas îi făcu semn cu cotul lui Marcus. Deși vreau să mi se dea și mie credit pentru infamia lui.

Cred că multe dintre aventurile lui amoroase, mai ales cele cu misterioasa persoană de viță regală, au fost invențiile mele.

– Și au fost excelente. Eu îmi asum răspunderea pentru dueluri, zise Marcus cu un oftat. Poate nu mi-am jucat prea bine partea.

Reggie își îndreptă privirea spre tavan.

– Infam sau nu, nu am atras vreodată femeile în mod special.

– Prostul! Ai atras multe femei, doar că n-au fost cele pe care le voiai. Până acum, ai fost atras doar de femei care nu ți-au răspuns la sentimente. Și asta, dragul meu Reggie, este, de fapt, esența problemei. Asta e singura adevărată problemă pe care o ai în momentul de față, zise Marcus.

– Care e singura adevărată problemă?

Reggie îl privi țintă.

– Faptul că nu e nici o problemă! Marcus ridică exasperat vocea. Tu o vrei pe ea, ea te vrea pe tine. Singurul lucru care îți stă în cale e...

Thomas oftă dramatic și își duse mâna liberă în dreptul inimii.

– Nimic!

– Absolut nimic! Nici un obstacol nu te împiedică să o faci pe Cassandra Effington a ta. Nu s-a mai întâmplat înainte. Nu există precedent. Dumnezeule, ce o să faci acum? Marcus se lăsă teatral pe umărul lui Thomas prefăcându-se a plânge, fără a vărsa o picătură de brandy. E groaznic, totul e groaznic.

– Liniștește-te, liniștește-te. Thomas îl mângâie pe Marcus pe spate și se uită la Reggie. Uite ce ai făcut.

Thomas își întoarse capul ca să-l privească pe Marcus.

– Ești beat, amice?

Marcus își înălță capul și se încruntă.

– Nu cred. De fapt, cred că gândesc remarcabil de limpede.

Thomas încuviință.

– Așa e, nu-mi amintesc ultima oară când am gândit atât de limpede.

– Nu sunteți deloc amuzanți, să știți. Reggie bău din pahar și își studie prietenii. Doar vorbim despre viața mea.

Marcus se îndepărtă de Thomas.

– Atunci, trăiește-o! Pentru prima oară, ești îndrăgostit de o femeie care, foarte probabil, îți împărtășește dragostea. Și cred... Marcus făcu ochii mari când avu revelația. Cred că ești speriat.

– Nu ai fi și tu așa dacă inima ți-ar fi fost frântă iar și iar?

– Nu asta te sperie. Sincer să fiu, sunt un idiot pentru că nu mi-am dat seama de asta înainte.

Marcus zâmbi.

– Ți-e frică de căsătorie. De ceva permanent. De o femeie și de o singură dragoste. Ce zici, Thomas? Am dreptate?

– Absolut. Are sens, încuviință Thomas. Mereu au existat femei dispuse să se căsătorească cu el, doar că Reggie nu era interesat de ele. Acum, că mariajul îl privește în ochi, că există posibilitatea ca obiectul afecțiunii lui să îi întoarcă afecțiunea și să se căsătorească cu el, se trezește el să fie e un haos de indecizie.

Zâmbetul lui Thomas se potrivea cu al lui Marcus și era la fel de enervant.

– E absurd. E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, zise Reggie.

Sau poate era pur și simplu uimitor în simplitatea sa.

Faptul că-și oferise inima unor femei care nu țineau la el împiedica o răsturnare de situație care să ducă la mariaj. Chiar și așa, Reggie crezuse că voia să fie căsătorit, chiar dacă se bucurase mereu de viața lui de om liber. Niciodată nu fusese infamul Lord Berkley, dar mereu se distrase de minune.

– Iar în privința chestiei ăsteia cu infamia, din ce am înțeles, Cassandra ține la tine nu din cauza presupusei tale reputații, ci în ciuda ei, zise Thomas.

– Reggie, te-am văzut riscându-ți fără frică inima de mai multe ori. Acum, cred că ți-e frică să faci asta deoarece mizele sunt mult mai mari, indiferent că pierzi sau câștigi.

– Nu ești deloc banal, bătrâne, și sunt mândru că pot să te numesc prieten, zise Thomas cu un zâmbet cald. Și nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să te primesc în familia mea.

– Foarte bine. Dacă aveți dreptate și mi-e teamă de căsătorie, aș face bine să confrunt asta, deoarece n-am mai simțit niciodată pentru o femeie ce simt pentru Cassandra. Și nu pot risca să o pierd. Reggie se ridică hotărât. O s-o fac. O să-i spun. O să îmi mărturisesc

sentimentele. O să-mi dezvălui sufletul. Se îndreptă spre ușă, apoi se opri. Dacă tot e să-i zic totul, probabil ar trebui să menționez și că nu sunt infam.

– Nu! exclamară Marcus și Thomas la unison.

Reggie tresări.

– Nu e o idee bună?

– E dispusă să te schimbe, zise Marcus. Pentru numele lui Dumnezeu, las-o s-o facă.

– Femeilor Effington le-a plăcut dintotdeauna o provocare bună, adăugă Thomas.

– Atunci, o să-i ofer eu una.

Reggie încuviință și se îndreptă din nou spre ușă.

– Doar nu o să vorbești cu ea acum, nu? E foarte târziu, e deja în pat! strigă Thomas după el.

– Nu contează, o s-o trezesc. Nu mai pot să aștept. Vă mulțumesc amândurora pentru ajutor.

– Se duce la patul ei în miezul nopții, îi șopti Thomas lui Marcus. Ar trebui să-l opresc. Dacă se întâmplă ceva nepotrivit, ar trebui să-i apăr Cassandrei onoarea. Să-l impușc sau ceva de genul ăsta.

– Sau am putea juca un alt joc, zise Marcus.

Răspunsul lui Thomas dispăru în spatele lui Reggie. Nu că ar fi contat. Reggie se grăbi pe hol și urcă scările. Nu avea de gând decât să-și mărturisească intențiile excentricei – sau mai degrabă irezistibilei – domnișoare Effington. Având în vedere entuziasmul ei din acea seară, dacă tânăra avea și altceva în minte... Reggie zâmbi și grăbi pasul. Nu era ca și cum Cassie ar fi rămas ruinată mult timp, deoarece avea de gând să o ia de nevastă cât de curând posibil.

Speriat de căsătorie? Speriat să fie cu aceeași femeie pentru restul zilelor sale? Ce glumă bună. Cel puțin, nu dacă acea femeie era Cassandra. Viața cu Cassandra nu avea să fie niciodată obișnuită sau plictisitoare, ci doar plină de aventuri, de distracție și de pasiune. Știa în ce cameră stătea. A cincea de la scări, în partea de nord a holului. Numără ușile, inspiră adânc, bătu încet la ușă și speră ca ea să nu fi încuiat ușa. Răsuci mânerul și intră în camera ei.

– Cassandra, șopti el și închise ușa în spatele lui.

Un geamăt somnoros se auzi din pat.

O rază de lumină trecea prin perdelele deschise, și Reggie nu putu desluși decât o ridicătură pe pat. Se apropie, dar nu prea mult. Nu voia să o distragă de la ce avea să-i spună, iar simplul gând că ea era întinsă sub cuvertură îl distragea destul de mult.

– O dată în viață, nu spune nimic și doar ascultă. Inspiră adânc și căută cuvintele potrivite. Nu păru să le găsească. De ce era atât de greu? Nu vreau să te vezi cu Drummond când ne întoarcem în Londra. Nu vreau să te vezi cu nimeni. Eu... țin foarte mult la tine. Mai mult decât am ținut vreodată la cineva. Își duse mâinile la spate și începu să se plimbe prin cameră. Știu că nu sunt ce susții că vrei. Nu sunt perfect și nu o să fiu niciodată, dar sunt dispus să mă schimb. Și cred că ne potrivim destul de bine împreună. În toate aspectele, dar, când te-am sărutat... Un zgomot înăbușit se auzi din pat. Foarte bine – când m-ai sărutat și ai vrut mai mult, abia am putut să mă abțin. Poți fi foarte convingătoare, să știi. În plus, nu am întâlnit nici o femeie care să mă înnebunească așa cum o faci tu, iar lucrul ăsta înseamnă mare lucru pentru mine. E copleșitor. Inspiră adânc. Pentru moment, cam asta e, deși îndrăznesc să spun că mai sunt multe de zis, dar vor trebui să aștepte, fiindcă știu că situația asta nu e tocmai decentă, și o să plec acum, înainte să fac ceva nesăbuit... Reggie se pregăti. Acum, dacă vrei, poți să spui ceva. Sau să nu spui nimic, și eu o să plec și o să mă prefac că nu am spus nimic. Putem continua să fim prieteni sau orice am fi... Ba nu, stai, nu am vorbit serios. Nu o să plec – nu pot să plec – până nu aflu ce gândești.

– Mi-ar plăcea să te văd în Londra, Berkley, se auzi o voce masculină adâncă din pat. Dar mă tem că nu ești exact ce caut la o parteneră.

Stomacul lui Reggie se întoarse pe dos.

– Leo Effington?

– Da. O urmă de amuzament se auzi în vocea lui. Și, în mod ciudat, nu-mi amintesc să te fi sărutat vreodată.

– Asta a fost greșeala mea. Reggie se îndreptă spre ușă. Cum putuse număra greșit? Te rog să mă scuzi.

– Ba nu. Vocea lui Effington era fermă. Aș vrea să vorbesc cu tine și aș aprecia dacă ai rămâne unde ești. Sunt dispus să te forțez dacă

e nevoie, dar dorm extrem de sumar îmbrăcat și aș prefera să stau exact unde sunt.

– Ce idee bună, șopti Reggie.

Nu îl încânta ideea unei confruntări cu fratele mai mare, gol și fără doar și poate iritat al Cassandrei. Ar fi preferat ca bărbatul să fi fost de partea lui, însă nu îndrăznea să spere la așa ceva. Adoptă un ton relaxat.

– Nu sunt nici momentul și nici locul potrivite pentru o discuție serioasă, Effington.

– Chiar trebuie să-ți amintesc că ai intrat în camera mea cu declarația ta de... Effington făcu o pauză. Da, chiar, ce declarai?

– Dragostea, bineînțeles.

– Nu ai pomenit nimic despre dragoste.

– Bineînțeles că am pomenit despre dragoste. Reggie încercă să-și amintească exact ce spusese. Îmi amintesc foarte clar că am spus că te iubesc... ăăă... pe ea.

– Ba nu, ai spus că ții la ea. Ai zis că ții la ea mai mult decât la oricine altcineva. Per total, a fost un discurs drăguț...

– Mulțumesc, murmură Reggie.

– Dar nu ai folosit niciodată cuvântul dragoste, zise Effington.

– Ei bine, la dragoste mă refeream.

– Da, dar nu ai făcut-o și, trebuie să recunosc, Berkley, dacă ai de gând să-i faci o declarație de dragoste surorii mele în miezul nopții, ar trebui să știi ce să spui înainte să te apuci să bâjbâi prin întuneric. Probabil e nevoie de puțin antrenament.

– Antrenament, ce idee excelentă!

– E doar o sugestie.

– Și una apreciată.

– Bănuiesc că intențiile tale sunt onorabile, nu-i așa? Mă refer la căsătorie.

– Da.

– Atunci, mai am o sugestie.

– Mă gândeam eu.

– Căsătorește-te cu ea, Berkley. Apoi, n-ai decât să o seduci.

– Excelentă sugestie!

Bineînțeles, dacă ea avea să îl seducă... Îndepărtă din minte acel gând.

– Altfel nu aş fi de acord.

– Nici eu.

– Am auzit despre abilităţile tale la dueluri...

Reggie mormăi.

– Nu aş vrea să te înfrunt ca să apăr onoarea surorii mele, dar o s-o fac fără ezitare.

– Nici nu mă aşteptam la altceva.

– Şi o să pretind să o iei în căsătorie.

– Nu cred că o să ne potrivim, bombăni Reggie.

– Ce?

– Întrebam dacă înainte sau după ce tragi.

Effington făcu o pauză.

– Încă nu m-am hotărât.

– Atunci, o să te las să te decizi şi să te odihneşti şi o să-ţi urez noapte bună.

Reggie deschise uşa.

– Berkley! Îţi urez noroc. În căutarea căsătoriei. Nu o să fie atât de greu pe cât îţi imaginezi.

– Vom vedea.

Reggie păşi pe hol.

– E posibil să fie mult mai rău.

Effington chicoti, iar Reggie închise uşa în urma sa cu putere. În primul rând, fusese o idee prostească să discute cu Cassandra în acea seară. Nu ştia cum de încurcase camerele, dar exista posibilitatea ca băutura să fi jucat un rol. Chiar şi aşa, nu avea de gând să încerce încă o cameră. Cine ştie peste cine dădea? Avea să o prindă singură în ziua următoare şi avea să mărturisească tot ce simte. Poate mai bine decât o făcuse mai devreme.

Se îndreptă spre camera lui. O uşă scârţâi când trecu prin dreptul ei. Fără avertisment, fu tras într-o cameră întunecată, iar uşa se închise după el.

– Ce?

O mână îi acoperi gura şi un trup suplu îl lipi de uşă.

– Taci, şopti Cassie, dându-şi uşor mâna la o parte. Nu vreau ca Leo să ştie că eşti în camera mea.

– Asta ar fi o problemă, şopti el.

Chiar dacă erau foarte aproape, tânără era doar o siluetă întunecată.

– Ce cauți aici?

– Voiam să vorbesc cu tine.

– De ce ai intrat în camera lui Leo?

– Credeam că e a ta.

– Probabil a fost amuzant să descoperi că ai greșit.

– „Amuzant" nu e chiar cuvântul potrivit.

Dintr-odată, deveni conștient de cât de delicate erau hainele ei de noapte și de căldura corpului care era lipit de al lui.

– Despre ce voiai să vorbim?

– Despre noi. O luă în brațe, iar materialul subțire al rochiei ei era o simplă sugestie sub degetele lui. Acum însă, îmi dau seama că nu a fost o idee bună.

– De ce?

Vocea ei șoptită era seducătoare și ispititoare.

– Simplul fapt că sunt aici e periculos. Scandalos.

Nu-i venea să creadă că spunea așa ceva. Exact asta voia.

– Și deloc decent?

Mâinile lui Cassie alunecară pe pieptul lui.

– Cu siguranță. Reggie înghiți în sec și o prinse de mâini. Nu ar trebui să faci asta.

Poate că întâlnirea cu fratele ei îi temperase avântul.

– Nu?

Cassie își eliberă mâinile și le înfășură în jurul gâtului lui.

– Dar ce ar trebui să fac?

– Să te culci, zise el fără să gândească.

– Excelentă sugestie.

Degetele ei se jucau cu părul lui de la ceafă, și Reggie simți fiori. Chiar nu ar fi trebuit să facă asta.

– Nu asta am vrut să zic.

Sau poate că această întâlnire clandestină, șoptită, din miezul nopții era o idee mai bună decât o partidă în tufele de trandafiri. Nu era însă potrivită pentru ea – sau, mai degrabă, pentru ei.

– Cassandra, nu e...

– Ba cred că e.

Cassie toarse cuvintele, și Reggie simți o greutate în stomac.

– Nu e o idee bună.

Inspiră adânc, pentru a se calma.

– E o idee excelentă.

– Ar trebui să plec imediat. Abia dacă ai haine pe tine.

– Iar tu ai mult prea multe.

Cassie își plimbă buzele peste ale lui. Reggie încercă din nou.

– Nu sunt un bărbat capabil să se abțină.

– Da, știu, zise și își strecură limba între buzele lui. Mi se pare minunat de necivilizat din partea ta.

– Cassandra, asta e un joc periculos.

Se îmbărbătă pentru a rezista atingerii ei, chiar în timp ce o mângâia pe spate.

– Știu asta foarte bine, zise ea, apoi îi mușcă buza de jos.

– Nu ai nici cea mai vagă idee ce faci.

Mâinile lui alunecară mai jos, spre fundul ei ferm.

– Am o vagă idee.

Ea îi desfăcu lavaliera, apoi o scoase și o aruncă într-o parte.

– Iar tu poți să mă ajuți cu restul.

Îi deschise gulerul cămășii și își lipi buzele de gâtul lui.

– Până la urmă, șopti ea, ești infamul Lord Berkley. Ți-ai făcut de cap cu nenumărate femei.

Reggie tresări sub atingerea ei și încercă să nu se gândească la felul în care șoldurile ei se împingeau în erecția lui.

– Poate nu chiar nenumărate...

– Dar destule.

Cuvintele ei erau doar un oftat în noapte.

– Cassandra, nu cred că...

Se strădui să nu se gândească la felul în care sânii ei erau lipiți de pieptul lui. Cassie îi mușcă lobul urechii.

– Nu vrei să-ți faci de cap cu mine?

Sau la felul în care căldura corpului ei îl învăluia, îl seducea și distrugea în el orice urmă de rezistență.

– Da... dar...

Degetele ei se plimbau peste pieptul lui.

– Te avertizez, Reggie, am o voință foarte slabă.

Ajunseră și mai jos, desenând diverse modele pe abdomenul lui.

– Nu cred că o să-ți pot rezista avansurilor.

Și apoi, și mai jos, până tachinau umflătura din pantalonii lui.

– Pentru mai mult de o clipă sau două.

Reggie gemu și cedă. Niciodată nu reușise să-și nege anumite plăceri. În plus, chiar avea de gând să o ia de soție, iar adevărul era că tot ce se întâmpla fusese ideea ei. S-ar putea spune că ea îl seducea pe el.

Deocamdată.

Reggie o lipi de el cu o mână, sărutând-o apăsat, și cu cealaltă mână încuie ușa. Cassie se trase într-o parte, iar Reggie auzi amuzamentul din șoaptele ei.

– Reputația ta e bine-meritată.

– Nu pot decât să sper.

O sărută din nou și se desfătă cu promisiunea dulce a buzelor ei nesătule lipite de ale lui.

– Nu aș vrea să te dezamăgesc.

– Nu pot să-mi imaginez așa ceva.

Cassie se întoarse și o luă spre pat, care era cea mai mare umbră într-o cameră de umbre.

– Ba nu, zise el încet și o trase înapoi spre el.

Își așeză o mână pe abdomenul ei plat și o ținu cu spatele lipit de pieptul lui și fundul frecându-se de erecția lui. Găsi funda de la gâtul rochiei și o desfăcu, apoi îi împinse rochia în jos, peste umăr. Se aplecă să-i guste curbura dintre gât și umăr și se desfătă cu felul în care Cassie își lăsă capul în față și tresări sub atingerea buzelor lui. Se așeză mai bine, cu spatele lipit de ușă, și o trase mai aproape de el, fundul ei învăluindu-i erecția, iar căldura corpului ei arzându-l. Reggie își plimbă mâinile peste abdomenul ei, apoi în sus, mângâindu-i ușor sânii. Cassie icni și se arcui, lipindu-și sânii de mâinile lui. Sfârcurile ei erau tari, iar Reggie le frământă între degete. Cassie gemu și își frecă șoldurile de ale lui.

Reggie abia putu să se abțină să nu o facă a lui chiar atunci. Să nu o întoarcă și să o penetreze acolo, în picioare, lipit de ușă. Se forță să respire lent, adânc. Nu așa voia să fie prima lor dată împreună, dar soarta, sub forma entuziastei Cassandra și a propriei lui dorințe, dictau contrariul. Chiar și așa, voia să-i ofere atâta plăcere cât știa că avea să-i ofere și ea lui.

Dacă putea rezista atâta.

Își plimbă mâna în jos, pe piciorul ei, strânse materialul rochiei și degetele îi alunecară tachinatoare pe lungimea piciorului. Peste pielea caldă și netedă ca mătasea. Între picioarele ei, spre pielea sensibilă și moale a coapselor ei. Cassie își ținu răsuflarea, iar Reggie o lipi și mai strâns de el. Degetele îi alunecară mai departe, dincolo de buclele deja umede. Cassie era umezită de dorință, iar Reggie își frecă ușor șoldurile de ale ei.

Degetele îi alunecară peste cutele delicate de piele și găsiră esența tare și fierbinte ce reprezenta centrul plăcerii ei. Cassie gemu.

– Liniște, șopti el, apoi o sărută pe gât.

O mângâie încet, cu grijă, în timp ce degetele lui se mișcau ușor înainte și înapoi, și savură felul în care corpul ei se încordă lipit de al lui. Respirația ei era sacadată, presărată cu gemete. Reggie știa că tânăra nu mai exista decât pentru atingerea mâinilor lui și plăcerea mângâierii și simți puterea dată de faptul că era capabil să facă asta. Era la fel de excitant și de îmbătător cum era frecarea corpului ei de al lui. Reggie se mișcă puțin, ca să-i depărteze picioarele cu genunchiul, iar degetele îi alunecară mai departe, unul intrând în focul ei strâmt. Cassie se cutremură și se încordă în jurul lui. Mai introduse un deget și începu să o frece cu podul palmei. Ritmul pătrunderii se înteți. Cassie scânci, iar Reggie o simți pulsând în mâna lui. O simți încordându-se, pregătită să se elibereze.

– Reggie... Cuvântul nu era decât un ușor icnet. Eu... eu...

– Știu.

Îi respiră în ureche, o ținu ferm și o pătrunse mai puternic și mai rapid. Cassie își arcui spatele, iar corpul îi explodă, lipit de al lui, fiori copleșind-o până când se lipi de el, epuizată și chinuindu-se să respire.

– Dumnezeule, Reggie. Uimirea răsună în vocea ei. Niciodată nu am... Adică, Delia mi-a spus, dar... Și asta nici măcar nu... Se întoarse și se lipi de el, aruncându-și brațele în jurul gâtului său. Îl sărută și îi șopti: Acum.

Cassie era tot ce-și dorise vreodată, tot ce avusese nevoie vreodată – și avea nevoie de ea. În acel moment. Dorința, rapidă, frenetică și nesățioasă, îl copleși. Încercă să-și dea jos haina fără a-și dezlipi buzele de ale ei, o luă în brațe și se îndreptă spre patul învăluit în umbre.

Spre rai. Spre paradis. Spre eternitate.

Piciorul i se prinse de haină. Încercă să-și mențină echilibrul și se împletici înainte. Spre rai. Spre paradis. Spre eternitate.

Un simplu articol de îmbrăcăminte nu avea să-l țină departe de fericire. Soarta nu-i putea nega asta în acel moment.

Afurisita haină refuză să-i dea drumul. Reggie bâjbâi în întuneric și o lăsă pe Cassie pe pat, de unde ea se rostogoli într-un amalgam de așternuturi și cuverturi și ateriză cu un bufnet pe podeaua cea tare.

– Dumnezeule! O căută în întuneric și dădu de un picior. Cassandra, ești...

– Da, da, sunt bine, zise ea în șoaptă. Crezi că a mai auzit cineva asta?

Reggie ascultă pentru o clipă.

– Nu cred.

– Foarte bine, zise ea și îl trase deasupra, prinși într-un amestec de cearșafuri, pături, brațe și picioare.

Reggie îi ridică rochia până la gât și îi mângâie sânii. O bătaie ușoară se auzi undeva în străfundurile minții lui.

Îi încercui sfârcul cu limba și se întrebă cât de repede se putea dezbrăca.

Cassandra tăcu.

– Ai auzit?

– Nu, șopti el și îi tachină sfârcul cu dinții.

Bătaia se auzi din nou, ceva mai tare și mai insistentă. Cassie îl dădu la o parte și încercă să se ridice.

– E cineva la ușă. Ce facem?

– Ne prefacem că nu auzim? șopti el plin de speranță.

– Nu fi absurd. Va continua să bată la ușă. Taci și prefă-te că nu ești aici.

Cassie se ridică și, cu glas somnoros, întrebă:

– Cine e?

– Leo.

– E Leo, șopti ea.

– Știu, am auzit. În plus, nu avea cine altcineva să fie, mormăi el.

– Cass?

Tonul lui Effington era mai insistent.

– O clipă, zise ea calmă, apoi șopti către Reggie: Ce o să facem?

Reggie ridică din umeri.

– Nu văd ce altceva am putea face decât să mărturisim totul.

Nu ar fi fost deloc rău. Sigur, ar fi fost niște țipete și amenințări și câteva momente mai ciudate, însă consecințele nu erau groaznice. Frații Cassandrei i-ar cere să se căsătorească imediat cu ea, ceea ce îi convenea lui Reggie.

– Ai înnebunit? Nu o să facem așa ceva.

– Cass? Vocea lui Effington se auzi mai tare și ușa se clătină. Ușa e încuiată.

– Bineînțeles că e încuiată, zise ea. Vin imediat. Trebuie... să-mi găsesc halatul. E foarte dificil pe întuneric. Apoi, șopti din nou: Trebuie să te ascunzi.

– E absurd, Cassandra, ar trebui să înfruntăm...

– Ascunde-te!

– Unde?

– Aici.

Îl împinse spre pat.

– În nici un caz. Toată lumea se ascunde sub pat, e primul loc unde s-ar uita.

– Atunci, ieși pe fereastră.

– Ca să ce? Să atârn la geam?

– Nu știu. Panica se auzi în vocea ei. Găsești tu ceva. Tu ești cel infam. Probabil ai făcut asta de zeci de ori.

– Ai fi surprinsă, mormăi el. Stai să mă gândesc.

– Nu e timp pentru asta!

– E întuneric. Poate... Știu, în spatele ușii.

– Asta nu e mai bine decât sub pat.

Effington bătu din nou.

– Cassandra!

– Vin!

Reggie o luă de mână, și se îndreptară împreună spre ușă. El nu rezistă să nu-i fure un sărut, apoi se lipi de perete în spatele ușii. Cassie bâjbâi după cheie și deschise ușa.

– Ce vrei? Trezești toată casa.

– De ce nu ai răspuns? întrebă Effington.

– De ce m-ai trezit?

– Am auzit un zgomot și m-am gândit că ți s-a întâmplat ceva. Ești singură?

– Leo! Cassie păru îngrozită. Bineînțeles că sunt singură și sunt șocată că poți întreba așa ceva. Nu-mi vine să cred. Spui că ești îngrijorat că mi s-a întâmplat ceva, dar primul lucru pe care-l întrebi e dacă sunt singură, nu dacă sunt bine. E tulburător și o adevărată insultă.

– Îmi cer scuze. Vocea lui se mai relaxă. Ești bine?

– Da, mulțumesc pentru întrebare. Tonul ei era ferm. Și zgomotul a fost din cauză că nu sunt obișnuită cu patul ăsta. Mă simt ca o netoată, dar am căzut din el. O să am ceva dureri, dar am adormit la loc imediat. Asta până m-ai trezit tu, bineînțeles.

Reggie zâmbi, ascuns în dosul ușii. Sora lui Leo se pricepea.

– Ți-a luat mult să ajungi la ușă, zise Effington suspicios.

– Dumnezeule, Leo, nu cunosc camera asta. Nu am nici o lampă aprinsă. E beznă, și nu îmi găseam halatul. Având în vedere situația, cred că am fost destul de rapidă.

Effington tăcu, ca și cum ar fi analizat explicația ei.

– Deci ești singură.

– Leo!

– Îmi pare foarte rău, Cass, dar Berkley a intrat în camera mea în seara asta.

– Serios? Surprinderea îi nuanță vocea – chiar se pricepea. De ce ar face asta?

– Credea că e camera ta.

– Camera mea? Cât de șocant și de obraznic! Leo, te asigur că, dacă Berkley sau orice alt domn ar veni neinvitat în camera mea, ai auzi ceva mai mult decât o simplă bufnitură.

Reggie tresări.

– Ce?

– Aș țipa, bineînțeles, zise ea.

– Bineînțeles. Cass, adevărul e că nu cred că intențiile lui erau necinstite, chiar dacă acțiunile îi erau nepotrivite. Voia să vorbească cu tine despre... ei bine, nu e treaba mea.

– Asta nu te-a oprit până acum, zise ea.

– Nu mă poți învinui că sunt îngrijorat. Mai ales având în vedere discuțiile noastre despre faptul că o asemenea situație ar forța un bărbat la căsătorie.

Să forțeze un bărbat la căsătorie.

– Ți-am spus că nu aș face niciodată așa ceva, nu?

– Da, dar...

– Ți-am spus că mi se pare groaznic, condamnabil, detestabil...

– Nu-mi amintesc asta, șopti Effington.

– Am vorbit serios. Tânăra oftă nerăbdătoare. Dacă e să continuăm discuția asta, îți sugerez să mergem în camera ta.

– Fii serioasă, Cass. Effington căscă. E târziu, și am avut o seară plină, așa că îți urez noapte bună. Din nou.

Reggie îl auzi îndreptându-se pe hol.

– Îți mulțumesc pentru grijă, strigă Cassandra încet după fratele ei. Apreciez, să știi.

Effington bombăni ceva ce Reggie nu înțelese. Cassandra stătu câteva clipe în prag, apoi închise ușa într-un final și expiră ușurată. Reggie o luă în brațe.

– Te-ai descurcat foarte bine.

– Așa mi s-a părut și mie. Se simțea încântarea în vocea ei. Cassie îl luă în brațe. Oricât de mult aș vrea să stai...

– Ar trebui să plec. Mă tem că seara asta a fost fără noroc de la bun început.

– Mereu ne rămâne ziua de mâine.

– Așa e.

Reggie o sărută apăsat și mai lung decât plănuise, apoi îi dădu drumul și se întrebă dacă avea să simtă acea reținere de fiecare dată când trebuia să-i dea drumul.

– O să mă asigur că nu e nimeni în preajmă.

Cass dădu să deschidă ușa, dar el o opri.

– Ai vorbit serios când ai spus că nu o să forțezi un bărbat la căsătorie pentru că te-a compromis?

– Cu siguranță. Vocea ei era fermă. Nu m-aș căsători niciodată cu un bărbat doar ca să evit scandalul. Și nu aș forța niciodată un bărbat care nu vrea să se căsătorească cu mine.

– Înțeleg, zise el afișând un zâmbet pe care Reggie știa că ea nu-l putea vedea și pe care oricum nu l-ar fi putut înțelege.

– Serios? zise ea încet, apoi deschise ușa și verifică holul.

Reggie își luă rămas-bun, trecu pe lângă ea și se îndreptă spre camera lui. Abia după o clipă își dădu seama că zâmbea. Un zâmbet care se potrivea cu mersul lui ușor și îi reflecta optimismul din inimă.

Pentru un bărbat care nu dusese la capăt seducția, era remarcabil de bine-dispus. Era și bărbatul care tocmai descoperise că femeia pe care o iubea, femeia care mereu se declarase interesată de căsătorie, nu era dispusă să facă chiar orice ca să își îndeplinească acel scop. Era însă dornică să își împartă patul cu el fără promisiunea căsătoriei. O cunoștea destul de bine cât să știe ce standarde de decență fusese nevoită să înfrunte ca să ajungă în acel punct. Cassie nu era o femeie care putea fi convinsă numai de dorință, iar Reggie știa – sau spera că știe – ce însemna asta.

Irezistibila domnișoară Effington era, evident, îndrăgostită de nu chiar infamul și departe de perfectul Lord Berkley.

Acum, nu mai trebuia decât să o facă să recunoască.

Capitolul 13

E responsabilitatea unui bărbat să îi apere pe oamenii din viața lui care au nevoie de protecție de cei care ar profita de ei sau de firea lor, fără a conta dacă eforturile îi sunt sau nu apreciate. Surorile sunt primele pe listă.

L. Effington

Cassie se urcă pe calul ales pentru ea de grăjdarul de la Holcroft și se uită în jur. Era genul de zi de primăvară despre care poeții scriu sonete. Cerul era de un albastru atât de aprins, că era aproape dureros să îl privești. Pajiștile erau bogate, pictate cu nuanțe nesfârșite de verde. Aproape puteai inspira culorile într-o zi ca aceasta. Totul era perfect. Sau ar fi fost dacă ar fi avut ocazia să petreacă un moment singură cu domnul care aproape îi luase inocența în noaptea anterioară.

Jumătate dintre invitaţi luaseră trăsuri ca să ajungă la locul stabilit de Gwen pentru picnic, un loc idilic lângă un lac. Restul, inclusiv Cassie, aleseseră să călărească până acolo. Îi plăcea să călărească, însă, şi dacă nu i-ar fi plăcut, ar fi ales asta doar pentru că Reggie mergea şi el călare, şi domnişoara Bellingham nu. Cassie intenţiona să călărească alături de el, în speranţa că aveau să poată purta o conversaţie privată, însă domnul Drummond făcu imposibil acest lucru, copleşind-o cu atenţia lui. Sigur, era o companie încântătoare şi era plăcut să îl vadă pe Reggie privindu-i, însă trecuse vremea când voia să îl facă gelos.

Privirea i se îndreptă spre Reggie, iar inima îi bătu enervant de puternic. Bărbatul descălecase şi vorbea cu domnişoara Bellingham, cu mama ei şi cu domnişoara Hilliard. Reggie flirta în mod evident cu toate, iar domnişoara Bellingham îi răspundea la flirt. De ce nu se arunca direct pe el, ca să termine odată cu asta? Poate că era incomparabilă, un diamant şlefuit şi alte de-astea, însă mai mult ca sigur că, în spatele acelor ochi violeţi, nu era nimic altceva decât o uşuratică. O uşuratică înarmată cu frumuseţe şi şarm şi hotărâtă să devină următoarea vicontesă Berkley. Domnişoara Minunăţie – mda.

Cassie miji ochii, enervată şi pe ea însăşi, nu numai pe domnişoara Bellingham. Se părea că gelozia nu era limitată doar la Reggie. Însă Cassie fu nevoită să admită că Reggie părea să îi acorde la fel de multă atenţie domnişoarei Bellingham pe cât îi acorda şi domnişoarei Hilliard, şi, având în vedere ce împărtăşiseră – sau aproape împărtăşiseră –, avea oare vreun motiv să fie geloasă?

Noaptea anterioară fusese remarcabilă şi un preludiu pentru ce spera că avea să urmeze. Chiar şi acum, amintirea atingerii lui îi provoca fiori şi declanşa o dorinţă adâncă în ea. Însă o enerva plăcerea lui evidentă când auzise că nu ar forţa niciodată un bărbat să se căsătorească doar ca să evite scandalul. Dacă o iubea – şi, până când plecase el în seara anterioară, fusese convinsă că o iubea –, ce mai conta ce anume ducea la căsătoria lor? Şi cu siguranţă se îndreptau spre asta.

Asta exceptând situaţia în care ea avusese dreptate de la început în legătură bărbaţii cu reputaţie scandaloasă şi se înşelase în legătură cu el.

Cassie avea însă dreptate în legătură cu propria fire. Făcuse primii pași pe drumul scandalului și al ruinei și nu mai era cale de întors. Nu îi păsa dacă Reggie era un bărbat onorabil sau un ticălos. Avea să fie a lui. Era hotărâtă să fie a lui, indiferent de prețul pe care trebuia să-l plătească: reputația, viitorul sau inima ei.

– Îți place de fratele meu? întrebă Lucy, oprind calul lângă al lui Cassie.

– Mi se pare extraordinar de enervant, zise Cassie.

– Și mie, dar cred că asta ar fi un avantaj pentru o femeie ca tine.

– Cum adică o femeie ca mine?

– Știi tu. Ești atât de... atât de...

– Excentrică?

Cassie zâmbi, iar Lucy râse.

– Da, bineînțeles, dar, pentru tine, e aproape o onoare. Mie așa mi se pare.

Cassie se uită la fată.

– Serios?

Lucy încuviință.

– Da. Te admir, domnișoară Effington. Faci exact ce vrei.

– Cu limite, zise Cassie repede, dând la o parte gândul la noaptea anterioară. Nu voia să o încurajeze pe Lucy să aibă un comportament nepotrivit. Mereu trebuie să fii conștientă de restricțiile decenței.

– Cu siguranță. Tonul lui Lucy îi contrazicea cuvintele, iar Cassie era convinsă că fata nu credea ce spusese. Dar nu am vrut să spun excentrică, deși presupun că e potrivit, fiindcă faci lucruri la care lumea nu se așteaptă și spui ce gândești. Ești genul de femeie care știe ce vrea și știe și cum să obțină asta. Admir lucrul ăsta.

– Nu știu sigur cât de admirabil e și mă tem că îmi dai prea mult credit. Cassie își alese cuvintele cu grijă. E dificil să adopți comportamentul la care se așteaptă lumea și să îți urmezi propria... fire. Să fii sinceră față de tine, mai degrabă decât față de restul lumii – cu limite, bineînțeles.

Cassie clătină din cap.

– Adevărul e că mereu am fost o persoană hotărâtă și dispusă să vorbesc despre propriile credințe, însă, în ultimul timp, am fost mai confuză decât de obicei.

– Prostii! Nu-mi imaginez că poți fi confuză în legătură cu ceva, mai ales când vine vorba despre ceea ce vrei.

– Chiar și așa, eu...

– Domnișoară Effington, pot să-ți spun Cassandra?

– Sora mea îmi spune Cassie.

– Atunci, așa o să-ți zic și eu. Lucy o privi direct în ochi. Îl vrei pe fratele meu sau nu?

Cassie ezită, apoi expiră resemnată.

– Da.

– Slavă Domnului! Mi-am făcut griji pentru o clipă. Lucy se aplecă spre ea și șopti: O să fac o înțelegere cu tine. O să mă străduiesc să îi distrag atenția domnului Drummond, care e prea politicos ca să mă ignore, și poți să te concentrezi asupra lui Reggie. Și poate reușim să facem ceva ca s-o luăm pe domnișoara Bellingham de lângă el. Nu mă deranjează să-ți spun că prefer să te am pe tine în familie, nu pe domnișoara Bellingham.

– De ce?

– Nu-mi place de ea, zise Lucy. Nu știu de ce, dar nu-mi place. Și nu am încredere în ea. Bănuiesc că e genul care face orice ca să obțină ce vrea, fără să o intereseze peste cine calcă pentru a realiza asta.

Cassie râse.

– Nu ai spus același lucru și despre mine?

– Ba da, dar sunt convinsă că ai limite. Că ești o persoană de treabă. În plus, cred că ții cu adevărat la fratele meu, în timp ce ei cred că îi pasă numai de ce este el și de ce are. Nu îmi place felul în care se uită la el... ca și cum ar fi înfometată.

– Iar eu cum mă uit la el?

– Ah, și tu îl privești ca și cum ai fi înfometată, dar ca și cum ai vrea să-l savurezi, în timp ce ea pare că vrea să îl mestece și să îl scuipe.

– Mulțumesc – cred. Dar ai pomenit ceva despre o înțelegere. Cassie o studie cu atenție. Ce vrei să primești în schimb?

– În afară de o cumnată care îmi place?

Privirea lui Lucy alunecă spre Christian și un zâmbet hotărât îi apăru pe buze.

– Lucy! Cassie clătină din cap. Ești mult prea mică pentru Christian. În plus, are multă experiență și o anumită reputație cu femeile și...

– Știu toate astea și nu-mi pasă. Lucy își dădu părul închis la culoare într-o parte și zâmbi într-un fel mult mai matur decât vârsta ei. Știu că acum sunt prea tânără pentru el, dar peste o vreme nu o să mai fiu. Și, cum nu cred că e genul de bărbat care să se căsătorească în curând, pot să aștept. Și, între timp, mi-ar fi de folos și convenabil ca sora bărbatului cu care am de gând să mă căsătoresc să fie măritată cu fratele meu.

Îi aruncă un zâmbet hotărât lui Cassie.

– Asta ar fi, într-adevăr, convenabil, șopti Cassie și se întrebă dacă soarta lui Christian nu era deja pecetluită.

– Nu-i așa? Lucy se lumină, apoi făcu ochii mari. Ai vrea să vezi Berkley Park? Nu trebuie să mergem până la casă. O poți vedea de pe dealul ăla.

Tânăra arătă spre un deal aflat în apropiere.

– Nu cred că... Cassie se uită la Reggie, care era în continuare ocupat cu domnișoara Bellingham, și ridică din umeri. Nu văd de ce nu.

– O să-ți placă, e minunată. Foarte veche. Habar n-am cât de veche, deși Reggie probabil știe. E oarecum impunătoare ca aspect, dar nu chiar...

Porniră într-un ritm plăcut, cu Lucy vorbind întruna. În mare, despre cât de chipeș sau de fermecător era Christian, și dacă fusese vreodată cu adevărat interesat de o femeie și de ce nici unul dintre frații lui Cassie nu era căsătorit, deci se părea că amânarea gândurilor legate de căsătorie era la modă în familia lor, și ce credea Cassie că gândea Christian despre mariaj.

Ajunseră pe deal, și Lucy de opri ca să respire. Abia atunci auziră zgomotul unui cal în spatele lor.

– Și, mă rog, ce faceți? spuse Reggie, care se îndrepta spre ele cu zâmbetul pe buze.

Cassie îi zâmbi și încercă să ignore felul în care îi bătea inima de fiecare dată când îl vedea zâmbind.

– Am vrut să-i arăt lui Cassie Berkley Park, zise Lucy și se întoarse spre Cassie. Va trebui să descălecăm, bineînțeles. Cea mai frumoasă priveliște e dincolo de copaci.

Nu erau decât câțiva pomi acolo, dar ascundeau priveliștea.

– Aș fi fericit să-i arăt eu priveliștea, zise Reggie. Tu trebuie să te întorci la ceilalți.

Lucy îl privi încruntată.

– De ce?

– Mama m-a trimis după tine.

– De ce?

– Nu știu și nici nu-mi pasă. Arătă în direcția din care veniseră. Acum, du-te!

– Nu ar trebui să te las aici fără un supraveghetor, zise Lucy pe un ton înțepat.

Cassie își reținu un zâmbet.

– E foarte indecent.

– Ceilalți mai că ne pot vedea, deci cred că ne putem asuma riscul. Ce spui, domnișoară Effington? întrebă Reggie.

Cassie ridică din umeri cu nonșalanță.

– Așa cum ai spus, îi putem vedea pe ceilalți de aici. Nu văd ce ar putea fi rău.

– Nici eu. Acum, du-te, zise Reggie și îi aruncă o privire familiară lui Lucy.

– Mă duc, zise ea și porni la trap.

– Merge prea repede, șopti el.

– Ba nu, îl contrazise Cassie. Are un ritm moderat. În plus, din ce am văzut, stă foarte bine pe cal.

– Caii și câinii erau la un moment dat singurele ei preocupări, oftă Reggie. Nu știu sigur când și-a îndreptat atenția în altă parte, dar nu-mi place deloc asta.

– Din punctul ăsta de vedere, tu și frații mei aveți multe în comun.

Reggie tresări.

– Asta pune lucrurile într-o cu totul altă perspectivă, una pe care prefer să nu o iau în considerație, dacă nu te deranjează.

– Chiar și așa, ea e doar puțin mai mare decât un copil, în timp ce eu...

– Tu ești minunată.

Reggie îi susținu privirea, cu ochii lui cenușii plini de tot felul de promisiuni minunate, și zâmbi. Cassie simți că se topește.

– Adevărul e că nu credeam că o să scăpăm de ea.

– Dacă nu ar fi fost Lucy, ar fi fost Leo.

Reggie râse.

– Sau Drummond. Pare extrem de fascinat de tine.

– Dar ar fi putut să fie domnișoara Bellingham, căreia îi place de tine, zise Cassie.

– Poate suntem destinați să nu rămânem singuri vreodată.

– Asta ar fi mare păcat. Îmi place să fiu singură cu tine.

Cassie încercă să pară relaxată, ca și cum comentariile ei nu aveau nimic insinuant.

– Serios?

El o privea cu intensitate, iar Cassie se întrebă dacă Reggie putea să vadă prin ea.

– Da, și, fiindcă am rămas singuri, sunt niște lucruri despre care ar trebui să discutăm.

– Într-adevăr, mă pot gândi la câteva lucruri, șopti el, apoi zâmbi. Dar nu acum.

– De ce nu?

–Pentru că mă aștept ca, din clipă în clipă, cineva – probabil unul dintre frații tăi – să-ți observe absența și să sară la concluzii nefondate...

– Concluzii nefondate? Cassie făcu ochii mari, iar în voce i se auzi inocența. Cum ar fi să creadă că ai putea fi în camera mea noaptea târziu, parțial îmbrăcat?

– Ceva de genul ăsta.

Reggie râse și coborî de pe cal, apoi o ajută și pe ea să descalece. Tânăra alunecă de pe șa în brațele lui. Reggie o ținu mai mult decât ar fi fost nevoie, însă nu îndeajuns de mult. Cassie îl privi și vru să mărturisească tot ce simțea și tot ce voia, însă nu găsi cuvintele potrivite. Era extraordinar că Reggie era singurul bărbat care o lăsa fără cuvinte.

– Haide!

Reggie îi dădu drumul, dar o luă de mână și o însoți printre copaci.

– Baza acestui deal marchează limita dintre moșia lui Marcus și a mea. Ocoli un fag, se opri și îi arătă. Acolo e, deși nu cred c-o vezi bine de aici.

Tânăra își feri ochii de soarele din toiul zilei. Avea dreptate, casa din Berkley Park era prea departe ca s-o vadă bine, dar, din ce deslușea, bănuia că era în stil palladian. Zidurile gri luceau în lumina soarelui și, chiar și de la distanță, casa părea impresionantă.

– A fost construită în urmă cu un secol și jumătate, de primul sau al doilea viconte Berkley, mereu uit care. De atunci, a fost casa familiei mele – și sper c-o să fie mereu.

– Deci îți place la țară?

Cassie nu era sigură de ce era atât de surprinsă. Pur și simplu, presupusese că Reggie ar fi preferat haosul Londrei în defavoarea vieții liniștite de la țară.

– Da. Sigur, îmi place Londra. Mereu ai ceva de făcut și îndrăznesc să spun că orice bărbat care zice că se plictisește în oraș e pur și simplu prea leneș ca să se bucure de ceea ce i se oferă. Însă aici e un calm care liniștește sufletul.

Reggie se uită la priveliște, iar vocea lui era plină de melancolie, ca și cum ar fi spus cu voce tare lucrurile pe care doar le gândise până atunci.

– Da, sunt multe de făcut, cu administrarea moșiei și alte responsabilități. Am un administrator excelent, dar mereu am simțit că e datoria mea să fiu la curent cu ceea ce face. De-a lungul anilor, am implementat ceva modernizări. De obicei, când sunt aici, mă întâlnesc zilnic cu el, iar, când sunt în Londra, îmi trimite câte un raport la fiecare două săptămâni.

– Serios? Cassie îl privi surprinsă. Nu știam că ești atât de implicat.

Reggie ridică dintr-o sprânceană.

– Nu e chiar ce te așteptai de la infamul Lord Berkley, nu?

– Deloc. Îmi cer scuze.

– Nu sunt sigur că le accept, zise el. Credeam, sau cel puțin speram, că am trecut de momentul în care mă judeci greșit din cauza prejudecăților tale bazate pe reputația mea.

– Ai dreptate. Chiar te cunosc mai bine de atât – sau cel puțin cred c-o fac. Și nu e corect din partea mea să continui să presupun lucruri pe baza infamiei tale, în sprijinul căreia am găsit foarte puține dovezi. Excepție este, bineînțeles, noaptea trecută, când ai fost foarte inventiv și destul de priceput...

Reggie zâmbi.

– Foarte inventiv și destul de priceput?

– Așa mi s-a părut, cu toate că nu am cu ce să fac comparație.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu vreau să mă gândesc ce impresie aș face în acest caz.

– Nu aș face-o, în locul tău, zise ea rapid, ignorând fierbințeala care îi copleși chipul.

Era foarte ciudat să vorbească despre lucruri așa intime cu un bărbat, deși, cu Reggie, părea ceva firesc.

– Și, da, nu m-aș aștepta la nimic altceva de la tine, având în vedere ce reputație ai.

– E o povară greu de dus. Însă, în acest caz, pot să presupun că prejudecățile tale bazate pe reputația mea au funcționat în favoarea mea?

– Doar în ideea că nu ai dezamăgit. În mare parte.

– În mare parte?

– Având în vedere că nu am... adică... ce vreau să spun... Ea se încruntă și se uită urât la el. Știi foarte bine ce vreau să spun.

– Da, dar felul în care încerci să spui asta și eșuezi este minunat. Reggie zâmbi. Având în vedere felul tău deschis de a fi și ideile mele preconcepute că nu o să eziți să spui ce gândești, indiferent de cât de nepotrivit ar fi.

– De ce ai fost atât de încântat când am spus că nu m-aș căsători niciodată cu un bărbat doar ca să evit scandalul? întrebă ea, apoi tresări.

Sigur exista un mod mai bun de a pune o asemenea întrebare.

– Îți mulțumesc că mi-ai demonstrat ideea, zise el.

– Mă bucur că apreciezi. Acum, răspunde-mi la întrebare.

– E plăcut să știu că o femeie nu ar forța un bărbat să se căsătorească doar ca să evite scandalul. Reggie ridică din umeri. Nu cred că există vreun bărbat care să nu simtă la fel.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Asta nu e un răspuns.

– Mie mi se pare un răspuns excelent.

Ea se strădui să îi vorbească cu calm.

– Poate nu formulez corect. Poate chiar nu înțelegi ce întreb. Nu încerc să determin atitudinea întregii lumi, la modul general. Vreau

doar să știu de ce tu, Reginald, vicontele Berkley, ai fost atât de încântat că eu, Cassandra Effington...

– Aici erai, se auzi vocea lui Leo în spatele lor.

Reggie făcu o grimasă. Cassie oftă și fu recunoscătoare că nu era înarmată.

– Știam eu c-o să te găsesc într-un final. Leo se îndreptă spre ei cu un zâmbet satisfăcut. Prânzul e gata, însă Lady Pennington a zis că nu vom putea mânca până când nu e prezentă toată lumea. Și, cum toți suntem înfometați, mi-am propus să vă găsesc, așa cum un câine dă de urma unei vulpi.

Deși nu ar fi fost dificil să împrumute un pistol și să-și împuște fratele mai târziu.

– Haide, Effington, că nu a fost chiar așa greu, zise Reggie. Mai ales că nu încercam să ne ascundem și eram aproape la vedere.

– Deseori, acel aproape poate avea mare importanță, zise Leo.

Reggie ridică din umeri.

– Aș spune că importanța sa depinde foarte mult de intențiile celor care nu pot fi văzuți.

Leo se încruntă.

– Iar intențiile sunt schimbătoare, nu? Într-o clipă, intențiile unui domn pot fi complet onorabile, iar, în următoarea, pot deveni indecente, prea directe, prea personale și absolut scandaloase.

– Dumnezeule, șopti Cassie.

Leo o ignoră.

– Iar când domnișoara respectivă e predispusă la comportament nechibzuit și se poartă fără precauția necesară, nu poți conta pe ea să se opună indecențelor ce s-ar putea întâmpla. Ba chiar le-ar putea încuraja.

– Leo! icni Cassie.

– Fii atent, Effington! Reggie miji ochii și îl privi țintă pe Leo. Mă tem că ți-ai făcut impresia greșită. Doar pentru că aseară, când am intrat din greșeală în camera ta, nu ți-am răspuns la amenințările legate de intențiile mele față de Cassandra nu înseamnă că poți să continui cu defăimarea – a ei sau a mea. Frate sau nu, aluziile tale legate de acțiunile și inteligența ei sunt insultătoare. Și, deși nu mă încântă gândul unui alt duel și aș regreta să te rănesc, o să consider că e de datoria mea să fac asta dacă nu-i ceri Cassandrei scuze.

– Te-ai lupta într-un duel? Cassie îl privi neîncrezătoare. Cu Leo? Pentru mine?

Reggie afișă un zâmbet intim și extrem de personal. Un zâmbet care promitea toate lucrurile de care se temea Leo. Și tot ce voia Cassie.

– Cu siguranță.

– Dar Leo e foarte priceput la genul ăsta de lucruri.

– Nu contează cât de bun este. Reggie ridică din umeri. Te-a insultat, asta e tot ce contează.

– Oh... Orice îndoieli ar mai fi avut Cassie dispărură odată cu oftatul ei. E atât de... perfect din partea ta.

– Chiar crezi asta? întrebă el rânjind.

– Absolut.

Cassie încuviință și îi aruncă un zâmbet strălucitor. Nu voia decât să se arunce în brațele lui și să termine ce începuseră noaptea anterioară chiar acolo, în fața lui Leo, a lui Dumnezeu și a oricui altcuiva se putea uita.

– Deci, Effington?

Privirea fermă a lui Reggie o întâlni pe a lui Leo.

– Nu e cazul de așa ceva. Mă refer la dueluri. Nu fac bine nimănui. Leo se întoarse spre Cassie. Îmi cer scuze, Cass.

– Pentru?

Tânăra își încrucișă brațele la piept.

– Pentru... Leo tăcu o pauză, gândindu-se pentru ce își cerea scuze. Pentru că m-am gândit că ți-ai lăsa emoțiile să-ți înăbușe rațiunea.

– Foarte frumos, Effington, șopti Reggie.

– Mulțumesc, replică Leo rânjind.

– Cred se poate mai bine, comentă Cassie.

– Foarte bine, atunci. Leo își ridică privirea spre cer. Îmi pare rău cu adevărat, Cass. Îmi pare rău că m-am gândit că Reggie putea fi în camera ta aseară. Îmi pare rău că m-am așteptat să vă găsesc sărutându-vă întinși pe jos chiar acum...

Cassie îl privi șocată.

– Leo!

– Reggie tuși ca să acopere un râset.

Ce i se păruse atât de amuzant? Nu era câtuși de puțin amuzant.

– Îmi cer scuze, Berkley. Leo făcu o grimasă. Nu am vrut să insinuez că ți-ai permite asemenea libertăți.

Expresia lui Reggie era detașată, însă în ochi îi dansa zâmbetul. În acea clipă, Cassie ar fi dat orice pentru un pistol.

– Și totuși, nu ai nici o problemă în a sugera că aș permite asemenea libertăți. Sau, și mai rău, că mi-aș permite asemenea libertăți. Cassie se apropie de fratele ei și îl împunse cu degetul în piept. Ce credeai că aș face, l-aș trânti la pământ și aș sări pe el?

Un zgomot ciudat se auzi de la Reggie. Ea nu îl luă în seamă. Avea să se ocupe de el mai târziu.

– Ei bine? întrebă ea și îl împunse din nou.

– Oprește-te, Cass, e și enervant, și dureros. Leo o luă de mână, o împinse, se aplecă spre ea și își coborî vocea, în așa fel încât doar ea să audă. Am petrecut prea mulți ani protejându-te ca să încetez acum.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Leo, nu trebuie să...

– Poate în trecut a fost inutil și poate nu e necesar nici acum, dar văd cum se uită la tine. Am avut și eu fix acea privire când a existat o femeie pe care o voiam. Ba, mai rău, și tu ai aceeași privire. Nu ai fost niciodată interesată de un bărbat așa cum ești interesată de el. Nu am de gând să las garda jos când vine vorba despre voi doi. Am lăsat-o pe Delia să ne facă să închidem ochii, spre regretul meu etern.

– Tu ești singurul care regretă asta. Ea este de-a dreptul fericită.

– Asta a fost pur noroc. O să fiu cu ochii pe tine zi și noapte dacă trebuie. Poate că o soră a căzut pradă scandalului, dar nu o să permit să se întâmple la fel și cu cealaltă.

– Nu e decizia ta, zise Cassie. Nu e viața ta.

– E datoria mea.

O notă de ipocrizie de auzi în vocea lui Leo.

Da, n-ar fi rău să-l împuște.

Reggie își drese glasul.

– Deși nu sunt inclus în discuția asta și sunt destul de curios să aflu despre ce vorbiți, vă sugerez să continuați altă dată și să ne alăturăm numaidecât celorlalți. Asta dacă ești atât de înfometat pe cât spui, Effington.

– Da, bineînțeles.

Leo îi aruncă lui Reggie un zâmbet ușurat, genul de zâmbet care denota o înțelegere tăcută între bărbați, una pe care femeile nu o puteau înțelege.

Poate pe viitor ar trebui să poarte un pistol cu ea.

– O să continuăm mai târziu, Leo.

Cassie se întoarse și se duse printre copaci, spre cai.

Era sigură că mai fusese atât de supărată pe Leo și în trecut, însă nu-și putea aminti când. De ce le era atât de greu fraților ei să o considere capabilă să ia propriile decizii? Până la urmă, avea douăzeci și patru de ani și ea trebuia să fie cea care să hotărască dacă alege scandalul, sau ruina, sau decența. Uneori, era foarte frustrant să fie femeie. Și încă o femeie fără pistol.

Cassie ajunse la calul ei, și atât Reggie, cât și Leo pășiră în față, ca s-o ajute să încalece. Ea îi aruncă o privire tăioasă fratelui ei. Acesta îi întoarse un zâmbet slab și se dădu la o parte. Reggie o ajută să se suie în șa într-un mod atât de decent, că nici măcar cel mai atent frate nu putea obiecta. Mâinile lui nu se duseră nici cu un centimetru mai jos de talia ei și nici nu o ținură mai mult decât era necesar. Toate astea nu ar fi făcut decât să întărească hotărârea ei de a-și răni fratele dacă n-ar fi fost privirea lui Reggie. Cea din cauza căreia fratele ei era îngrijorat. Și cea care dizolvă orice urmă de rezistență și de îndoială.

– Mulțumesc, milord, zise ea.

– Plăcerea e a mea, domnișoară Effington.

Colțurile gurii lui se curbară în sus, într-un zâmbet intim, care conținea secrete împărtășite și promisiuni nerostite.

Perfect.

Cei trei se îndreptară spre ceilalți. Conversația fu limitată, cu toate că Reggie și Leo schimbară câteva politețuri. Cassie nici măcar nu se uită la fratele lui. Deși nu petrecuse destul timp singură cu Reggie și nu primise un răspuns satisfăcător la întrebarea pe care i-o pusese și nici o mărturisire a sentimentelor lui, văzuse o parte a lui la care nu se așteptase. În plus, el se oferise să se dueleze cu Leo din cauza unei simple insulte. Nu era ăsta un semn al sentimentelor lui pentru ea? Bărbații chiar își riscau viața pentru femei pe care nu le iubeau?

Indiferent de răspuns, Cassie îl iubea, îl dorea și era hotărâtă să-l facă al ei. Anticiparea îi curgea prin vene, și zâmbi în sinea ei.

Drumul spre scandal nu păruse niciodată atât de inevitabil.

Sau de minunat.

Capitolul 14

Femeile sunt niște creaturi fragile, sublime, care ne țin inimile în mâini și ne pot duce în rai cu o singură privire.

Robert, vicontele Bellingham

Leo se ținea de cuvânt.

Cassie se plimba prin cameră și încerca să se convingă că împușcarea fratelui ei nu era un răspuns rezonabil.

În timpul picnicului din ziua anterioară, pe parcursul zilei, noaptea și din nou în timpul zilei și în acea seară, Cassie fusese sub supravegherea lui Leo sau a lui Christian. Și, în acele rare momente când nici unul din frați nu era prin preajmă, bănuia că-și îndreptau atenția spre Reggie. Din păcate, și domnișoara Bellingham păruse să îi ofere întreaga ei atenție lui Reggie. Și, cu toate că răspunsul lui nu părea să fie decât unul cordial, numai un bărbat mort nu ar fi fost flatat de flirtul Domnișoarei Minunăție. Era foarte enervant, însă Cassie nu putea face altceva decât să-și aducă aminte că avea încredere în sentimentele lui Reggie față de ea. Cu toate astea, Cassie nu putea petrece timp cu el, în vreme ce domnișoara Bellingham nu avea astfel de restricții.

Când bărbații de la petrecere se duseseră să vâneze sau să facă ceva la fel de plictisitor și nu rămăsese nimeni care să o supravegheze, Cassie avusese destul timp să termine schițele pentru casa lui Reggie. Avusese timp și pentru o discuție lungă și productivă cu Gwen.

Înainte de cina din acea seară, Reggie îi acceptase ideile pentru casă. Nu că ar fi fost singuri, desigur. Nu, Reggie le aprobase laolaltă cu mama și sora lui și cu majoritatea invitaților lui Gwen.

Domnișoara Bellingham păruse și ea interesată de desene. Lui Cassie i se păruse asta ciudat și ușor deranjant. Domnul Drummond îi făcuse o mulțime de complimente, ei îi venise să o ia la fugă urlând când își dăduse seama că l-ar fi putut târî pe domnul Drummond în patul ei, și frații ei nu ar fi observat. Se părea că Leo și Christian nu-i considerau pe domnul Drummond, pe Lord Townsend sau

pe orice alt domn prezent o amenințare la virtutea lui Cassie. Doar pe Reggie. Ea își dădu seama și că, deși frații ei așteptaseră cu nerăbdare să o vadă căsătorită, acum, că avea mai multe opțiuni, începeau să facă nazuri. Christian părea să caute protecție la fel de mult pe cât o oferea. Lucy era hotărâtă să fie oriunde era și Christian, fiind alături de el în fiecare clipă posibilă, deși Cassie trebuia să o felicite pe tânără. Era și subtilă, și isteață. Dacă nu ar fi știut deja ce intenții avea Lucy cu Christian, nu ar fi observat atenția pe care i-o dădea. Christian era însă conștient de prezența fetei și încerca să evite orice gest care ar fi putut s-o încurajeze sau să fie interpretat greșit. Cassie observă însă că fratele ei o privea pe Lucy cu un amestec de groază și fascinație, fapt ce o făcu să se întrebe dacă într-o zi ar putea să o privească drept o potențială parteneră. Reggie observă și el felul în care Lucy îi făcea curte lui Christian și, deși Cassie nu avusese ocazia să discute cu el decât în trecere, din când în când îl vedea privind-o pe Lucy cu ochi hotărâți și bombănind în sinea lui „antrenament".

Pe de altă parte, Lord Bellingham era prea fascinat de Lucy ca să observe că toată atenția acesteia era îndreptată asupra lui Christian. Iar tânăra îi încuraja interesul, aruncându-i din când în când un zâmbet cu subînțeles sau o privire timidă sau râzând la ceva ce spunea, într-un fel ce dădea de înțeles că era cel mai deștept bărbat din lume. Lui Cassie îi era clar că Lucy nu avea nevoie de antrenament. Păcat că nu îi putea cere ajutorul. Cassie nu avea nici o îndoială că fata ar fi avut mai multe idei despre cum să scape dintr-o cameră supravegheată de un frate mai mare. Cu toate că și Cassie avea un plan excelent în acest sens.

Se auzi o bătaie în ușă. Cassie se duse și deschise.

– Ce ți-a luat atât de mult?

– Mi-ai zis să aștept până se culcă toată lumea. Delia intră curioasă în cameră. La acea oră, era îmbrăcată numai în cămașa de noapte și un halat. Amintește-ți că am un soț de care trebuie să mă ocup, și mi s-a părut prudent să aștept până când adoarme.

– Credeam că n-o să mai vii.

– Nu puteam să-ți ignor rugămintea arzătoare de după cină. Ce s-a întâmplat?

Cassie se uită pe hol și nu fu surprinsă când văzu ușa lui Leo întredeschisă. Închise cu un bufnet ușa și se rezemă de ea.

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Cu domnul Drummond sau cu Lord Berkley?

– Cu Reggie, bineînțeles. Nu îmi pasă de domnul Drummond, deși trebuie să recunosc că e fermecător.

Delia zâmbi.

– Eu aș spune că e perfect.

– Nu și pentru mine.

– Sunt de acord. Delia își studie sora cu atenție. Abia dacă am avut timp să vorbesc cu tine de când am venit. Cum merge campania de seducere a lui Lord Imperfecțiune?

– Groaznic, Delia.

Cassie începu din nou să se plimbe.

– Ce? Din ce am văzut, mă gândeam că merge destul de bine. Se uită la tine într-un anumit fel.

Cassie se opri și se uită la sora ei.

– Toată lumea pare să fi observat asta, cu excepția mea. Cum se face că tu poți să observi ceva la felul în care mă privește sau în care îl privesc eu, dar eu nu pot?

– Cassie, draga mea, suntem atente la lucruri diferite. Delia traversă camera și se așeză pe pat. Deci, care e problema cu el?

– Problema nu e chiar cu Reggie. Sunt convinsă că ține la mine. Există chiar posibilitatea să mă iubească, deși încă nu a spus asta, ceea ce e enervant.

– Credeam că tocmai felul lui enervant de a fi e unul dintre lucrurile care ți se par irezistibile la el.

– Este. Mă rog, nu chiar, deși cred că nu ar fi atât de interesant dacă ar fi...

– Perfect.

Delia zâmbi.

– Exact. Cassie încuviință. Domnul Drummond pare să fie perfect, dar, deși nu găsesc nimic de criticat la el, nu sunt deloc atrasă de el.

– Sigur că nu.

– Apreciez că nu îmi dai vreo replică plină de aroganță. Că nu sublimiezi că ai avut dreptate și că eu am greșit în privința lui Lord Perfecțiune.

– Așa și trebuie. A fost foarte dificil.

– Dar e ciudat, nu ți se pare? Cassie se uită la sora ei. Faptul că ce e perfect nu e în mod *special* atractiv, însă ce este enervant devine irezistibil.

– Dragostea e ciudată, draga mea. Delia își urmări sora plimbându-se, apoi oftă resemnată. Există însă o problema, nu?

– E vorba despre Leo. Cassie se așeză pe pat lângă sora ei. Mă supraveghează ca și cum ar fi un cioban, și eu un miel pierdut.

– Mereu a fost cu ochii pe tine. La fel și Christian, și Drew.

– Da, și sunt recunoscătoare că Drew nu e aici. E destul de greu cu Leo și Christian. Cassie se jucă absentă cu materialul păturii. Asta mă aduce la actuala mea dilemă.

– Ce fel de dilemă?

– Nu e atât de complicat. Cassie se ridică de pe pat și se îndreptă spre șifonier. Mâine ne întoarcem la Londra, și eu trebuie neapărat să-l văd pe Reggie în seara asta.

– Clar nu ești îmbrăcată pentru o vizită.

Delia aruncă o privire dezaprobatoare spre cămașa de noapte a lui Cassie.

– Chiar și așa, trebuie să îi duc ceva. Cassie se duse la șifonier, căută și scoase o lavaliera lungă și albă. Asta.

Delia făcu ochii mari.

– Lavaliera lui?

– Da.

Cassie i-o aruncă surorii ei, apoi scotoci din nou.

– Și asta, zise și scoase haina lui.

– Mai ai ceva acolo? Cămașa? Pantalonii?

– Nu fi absurdă. Cassie clătină din cap. Nu s-ar fi întors în camera lui fără a avea pe el măcar pantalonii.

– Bineînțeles, unde-mi era mintea? Delia își alese cuvintele cu grijă. Cum de au ajuns la tine lavaliera și haina lui Berkley? Sau ar fi mai bine să nu aflu?

– Probabil e mai bine să nu știi, dar, dacă nu-ți spun și o să afli, o să fii destul de nervoasă că nu ți-am spus.

– E un cerc vicios. Delia inspiră adânc. Cassie, nu ai... nu e posibil...

– Aș fi putut, dar nu am făcut-o. Cassie ridică din umeri și se întoarse spre pat. Cel puțin, nu în întregime.

– Nu în întregime? repetă Delia cu voce stridentă. Cum adică nu în întregime?

Cassie pufni.

– Leo stă în camera vecină, și e dificil să îți pierzi virtutea când fratele tău e în camera alăturată și atent la orice zgomot.

– Dumnezeule, mormăi Delia. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Cassie zâmbi.

– Da, ar fi trebuit.

– Deci din cauza lui Leo nu ai...

– Da, și nu o să-l iert niciodată pentru asta. Cassie își luă sora de mână. Acum însă, am nevoie de ajutorul tău.

– Ca să îl vezi pe Berkley?

Cassie încuviință.

– Leo a lăsat ușa deschisă aseară și din nou în seara asta, și sunt sigură că face asta ca să observe dacă ies din cameră. Dar se așteaptă ca tu să pleci.

– Ce? Delia o privi confuză, apoi, când înțelese, făcu ochii mari. Vai, nu! Încercă să-și tragă mâinile, însă Cassie le ținea strâns. În nici un caz.

– O să fie o aventură.

– Pentru tine!

– Nu am mai făcut schimb de roluri de foarte mult timp. Ar trebui să fie distractiv.

– Nu și pentru mine. O să fiu prinsă în locul tău. În plus, nu ar mai trebui să mă distrez, sunt căsătorită. Delia se încruntă. Dumnezeule, nu am vrut să sune așa. Mă distrez foarte mult, doar că nu mai e același gen de distracție. Cu Tony, distracția este...

– Nu trebuie să-mi explici, zise Cassie repede. Înțeleg.

– Serios? întrebă Delia derutată. Ce înțelegi?

– Eu m-am distrat de minune acum două nopți.

Cassie îi aruncă surorii ei un zâmbet plin de subînțeles.

– Nu asta am vrut să... Delia clătină din cap. Nu o s-o fac.

– Bineînțeles c-o s-o faci. E foarte simplu. O să facem schimb de haine. De fapt, nu trebuie decât să-mi dai halatul tău. Apoi, o să mă prefac că sunt tu și o să mă strecor din cameră, deși presupun că nu trebuie să mă strecor și pot pur și simplu să ies pe ușă, zise Cassie zâmbind triumfătoare.

– Dacă te vede cineva?

– Va crede că sunt tu.

– Așa e. Dacă te vede cineva, crede că sunt eu și apoi te observă intrând în camera lui Berkley? Vor crede că noi doi... ei bine... nici măcar nu vreau să spun cu voce tare ce ar crede.

– O să fiu atentă. În plus, e foarte târziu. Nu cred că mai umblă cineva pe holuri.

– Și, cu toate astea, iată-mă, zise Delia.

– Haide, Delia. Doar o să-i duc înapoi obiectele astea și o să vorbim puțin, după care o să mă întorc.

Delia își studie sora geamănă, apoi clătină din cap.

– Ba n-o să faci asta.

– Ei bine, o să încerc. Cassie făcu o pauză și-și alese cuvintele cu grijă. Având în vedere toate dățile când te-am lăsat să-mi iei locul pe vremea când voiai să-ți cucerești soțul, aș fi crezut că...

– Nu am vrut să-l cuceresc.

Cassie ridică dintr-o sprânceană.

– Bine, poate că am vrut să-l cuceresc, zise Delia. Dar eram o văduvă cu experiență și...

Cassie își încrucișă brațele la piept.

– Nu aveam prea multă experiență, bineînțeles, dar, chiar și așa, situația era cu totul alta, Cassie. Își privi sora în ochi. Dacă o să bănuiască cineva că ai petrecut timp singură cu Berkley în camera lui, în miezul nopții, indiferent de cât de mult stai acolo sau de ce faci, o să fii distrusă. Reputația ta o să fie pătată, și o să te trezești în mijlocul unui scandal. Chiar trebuie să-ți aduc aminte că nu e atât de amuzant pe cât sună?

– Înțeleg perfect riscul, Delia. Adevărul e că înțeleg mai multe decât crezi. Făcu o pauză ca să-și adune gândurile. Dacă reputația mea ar fi distrusă, acele doamne care îmi cer să le decorez casele și care fac asta atât datorită numelui meu, cât și talentului în a alege culorile și materialele nu ar mai vrea să aibă de-a face cu mine. Afacerea mea – sau hobby-ul, sau cum vrei să-i spui – o să ajungă la un final brusc. Dincolo de asta, deși sunt încrezătoare că Reggie ține la mine și că vrea să se însoare cu mine, dacă mă înșel, risc să-mi petrec restul zilelor ca fiind excentrica domnișoară Effington sau chiar scrântita mătușă Cassandra.

Dalia icni.

– Ai suporta asta?

Cassie ridică din umeri.

– Dacă trebuie. Ce altceva aş putea face?

– Dacă te duci în camera lui Berkley în seara asta, poţi pierde totul, o avertiza Delia.

– Sau aş putea câştiga întreaga lume, zise Cassie. Deja mi-am pierdut inima.

Delia se uită îndelung la sora ei, apoi se ridică, încă reticentă.

– Haide, ajută-mă să-mi dau jos halatul ăsta. Cu cât pleci mai repede, cu atât o să te întorci mai repede.

Cassie zâmbi.

– Ştiam eu că mă pot baza pe tine.

– Vreau să te întorci într-o oră, spuse Delia ferm.

– E destul timp? Cassie îi aruncă surorii ei o privire inocentă. Ca să vorbim?

Delia strânse din dinţi.

– Este, dacă doar îi duci înapoi lavaliera şi schimbaţi câteva vorbe.

Cassie îşi reţinu un zâmbet.

– Dar trebuie să-i duc şi haina, şi am destul de multe să-i spun.

– Aşa e, asta o să dureze, probabil, ceva mai mult. Delia oftă resemnată. Două ore atunci, şi ai face bine să te rogi ca soţul meu să nu se trezească şi să se întrebe ce s-a întâmplat cu mine.

– O să te caute?

– Nu ştiu. Nu l-am lăsat niciodată singur în toiul nopţii ca să mă dau drept sora mea, pentru ca aceasta să îl evite pe fratele nostru şi să aibă un rendez-vous cu un domn enervant şi imperfect, zise Delia.

– Înţeleg că asta nu se întâmplă des. Trebuie să recunosc însă că îmi place cuvântul „rendez-vous". Sună teribil de rafinat, dar şi obraznic, nu ţi se pare?

– Cred că sună similar cu dezastru. Nu-mi vine să cred că te ajut. Mama o să-mi taie capul din cauza asta. Sau Leo. Poate chiar Tony.

– Prostii, deşi cred că soţul tău ar înţelege, având în vedere situaţia. Cât despre mama şi Leo, nu vor afla niciodată, căci nu am de gând să fiu prinsă. Acum, dacă nu vrei să stai aici toată noaptea...

– Chiar nu vreau.

Delia oftă din nou, iar Cassie rezistă impulsului de a-i prezenta Deliei o listă cu toate indiscrețiile ei anterioare, ale căror detalii făceau ca o întâlnirea aceasta nocturnă să pară o nimica toată. Dură doar câteva minute ca surorile să facă schimb de halate.

Cassie strânse hainele lui Reggie și se îndreptă spre ușă.

– Urează-mi noroc.

– Norocul e ultimul lucru pe care ți-l doresc, bombăni Delia. Fii atentă, te rog. Încearcă să nu-mi distrugi reputația – și nici pe a ta. Deși știu că probabil te-ai hotărât și că nimic nu o să te întoarcă din drum, măcar ia în considerație ideea de a-i duce hainele înapoi și atâta tot.

– O s-o fac, minți Cassie, apoi își îmbrățișă strâns sora. Știu că tu crezi că fac o greșeală teribilă.

– Asta e unul dintre lucrurile care mă îngrijorează. Delia zâmbi. Deși probabil e, nu sunt sigură că simt că e o greșeală groaznică. Te cunosc prea bine și știu că nu ai mai fost îndrăgostită. Tocmai de aceea, această întâlnire în toiul nopții e inevitabilă. Nu e un gest înțelept și ar putea avea repercusiuni devastatoare, dar probabil și eu aș fi făcut același lucru.

– L-ai și făcut, zise Cassie cu zâmbetul pe buze.

Peste o clipă, era pe holul întunecat. O lampă ardea pe masa din capul scărilor ce împărțeau aripile casei și făcea puțină lumină. Camera lui Reggie era dincolo de scări, în aripa de vest. Cassie speră că avea să se descurce mai bine la a nimeri camera lui decât reușise el căutând-o pe a ei.

Vru să bată la ușă, dar se opri. Nu, dacă ușa lui nu era încuiată, atunci riscul de a fi auzită de altcineva dacă pur și simplu intra în camera lui era minim. Își adună tot curajul posibil și începu să deschidă ușa. Un gând straniu o străfulgeră și o făcu să se oprească.

Dacă Reggie nu era singur? Petrecerile date la țară erau cunoscute pentru vizitele nocturne dintre iubiți sau oameni care voiau să fie iubiți. Dacă...

Inspiră adânc și dădu la o parte toate îndoielile din mintea ei. Fiecare moment petrecut alături de el îi arătase că Reggie nu era bărbatul care avea reputația ca ar fi, iar Cassie nu credea că era un actor

atât de bun. Însă, dacă totuşi el era un desfrânat, dacă tot ce se întâmplase între ei nu fusese decât un plan de-al lui ca să se culce cu ea, mai mult ca sigur că ea avea să se aleagă cu inima frântă. Cassandra Effington putea fi catalogată ca excentrică, dar nimeni nu ar fi zis că e proastă. Ştia exact ce făcea. Care erau mizele şi consecinţele. Oricât îşi repetase că nu-i păsa, adevărul era altul. Îi păsa. Pur şi simplu, nu conta. Se îndreptă de spate, deschise uşa, se strecură înăuntru şi închise uşor uşa în urma ei. Vru să pornească spre pat, dar mai întâi se întoarse şi răsuci cheia în broască. Altfel, oricine ar fi putut intra, cum făcuse şi ea. Indiferent de ce urma să se întâmple sau nu în acea cameră, era mai bine ca nimeni să nu intre pe neaşteptate.

– Reggie?

Cassie se îndreptă spre pat, ignorându-şi tremurul din voce. Lumina ce intra prin ferestrele înalte era slabă şi, chiar şi cu perdelele trase, nu desluşea prea multe în cameră, cu excepţia unei forme care cu siguranţă era cel mai mare pat pe care îl văzuse vreodată. Nu era sigură că Reggie era acolo, dar cineva clar era. Sunetul unei respiraţii lente, constante şi profunde răsuna în cameră.

Se apropie.

– Reggie? Nici un răspuns. Ajunse lângă pat şi ridică puţin vocea. Reggie?

Un mormăit încet se auzi de la silueta lăţită în pat. Suna ca Reggie, deci se părea că intrase în camera potrivită.

Situaţia era însă uşor enervantă. Ea era acolo, pregătită să-i dea înapoi hainele şi să vorbească puţin, poate despre sentimentele ei sau ale lui...

Nici măcar ea nu credea asta. Ea mersese acolo doar cu scopul clar al seducţiei. A ei sau a lui, nici nu mai conta. Şi, deşi, ca urmare a întâlnirii lor din camera ei, suspecta că Reggie se pricepea la seducţie, Cassie era mânată de entuziasm, lucru care nu putea fi ignorat. Îi puse lavaliera şi haina la capătul patului şi se aplecă peste el. Îi putea distinge silueta, dar cam atât, şi întinse mâna în locul unde spera să dea peste umărul lui.

– Reggie?

Pielea lui era dezgolită şi caldă, iar căldura lui călători din vârful degetelor spre restul corpului. Cassie inspiră adânc. Dacă doar faptul că îl atingea era atât de incitant, cât de minunat trebuia să fie să stea

lângă el în pat? Cu brațele lui înfășurate în jurul ei și cu trupul ei lipit de al lui.

Cassie își plimbă degetele ușor peste brațul lui. Reggie dormea pe spate, cu un braț aruncat într-o parte. Ea se apropie și mai mult și observă că brațul celălalt al lui Reggie era îndoit sub cap. Îl privi curioasă. Fie lumina de afară devenea mai puternică, fie ochii ei se adaptau cu întunericul. Pieptul lui era gol, iar cuvertura lucea în lumina slabă și îi atârna la mijloc. Cassie nu deslușea detaliile feței lui, dar îi distingea cât de cât trăsăturile. Trasă o linie de pe brațul lui, peste umăr și în jos, spre centrul pieptului. Mușchii lui erau tari, pielea fermă, acoperită cu păr aspru. Cassie își așeză mâna pe mijlocul pieptului lui.

Era ciudat să se uite la un bărbat care dormea, chiar și în întuneric. Să îl atingă fără ca el să știe. Să audă profunzimea respirației lui. Să îi simtă mișcarea pieptului, căldura pielii și bătăile inimii.

Reggie dormea dezbrăcat – sau cel puțin fără cămașă. Cassie se întrebă dacă era complet dezbrăcat. Simplul gând îi trimise fiori pe șira spinării. Mâna i se mișcă încet mai jos. Putea să afle cu ușurință, dar părea genul de libertate pe care până și ea ar ezita să și-o permită. Cu toate că el nu ar afla niciodată. Iar ea cu siguranță nu ar...

– Ce faci?

Cassie tresări, iar inima îi sări în gât. Fierbințeala îi alergă spre chip. Niciodată în viața ei nu se simțise atât de... atât de... atât de prinsă. Asta categoric îi temperă entuziasmul. Ea își retrase mâna, însă el o prinse repede.

– Cassandra?

Ea încercă să pară relaxată. De parcă el nu tocmai se trezise și o găsise în camera lui. Ca și cum mâna ei nu fusese pe pieptul lui.

– Da?

Urmă o pauză lungă.

– Visez?

– Da, zise ea ușurată. Exact asta se întâmplă, visezi.

Își trase mâna, însă el o ținu strâns. Vocea lui era doar un mormăit.

– Dacă într-adevăr visez, nu am de gând să-ți dau drumul.

– Nu?

– Nu încă. Reggie se ridică și o trase pe pat. Poate niciodată.

Înainte ca ea să poată protesta, el o sărută. Un sărut lung și lent, care îi distruse voința și îi topi sufletul.

Orice urmă de îndoieli dispăru pe dată.

– De ce ești aici? șopti el.

– Am venit să-ți aduc hainele pe care le-ai lăsat în camera mea.

– Atâta tot?

– Nu, zise ea, apoi se trase din îmbrățișarea lui și se ridică de pe pat.

– Cassandra?

– Ai ceva pe tine? Ea își desfăcu halatul, ignorând tremurul mâinii, și îl aruncă pe jos. Adică haine.

Reggie râse ușor.

– De ce?

– Ai sau nu?

Cassie începu să-și scoată cămașa de noapte, dar se opri, ezitând. Dacă se băga în pat lângă Reggie, nu mai era cale de întoarcere. Avea să se afle irevocabil pe drumul ruinei, iar viața ei avea să se schimbe pentru totdeauna.

Reggie tăcu o perioadă ce păru o veșnicie.

– Ei bine?

– Ai venit să mă seduci, domnișoară Effington?

Ea inspiră adânc.

– Da.

– Înțeleg.

Cassie auzi foșnetul cearșafurilor, și silueta lui întunecată alunecă din pat și rămase în fața ei, la doar câțiva centimetri distanță.

– Ești sigură că vrei să mă seduci?

Vocea lui era joasă și seducătoare, asemenea cuvintelor lui.

– Da, icni ea.

Reggie era atât de aproape, că, dacă ea se apleca în față câtuși de puțin, își putea lipi corpul de trupul lui gol.

– Înțeleg. Mâinile lui se plimbară peste trupul lui Cassie, adunând materialul cămășii ei de noapte, și ea tresări când îi simți atingerea. Atunci, trebuie să mă lași să te ajut. Cu o mișcare rapidă, Reggie îi trase cămașa de noapte peste cap și o aruncă. Și, ca să-ți răspund la întrebare, continuă el și o trase în brațe, nu, nu port absolut nimic.

– Da, sunt... perfect conștientă de asta.

Sânii ei erau lipiți de pieptul lui tare și musculos. Părul aspru se frecă de sfârcurile ei, într-un mod provocator. Abdomenul ei gol și șoldurile se lipiră de ale lui. Mădularul lui erect se frecă între picioarele ei, mai mare decât se așteptase. Și extrem de fierbinte și excitant. Buzele lui le întâlniră pe ale ei, într-un sărut care promitea plăcere dincolo de orice simțise înainte. Și promitea și ceva mai mult. Ceva etern. Voia tot. Nevoia, intensă și provocatoare, creștea în ea, și Cassie își petrecu brațele în jurul lui și îl strânse aproape.

Dintr-odată, toate reținerile dispărură. Reggie își zdrobi buzele de ale ei într-un sărut posesiv. Ea îi răspunse la fel, întâmpinându-i buzele și limba cu o foame pe care nu o cunoscuse niciodată, cu o lăcomie pe care nu o suspectase vreodată.

Cassie își retrase buzele de ale lui și îl împinse în spate, căzând odată cu el pe pat, corpul ei fiind întins pe jumătate peste al lui. Îl sărută pe gât, pe piept. Mâinile lui o mângâiau pe umeri, pe spate, pe fund. Cassie voia să exploreze fiecare parte din el, să descopere fiecare centimetru, să-l facă al ei. Își plimbă mâna pe piciorul lui, peste mușchii conturați și fermi, și își modifică poziția ca să îi permită accesul spre zone încă nedescoperite. Degetele ei se plimbau peste abdomenul lui plat, iar el inspiră adânc și se opri sub atingerea ei. Cassie se minună de puterea atingerii ei și se desfătă cu ea. Excitația se intensifică. Mâna i se duse mai jos, iar mușchii de sub degetele ei se încordară. Cassie dezmierdă părul de la baza mădularului lui și își plimbă un deget pe lungimea lui. Reggie gemu, iar Cassie își înfășură mâna în jurul lui și mângâie lungimea tare și dură. Era piatră înfășurată în mătase – straniu, dar ademenitor.

– Dumnezeule, Cassandra!

Reggie gemu și o trase sub el. O încălecă și își împinse excitația spre vintrea ei. O sărută pe gât și mai jos. Îi cuprinse sânii în mâini, îi tachină sfârcurile, iar Cassie gemu și se ridică. Reggie îi luă un sân în gură și se jucă cu dinții și limba până când Cassie era sigură că avea să moară de plăcere. Și se minună de puterea pe care el o avea asupra ei. Aerul rece al nopții dansa peste pielea ei încinsă. Reggie îi mângâie sânii și trasă cercuri peste abdomenul ei, iar Cassie tremură sub atingerea lui. Mâna lui alunecă între picioarele ei și o atinse din nou acolo unde numai el o mai atinsese înainte. Ea își ținu răsuflarea și încercă să se deschidă pentru el, însă genunchii lui o împiedicară

să se miște. Continuă să o mângâie, iar presiunea picioarelor ei lipite unul de celălalt păru să intensifice senzația. Aceasta era, în același timp, sublimă și de nesuportat.

Tânăra se zbătu sub atingerea lui și primi cu brațele deschise forța stranie și dulce care se strângea în ea. Fără nici un avertisment, Reggie se opri și îi desfăcu picioarele, apoi se lăsă peste ea, mădularul ei apăsând-o între picioare.

– Cassandra, e posibil să te doară.

– Nu-mi pasă. Cassie râse și își lipi buzele de ale lui. Te vreau, Reggie. Și te vreau acum.

– Bine.

Un tremur se auzi în vocea lui.

Încet, cu atenție, Reggie o pătrunse. Cassie își ținu răsuflarea. Era o senzație ciudată să-l simtă în ea. Reggie se opri deodată și nu mai putu continua, iar ea se întrebă dacă asta era tot. El se retrase însă și apoi o pătrunse din nou. Cassie simți și o ușoară înțepătură. Reggie o umplu și o lărgi, iar ea pulsa în jurul lui. Era o senzație ciudată, însă nu neplăcută. Reggie stătu nemișcat o clipă, apoi se retrase încet și o pătrunse din nou. Nu, nu era deloc neplăcut. Cassie își mișcă șoldurile în ritm cu el. Devenea din ce în ce mai interesant.

Reggie intensifică ritmul, iar Cassie ținu pasul cu el. Reggie se afundă în ea. Cassie se încordă în jurul lui. El o pătrunse și mai adânc, și mai rapid, și mai tare. Se mișcară ca o singură persoană. Orice noțiune despre timp și loc dispăru. Cassie exista numai în tensiunea fierbinte care lua naștere în ea. Numai în căldura corpului lui aflat peste al ei. Numai în această împerechere, în acest dans, în această uniune. Eternă și perfectă.

Freamătul din ea devenea din ce în ce mai intens, și tânăra îl dorea, îl cerea. Veni în sfârșit cu o eliberare cutremurătoare care îi lipi corpul de al lui, iar Cassie îl simți și pe el zbătându-se și știu că și el atinsese punctul culminant al plăcerii. Reggie căzu peste ea, iar ea îl ținu strâns în brațe. Inima lui bătea lângă a ei, într-un mod la fel de intim și de minunat ca tot ce se întâmplase între ei.

Cassie știu că ar putea zbura cu acest bărbat.

Peste aproximativ o oră, încă stătea în brațele lui. Ar fi putut sta acolo pentru totdeauna, dar trebuia să se întoarcă la Delia, care probabil nu era deloc încântată de cât de târziu se făcuse.

– Mâine ne întoarcem la Londra, oftă Cassie în timp ce-l mângâia pe piept.

– Știu. Reggie se juca leneș cu o șuviță de-a ei. Din păcate, trebuie să mă ocup de niște treburi la Berkley Park, deci va trebui să mai stau o săptămână și ceva aici.

– Înțeleg.

Oricât de mult încercă să ascundă asta, în vocea ei se auzi o notă clară de deramăgire. Reggie chicoti și o trase mai aproape.

– Poți să termini casa cât sunt plecat?

– Să termin? Abia am început.

– O cameră, atunci. Poți să termini salonul într-o săptămână?

Îi făcuse dormitorul Deliei în doar trei zile.

– Da, cred că da, dar costul pentru materiale și muncitori e mereu mult mai mare când lucrarea trebuie terminată repede.

– Nu-mi pasă. O săptămână, deci. Următoarea joi. O sărută pe cap. Am ceva important de discutat și mi se pare potrivit ca discuția să aibă loc în salon, care va fi renovat ca atare pentru femeia cu care o să mă căsătoresc.

– Sunt sigură că o să-i placă, zise ea într-un mod care nu trăda că stătea întinsă acolo, goală, în brațele infamului crai cu care tocmai își pierduse virtutea.

Era evident că avea să o facă o femeie cinstită, așa cum Cassie știuse dinainte. Orice gen de bărbat fusese infamul Lord Berkley cândva, Cassie era din ce în ce mai convinsă că nu mai era la fel. Părea să se fi schimbat și, deși ea nu știa motivul, nici nu mai conta.

Îl judecase greșit, dar acum avea convingerea că nu era genul de bărbat care crezuse ea inițial că era. Și că Reggie o iubea și voia să-și petreacă restul zilelor cu ea.

Tocmai își pariase viitorul pe asta.

Reggie își încrucișă brațele și se rezemă de galerie. Pe alee, Gwen și Marcus își luară rămas-bun de la Cassandra și de la familia ei. Cassandra li se alătură lui Lord și lui Lady St. Stephens în trăsura lor, în timp ce frații Effington se suiră pe cai, urmând să călărească până în Londra. Reggie privi cum trăsura se depărta. Nu suporta ideea de a fi separat de Cassandra, însă nu avea ce face. Renunțase totuși

la ideea răpirii ca mod de a o ține aproape de el. Nu era necesar. În scurt timp, aveau să fie împreună și nu aveau să se mai despartă.

Privirea lui Cassie o întâlni pe a lui prin geamul trăsurii, și tânăra îi aruncă un zâmbet intim, care spunea, fără cuvinte, tot felul de lucruri minunate și făcea numeroase promisiuni. El îi răspunse cu un zâmbet, când, de fapt, nu voia decât să râdă cu gura până la urechi, ca un nebun. Un nebun foarte satisfăcut, foarte fericit, foarte îndrăgostit.

Abia aștepta să o revadă.

Reggie era convins că problemele de la Berkley Park puteau fi rezolvate repede. Din fericire, erau minore, așa că era sigur că avea să se întoarcă în Londra în cel mult o săptămână.

Gwen trecu pe lângă el în drum spre casă, apoi se opri și îl privi cu fermitate.

– Îmi place de ea, Reggie. Destul de mult. Evident că nu ai nevoie de aprobarea mea, dar o ai, dacă o vrei.

– Of, Gwen. Aprobarea ta înseamnă foarte mult, dar, dacă nu pot să te am pe tine, nu cred că mai vreau pe altcineva, zise el în timp ce-i sărută mâna.

Gwen își dădu ochii peste cap.

– Ești incorigibil, și orice femeie dispusă să te accepte merită ce primește. Tânăra își trase mâna și îi aruncă un zâmbet plin de afecțiune. Domnișoara Effington e o alegere minunată, și îți doresc multă fericire.

Gwen se aplecă în față, îl sărută pe obraz, apoi se întoarse și intră în casă.

Reggie se uită după ea. Gwen era una dintre puținele femeie de care Reggie nu se îndrăgostise niciodată. Poate pentru că nu avusese niciodată ocazia. Însă el știa că ea urma să aibă mereu un loc în viața și în inima lui, ca soție a celui mai apropiat prieten al lui.

– Să înțeleg deci că totul a mers bine cu domnișoara Effington? întrebă Marcus.

– Mai bine de atât. Reggie zâmbi. Nu a spus încă da, dar mă iubește. Știu asta la fel de sigur cum îmi știu numele.

– Așadar, s-a hotărât în favoarea ta și în detrimentul bărbatului perfect?

– Știam că așa o să facă.

Marcus ridică dintr-o sprânceană.

– Foarte bine. Speram c-o să facă asta. Încă nu-mi vine să cred că ține la mine.

– Nu vreau să-ți umbresc fericirea, dar cum știi că ține la tine dacă ea nu ți-a spus-o?

– Mi-a demonstrat-o – și cu mult entuziasm.

– Dumnezeule, Reggie, doar nu ai făcut-o.

– Mai degrabă, Marcus, ea a făcut-o. Sau, mai bine zis, am făcut-o amândoi.

– Chiar și așa...

– Marcus. Dacă ai găsi-o pe femeia pe care o iubești în camera ta, în miezul nopții, cu intenții deloc decente, ce ai face?

– Mai mult ca sigur, exact ce ai făcut tu.

– Mă gândeam eu.

– Și apoi, m-aș căsători imediat cu ea, zise Marcus ferm.

– Tocmai ăsta e și planul meu.

– Știam eu că ai un plan. Marcus clătină din cap și oftă. Ei bine, care e de data asta?

Reggie se îndreptă și se uită spre trăsura care dispărea în depărtare.

– Când a început să-mi renoveze casa, trebuia s-o facă pentru femeia cu care aveam să mă căsătoresc. I-am dat mână liberă și i-am aprobat desenele, lucru care n-a fost deloc dificil, căci chiar are talent. Habar n-are însă că își decorează viitoarea casă. Ce ar putea fi mai potrivit?

– Bună mișcare, zise Marcus admirativ. Însă tot nu pricep planul.

– Stai că devine mai bun. A promis că o să renoveze salonul într-o săptămână, până joia viitoare. I-am spus că atunci o să mă întorc în oraș. Însă azi o să-i trimit un mesaj de la Berkley Park că o să mă întorc abia vineri dimineață. I-aș putea trimite mesajul chiar cu unul dintre invitații tăi care nu a plecat încă spre oraș.

– Au mai rămas numai Drummond și familia Bellingham.

– Domnișoara Bellingham o să fie atunci, deoarece a știut despre plan de la început.

Reggie dădu la o parte gândul că, din cauza interesului lui Felicity față de el, era posibil ca aceasta să nu-l ajute în eforturile lui. Bineînțeles că tânăra nu spusese nimic de genul ăsta după prima noapte

şi, deşi flirtase cu el, nu păruse s-o facă mai mult decât cu restul bărbaţilor. Era convins că Felicity renunţase la orice intenţii serioase legate de el.

– Eşti sigur că e o mişcare înţeleaptă? Mi s-a părut că domnişoara Bellingham te-a plăcut foarte mult. Abia dacă a existat vreun moment în care nu ţi-a stat în preajmă. A fost discretă, desigur, dar mi s-a părut că vrea să te seducă.

– Chiar crezi? Ideea mă flatează, dar e absurdă. Dacă a fost vreo încercare de seducţie, cred că a fost din partea tuturor bărbaţilor eligibili faţă de domnişoara Bellingham. Eu nu am încurajat-o în vreun fel. Oricum ar fi, Cassandra e singura de care sunt interesată, şi o să fie foarte surprinsă când o să-mi fac apariţia joi.

– Mie, personal, nu mi-au plăcut niciodată surprizele. Sunt experienţe al naibii de periculoase, şi încă nu înţeleg...

– Răbdare, Marcus. O să-i ofer inima mea şi o să-i cer mâna. În plus, până atunci, o să am o licenţă specială şi o s-o încurajez să se căsătorească cât mai repede cu mine. E un plan excelent.

– Asta dacă nu te refuză.

– Nu o s-o facă. Reggie nu-şi putu ascunde nota de satisfacţie din voce. Nu după noaptea trecută.

– De ce nu aduci şi un preot cu tine? Să vă căsătoriţi pe loc.

Reggie se uită la prietenul lui.

– E o idee bună, Marcus. Foarte bună.

– Ba nu e, zise Marcus. E cel mai ridicol lucru pe care l-am spus vreodată. E absurd şi periculos. Dacă nu vrea să se căsătorească cu tine sau, cel puţin, nu atunci? Dacă vrea ca familia ei să fie prezentă?

– Asta ar putea fi o problemă, admise Reggie o clipă. Deşi... Răspunsul îi deveni clar, şi el îi dădu o palmă lui Marcus pe spate. Aici intervii tu, bătrâne. O s-o surprind pe Cassandra, şi tu poţi să vii cu un preot, cu familia ei şi cu oricine altcineva crezi că mai trebuie să fie, peste o oră. E o idee excelentă. Reggie era entuziasmat. Gwen poate să vorbească cu familia Higgins pentru mâncare, băuturi şi orice mai trebuie pentru sărbătorirea unei nunţi, fără ca viitoarea mea soţie să afle ceva. S-a descurcat de minunat cu petrecerea asta.

– Cred că Gwen va trebuie să stea la pat, cu un prosop umed pe frunte, pentru cel puţin o săptămână după asta, zise Marcus.

– Nu fi absurd. Gwen e o gazdă excelentă, și sunt sigur că și Lady St. Stephens o să fie dispusă să-și ofere ajutorul.

– Mai exact, câți oameni vrei să implici în această nuntă surpriză? Sau ar trebui să spun dezastru surpriză?

– Poate ai dreptate, nu ar trebui s-o implicăm pe sora Cassandrei, zise Reggie, mai mult pentru el decât pentru Marcus.

– Cu cât mai puțini oameni știu despre asta, cu atât mai bine.

– Asta clar o să-i asigure succesul.

– Ai încredere, Marcus. Planul ăsta e genial. Probabil e cel mai bun de până acum.

– Tocmai asta e problema.

– Nu cred că altcineva, în afară de tine și de Gwen, ar trebui să știe ce se întâmplă. Nici măcar Higgins sau angajații de la casa din Londra. Cel puțin, nu până în ultimul moment. Dacă află prea mulți oameni, e posibil să mă dea careva de gol. Mi-ar plăcea să fie prezenți părinții Cassandrei și frații ei. Aici nu am de ales. Tu și Gwen, mama ta și a mea. Cred că sunt de ajuns.

– Cum rămâne cu Domnișoara Minunăție sau Lord Perfecțiune?

Reggie râse.

– Domnișoara Bellingham și domnul Drummond ar trebui incluși, cu siguranță. Până la urmă, au jucat un rol important în asta.

– Din cauza pariului?

– Oarecum, dar mai mult pentru că... Reggie căută cuvintele potrivite. Un Lord Perfecțiune real i-a arătat Cassandrei exact ce speram: perfecțiunea nu e așa dezirabilă pe cât credea.

– Își exprimase însă interesul față de tine înainte de sosirea lui Drummond.

– Da, și nu-i așa că lucrurile au mers bine?

Marcus râse.

– Și Domnișoara Minunăție ce ți-a arătat?

– Ca să fiu sincer, nimic, doar poate că minunăția e la fel de înșelătoare ca perfecțiunea. Reggie ridică din umeri. Însă eu am considerat-o pe Cassandra Domnișoara mea Minunăție aproape de la început.

– Nu chiar. Cred că ai spus că nu e Domnișoara ta Minunăție și nici nu o să fie vreodată.

– Am greșit. O imperfecțiune din partea mea.

– Ai dus la rang de artă imperfecțiunea. Marcus își alese cuvintele cu grijă. Oricât urăsc să spun asta, mi se pare că noul tău plan e presărat cu dificultăți, pregătit pentru dezastru și e posibil să fie cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată.

– Deci ești de partea mea.

Reggie zâmbi. Marcus își studie prietenul, apoi ridică din umeri, cu un zâmbet reținut pe față.

– Nu aș rata așa ceva pentru nimic în lume.

Capitolul 15

Nu există nimic mai înfricoșător în viața asta sau în următoarea decât o femeie hotărâtă să se răzbune. Dumnezeu să îl ajute pe bărbatul care a trezit asemenea furie.

T. Higgins

– Da, exact asta este, încuviință Cassie cu satisfacție la mostra de culoare prezentată de maistrul ei și de unul dintre zugravi. Vopseaua era pentru cornișele din salon.

– Exact la culoarea asta mă și gândisem. Nu e nici prea albastră, nici prea movulie, nici prea gri. Ai făcut o treabă excelentă.

– Mulțumesc, domnișoară.

Zugravul zâmbi cu o plăcere evidentă la auzul complimentului. Dacă învățase Cassie ceva din munca cu meșterii, deoarece chiar îi considera meșteri pe cei care făceau magie cu vopsea, tapet, tencuială și lemn, era cât de mândri erau aceștia de ce făceau și cât de bine reacționau la sinceritate, fie că aceasta lua forma laudei sau a sugestiei. Sigur, întâlnise destui care nu primeau bine sugestii de la o femeie și puteau apărea și ceva conflicte în timpul acestor proiecte. Învățase în urmă cu mult timp că nici măcar câștigarea respectului celor care lucrau pentru ea nu era mereu de ajuns, iar acum avea un maistru, pe domnul Jacobs, pe care îl angaja la fiecare proiect.

– Înțelegi că vreau asta pentru partea plată a cornișei, pentru ca detaliile minunate, pe care le vom păstra albe, să iasă în evidență.

Zugravul încuviință.

– Și vreți același efect și pe polița de deasupra căminului?

– Da, mulțumesc. Și va trebui să ne jucăm cu culorile, dar cred că o nuanță ceva mai profundă, mai intensă va fi perfectă pentru dungile de pe pereți.

Bărbatul încuviință din nou și se îndreptă spre o scară rezemată de perete. Întreaga cameră era un haos de activitate organizată. Zugravii lucrau în diverse zone ale peretelui și ale tavanului, iar tencuitori italieni terminau reparațiile, în timp ce alții luau măsurile pentru mobilă și materiale. Trecuseră două zile de când Cassie se întorsese în Londra. Petrecuse aproape fiecare clipă în casa lui Reggie și aproape la fel de mult gândindu-se la el și la ce plănuise acesta. Nu că asta ar fi fost o provocare prea mare. Bărbatul era extrem de ușor de citit. Era evident că voia să-și mărturisească sentimentele chiar acolo, în camera pe care ea o decorase pentru femeia care avea să devină soția lui Reggie. Și era la fel de evident și că acea femeie era ea.

Nu mai trebuia decât să spună cuvintele. Și ea la fel. Cassie nu-și imaginase niciodată că putea fi atât de dificil.

– Nu știu dacă vom reuși să terminăm toate astea în numai patru zile, domnișoară, zise Jacob.

– Bineînțeles că putem, spuse Cassie cu fermitate, cu toate că nu era convinsă că asta conta.

Reggie avea să fie acolo joi, chiar dacă terminau camera, chiar dacă nu, iar ea era destul de sigură că pe el nu avea să-l deranjeze dacă lucrările nu erau gata.

Ce avea să-i declare ei, ce avea s-o întrebe nu depindea de starea camerei, a casei sau a orice altceva în afară de a inimii. Inima lui și a ei.

Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de fericită.

– Domnișoară Effington. Higgins stătea în ușă, cu o expresie stranie pe față. A venit cineva care a cerut să vă vadă.

Tânăra mai văzuse asemenea expresii.

– Mai mult ca sigur că e sora mea. A spus că o să treacă să vadă progresele. Asemănarea e remarcabilă, nu?

– Nu cred că e sora dumneavoastră, domnișoară, zise el încet.

– Serios? Nu-mi imaginez cine...

– Bună ziua, domnișoară Effington.

Lady Bellingham intră în salon ca un vas dus de rafale puternice de vânt, urmată de fiica ei.

– Lady Bellingham. Cassie o privi surprinsă. Și domnișoară Bellingham. Bună ziua. Ce plăcere... neașteptată.

Cele două femei inspectară încăperea cu un aer aparte de oameni avuți.

– Dar trebuie să vă spun că Lady Berkley și restul familiei sunt în continuare la țară.

– Da, draga mea, știm, îi zise Lady Bellingham cu un zâmbet insinuant. Am venit să vedem casa și munca pe care ai făcut-o, bineînțeles.

– E o casă minunată, șopti domnișoara Bellingham și se plimbă prin cameră, oprindu-se din loc în loc pentru a examina ceva ce îi atrăgea privirea.

– Nu-i așa?

Cassie se uită mândră în jur. Nu arăta foarte bine acum, însă, peste câteva zile, avea să fie cu totul transformată.

– Încăperea asta are foarte mult potențial. E bine proporționată și poziționată în așa fel încât primește multă lumină – și are o ventilație excelentă. Observați tencuiala de la cornișe și detaliile sculptate de pe șemineu.

– Minunat, zise Lady Bellingham. Absolut minunat.

– Și cum rămâne cu mobila? Domnișoara Bellingham se uită la Cassie. Ce planuri ai în privința asta?

– Am trimis mobilierul tapițat la reparat, am cerut să fie înlocuite materialele și am comandat și câteva piese noi. Per total, deși câteva lucruri se vor schimba, rezultatul final ar trebui să semene cu schițele pe care le-ați văzut. Încerc să păstrez... Dintr-odată, bănui adevăratul motiv al vizitei lor. Lady Bellingham, ești interesată de serviciile mele?

– Da, draga mea, încuviință Lady Bellingham.

– Aș fi încântată să-ți fac o vizită când termin acest proiect, și o să...

– A, nu. Lady Bellingham clătină din cap. Nu sunt interesată pentru casa mea, ci pentru casa asta.

– Casa lui Lord Berkley, sublinie domnișoara Bellingham.

– Casa asta? Cassie se încruntă. Mă tem că nu înțeleg.

– E în regulă, nu există nici un motiv pentru care ai face-o. Lady Bellingham vorbi mai încet. E oarecum un secret.

– Un secret? Serios? Un fior de teamă o străbătu pe Cassie. Îl ignoră și se aplecă spre Lady Bellingham, ca și cum ar fi fost prietene bune. Îmi plac secretele, și mă pricep să le păstrez.

– Nu ar strica să-ți spun. Până la urmă, am înțeles de la Marian, mama lui Lord Berkley, că renovezi casa pentru următoarea Lady Berkley. Lady Bellingham se uită la fiica ei. În plus, erai la reședința Holcroft când s-a întâmplat.

– Când s-a întâmplat ce? întrebă Cassie încet.

– Nu sunt sigură că îmi plac culorile astea, zise domnișoara Bellingham pe un ton plăcut.

– O să-i spun lui Lord Berkley, atunci, având în vedere că el le-a aprobat, zise Cassie pe un ton la fel de plăcut. Deși trebuie să recunosc că mi-a dat mână liberă în privința culorilor potrivite și nu numai.

– Ei bine, eu și vicontele nu suntem de acord în privința asta. Domnișoara Bellingham ridică din umeri. Presupun că e o problemă minoră, având în vedere că sunt atâtea lucruri în privința cărora suntem de acord.

– E un domn... agreabil. Cassie își forță un zâmbet politicos. Doamnelor, dacă mă scuzați, am mult de muncă...

– Da, bineînțeles. Însă aș vrea să vorbim despre culori, deoarece nu aș vrea să fii nevoită să vopsești din nou, zise domnișoara Bellingham.

– De ce aș fi nevoită să vopsesc din nou?

– Sunt sigură că totul e destul de confuz. E de înțeles, domnișoară Effington. Până la urmă, nu exista nici o viitoare vicontesă Berkley când ai început să lucrezi aici, însă acum e, zise Lady Bellingham.

Cassie simți o greutate în stomac.

– Îmi cer scuze, Lady Bellingham, nu vreau să par grea de cap, dar încă nu-mi dau seama ce încercați să spuneți.

– E destul de simplu. O licărire de triumf apăru în ochii violeți ai domnișoarei Bellingham. Mama mea încearcă să-ți spună că viitoarea Lady Berkley stă chiar în fața dumitale. Am de gând să mă căsătoresc cu Lord Berkley. Cu Reginald.

Inima lui Cassie se opri.

– Nu te cred, zise ea, privind-o lung.

– Domnişoară Effington! strigă Lady Bellingham şocată.

– Nu contează dacă mă crezi sau nu. Domnişoara Bellingham ridică din umeri. Îmi închipui de ce eşti surprinsă. S-a întâmplat brusc, dar eu şi Lord Berkley ne-am înţeles foarte bine la ţară. Am avut ocazia să petrecem mult timp unul cu celălalt. Oftă satisfăcută. Singuri.

– Singuri? Cassie îşi împreună mâinile, ca să se abţină să îi şteargă la propriu zâmbetul de pe faţă domnişoarei Bellingham. Nu e foarte adecvat, nu crezi?

– Câteva indecenţe minore pot fi trecute cu vederea când căsătoria e rezultatul final, domnişoară Effington, zise Lady Bellingham cu fermitate.

– Da, bineînţeles, admise, după care i se adresă femeii. Atunci, dacă tot mi-aţi văzut schiţele, aţi vrea să vedeţi şi restul camerelor pe care o să le renovez?

Lady Bellingham se lumină la faţă.

– Da, deşi nu putem sta mult. Avem o mulţime de aranjamente de făcut.

Cassie îi făcu semn lui Higgins, care rămăsese în uşă.

– Sunt sigură că Higgins poate să găsească pe cineva care să vă facă un mic tur.

– Desigur, domnişoară.

Peste o clipă, o conduse pe Lady Bellingham afară din salon. Privirea domnişoarei Bellingham o întâlni pe a lui Cassie, şi în ochii ei violeţi se citea provocarea. Cassie o privi cu atenţie.

– Aşadar, te-a cerut de soţie?

– Dumneata, dintre toţi oamenii, trebuie să recunoşti că suntem foarte potriviţi unul pentru celălalt. Îţi sunt recunoscătoare.

– Da? De ce?

– Ştiu despre pariul vostru. Mi s-a părut amuzant.

– Nu cred că el ţi-ar fi spus aşa ceva.

– Haide, domnişoară Effington. Când doi oameni devin foarte apropiaţi, când se hotărăsc să-şi petreacă restul zilelor împreună, nu mai există secrete între ei. Trebuie să recunosc că a făcut o treabă admirabilă în alegerea domnului Drummond. Bărbatul e aproape perfect, din câte am văzut.

Reggie nu i-ar fi spus niciodată despre pariul lor. Și totuși, cum de aflase despre el?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Cassie.

– Știu și nu ar trebui să spun nimic. Ar fi foarte indiscret din partea mea.

Domnișoara Bellingham ridică din umeri.

– Deci nu te-a cerut?

– Nu am libertatea să spun.

– De ce nu? Dacă totul a fost stabilit între dumneata și el, nu văd de ce...

– Nu și-a anunțat membrii familiei. Nu vreau ca ei să audă ceva așa important de la altcineva decât de la el. Sunt sigură că poți înțelege asta.

Cassie o privi îndelung. Inima îi spunea să nu creadă un cuvânt din ce zicea aceasta, însă nu putea ignora tot ce aflase vreodată despre bărbații cu reputația lui Reggie. Sigur, spusese că era dispus să se schimbe, dar dacă și asta fusese doar o prefăcătorie?

În plus, de ce ar fi mințit domnișoara Bellingham? Era cea mai dorită femeie a sezonului și ar fi putut avea orice bărbat voia. Ce motiv ar fi avut să spună că se căsătorea cu Reggie dacă nu ar fi fost adevărat?

– Domnișoară Effington, Lord Berkley m-a rugat să vin aici și să-ți spun că o să întârzie puțin și o să se întoarcă în Londra abia vineri. Se pare că lucrurile sunt mai complicate decât crezuse inițial. Cred că spera că vei termina camera până joi, așa cum stabiliserăți inițial, apoi vei pleca până să se întoarcă. Părea nerăbdător să îți termini treaba, ca și cum nu ar fi vrut să te mai vadă.

– A spus asta? întrebă Cassie relaxată, fără a trăda că se simțea de parcă primise o lovitură puternică și abia de mai putea respira.

– Mă tem că a spus ceva de genul acesta. Dar la ce te poți aștepta de la un bărbat cu reputația lui?

– Infam, șopti Cassie.

Domnișoara Bellingham avea dreptate. La ce te puteai aștepta?

– Exact, răspunse ferm domnișoara Bellingham. E genul de bărbat capabil să-i spună orice unei femei, să-i promită orice, doar ca să obțină ce vrea de la ea. Eu sunt făcută dintr-un material mai dur și probabil tocmai de asta acum urmează să îi fiu soție.

O privi pe Cassie cu atenție, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă ea era genul de femeie care ar fi crezut astfel de promisiuni.

– A mai spus și că nu ești genul de femeie care să forțeze un bărbat la căsătorie pentru a evita scandalul. I s-a părut admirabil. Nu că între voi s-ar fi întâmplat ceva nelalocul lui, evident.

– Nimic important, șopti Cassie. Totuși, domnișoară Bellingham, sunt curioasă de ce te-ai căsători cu un bărbat cu reputația lui Lord Berkley.

– Reputația lui e exact motivul pentru care vreau să mă căsătoresc cu el. Bărbații ca el mi se par fascinanți. În plus, sunt dispusă să-l schimb, și e o partidă excelentă. Titlul lui, averea, casa asta. Cu greu aș putea găsi pe cineva mai bun.

– Am înțeles.

În ciuda tuturor lucrurilor spuse de domnișoara Bellingham, a tuturor lucrurilor pe care Cassie le știa, încă nu-i venea să creadă că se înșelase. Însă nu tocmai de asta se temuse, undeva în adâncul ei? Sau nu tocmai asta așteptase?

– Iar în ceea ce privește culoarea, domnișoară Effington, m-am răzgândit. Sunt sigură că, atunci când camera o să fie gata, o să fie fermecătoare. Se uită la Cassie. Dumnezeule, văd că te-am întristat. În legătură cu Lord Berkley, nu cu vopseaua.

– Dimpotrivă. Cassie își adună toată voința pe care o avea și ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat câtuși de puțin. Ca și cum nu s-ar fi luptat cu o durere care amenința să o copleșească. Mă tem că ți-ai făcut impresia greșită. Eu și Lord Berkley nu suntem decât prieteni. Cunoștințe, mai degrabă. Abia dacă îl cunosc. Nu e treaba mea ce face sau nu face și pe oricine alege de soție.

– Nici nu mă gândeam că ar fi. Domnișoara Bellingham îi aruncă un zâmbet strălucitor. Acum, eu și mama ar trebui să plecăm. Avem mai multe lucruri de care trebuie să ne ocupăm înainte ca Lord Berkley să se întoarcă în Londra. Și nu vreau să te țin din treabă, deoarece sunt sigură că o să vrei să termini cu asta înainte de sosirea lui.

– Așa e. Cassie își forță un zâmbet politicos. Te poți baza pe asta.

– Excelent!

Domnișoara Bellingham încuviință și ieși din cameră ca și cum ar fi fost deja doamna casei.

Cassie rămase în ușă. Undeva în adâncul sufletului se minună de cât de liniștită păruse. Se minună că încă stătea în picioare. Că încă respira. Că inima continua să-i bată. O senzație stranie de calm o copleși, ca și cum ar fi fost detașată de emoțiile care goneau prin ea. Cumva, ținea la distanță trădarea, durerea și restul sentimentelor devastatoare. Ca și cum știa că acceptarea adevărului ar fi distrus-o.

Vag, în ceață, auzi vocea majordomului. Vru să răspundă, dar nu era sigură că interacțiunea cu o altă persoană nu avea să o facă să dea frâu liber emoțiilor. Poate putea pur și simplu să stea acolo pentru restul vieții ei, nemișcată și incapabilă să vadă.

Bărbatul tuși.

– Domnișoară? Sora dumneavoastră e aici.

– Arată minunat. Vocea Deliei era la fel de distantă ca a lui Higgins. Îmi plac culorile pe care le-ai ales. Nuanțele de albastru și de verde sunt atât de proaspete și de subtile. Totul e măreț, dar totodată clasic. Îmi amintește de... Delia se opri. Cassie?

Cassie inspiră adânc și se uită la sora ei. Cele două se priviră o clipă îndelungată.

– Domnule Jacobs? zise Delia, în timp ce își privea sora.

– Da, milady?

– Ar fi prea mult dacă v-aș cere să îi scoateți pe ceilalți bărbați din cameră câteva minute? Trebuie să discut ceva urgent cu sora mea și aș fi recunoscătoare pentru puțină intimitate.

– Imediat, milady.

Jacobs le dădu instrucțiuni muncitorilor, și camera se goli imediat.

– Cassie, ce s-a întâmplat? întrebă Delia încet.

– Eu... el... Cassie inspiră adânc. Nu știu cum să spun asta. Nu cred că o pot spune.

– Ce s-a întâmplat? Tocmai le-am văzut pe Lady Bellingham și pe fiica ei plecând. Are de-a face cu ele?

– A spus că o să se căsătorească cu ea.

Cassie abia putu pronunța cuvintele.

– Domnișoara Bellingham? Cine o să se căsătorească cu ea? întrebă Delia confuză. Doar nu Leo?

– Reggie. În clipa în care Cassie pronunță cuvântul, totul deveni real, iar disperarea o înjunghie. Îi fu greu să respire și chiar mai greu să vorbească. Reggie. A spus că o să se căsătorească cu Reggie.

– Dar...

– A zis că el și-a exprimat intențiile foarte clar. A spus că el și ea... Cassie încercă să respire. A spus că se potrivesc și... Delia, ce mi se întâmplă? Nu mai pot să respir.

– Păstrează-ți calmul, Cassie. Delia își ținu sora și se uită disperată prin cameră. Nu ai unde să stai aici!

– Nu e mobilă. Ce i se întâmpla? Nu a venit încă. Cu cât încerca mai tare să respire, cu atât starea ei se înrăutățea. Ajută-mă!

Se ținu strâns de sora ei, și cele două se prăbușiră pe podea.

– Cassie. Asta s-a mai întâmplat o dată când eram foarte mici. Ceva te-a deranjat, nu-mi amintesc ce. Nu mai știu ce a făcut mama... Cassie, pune-ți mâinile peste gură și nas. Fă-o!

Cassie făcu întocmai. Delia își puse mâinile peste ale surorii ei.

– Acum, inspiră adânc. Încearcă să te calmezi. Vocea Deliei era liniștitoare. Ușor, Cassie. Totul o să fie bine.

În câteva minute, respirația lui Cassie reveni, cât de cât, la normal.

– Te simți mai bine?

Cassie încuviință, iar Delia își dădu mâinile la o parte.

– Sunt bine.

Cassie înghiți cu greu și susținu privirea îngrijorată a surorii ei.

– Ba nu, sunt departe de bine. Lacrimi i se strânseră în ochi. Reggie o să se căsătorească cu domnișoara Bellingham!

– Nu cred asta.

– Nici eu n-am crezut inițial. Lacrimi se revărsară peste obrajii lui Cassie. Dar mama ei clar crede asta. Femeia plănuiește o nuntă. Mamele nu încep să organizeze o nuntă doar pe baze unei speculații.

– Presupun că e adevărat. Delia se încruntă. Chiar dacă, dintr-un motiv anume, domnișoara Bellingham te păcălește, Lady Bellingham nu mi se pare genul de femeie care să ducă la capăt o minciună de asemenea magnitudine.

– Au stat foarte mult împreună la țară, în timp ce eu abia dacă am fost singură cu el. E posibil să se fi întâmplat între ei tot felul

de lucruri. Delia, știa detalii pe care nu avea cum să le afle altfel. Nu vreau s-o cred, dar...

– Dar Reggie ți-a făcut promisiuni ție.

– Ba nu, nu chiar. A spus că e dispus să se schimbe, dar niciodată nu mi-a spus că mă iubește. Niciodată nu a pomenit despre căsătorie. Nu m-a refuzat când m-am dus în patul lui, dar un bărbat ca el... Am fost așa naivă!

– Ba nu, pur și simplu, te-ai îndrăgostit de el.

– Iar asta mă face o naivă. Am avut dreptate de la început: un bărbat cu reputația lui nu e de încredere. M-a făcut să cred că nu e așa cum auzisem eu că e. A fost fermecător, drăguț și atent și m-a făcut să mă simt minunat.

Cassie începu să plângă și se aruncă în brațele surorii ei.

– Ne-a păcălit și pe mine, draga mea, și pe Tony, deși nu-mi dau seama cum, zise Delia.

– E evident că Berkley și-a ascuns ani la rând adevăratul fel de-a fi. Bărbatul e mult mai deștept decât și-a imaginat cineva vreodată.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta când l-am văzut atât de încântat să afle că nu aș forța niciodată un bărbat să se căsătorească cu mine ca să evit un scandal.

– Asta e destul de incriminator. Chiar și așa, eram convinsă că ține la tine. Delia oftă. Poate ar trebui să vorbești cu el.

– Nu! Niciodată! Nu o să mă umilesc și mai mult. Nu mai vreau să-l văd vreodată. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la... Un gând o făcu să se încrunte. Crezi că asta a plănuit de la bun început?

– Cu siguranță că nu. Asta l-ar face un...

– Infam. Crezi că am fost o provocare pentru el? În prima zi în care ne-am întâlnit, am zis că nu sunt deloc interesată de el. Am spus că nu o să ne potrivim. Cassie făcu ochii mari, ca și cum ar fi avut o revelație. Și el a fost de acord!

– Da, dar asta nu înseamnă...

– Înseamnă că asta a fost intenția lui de la început. Infamul Lord Berkley nu a putut înțelege cum o femeie, orice femeie, nu ar fi interesată de el. Se ridică. E evident că a plănuit să facă exact ce a făcut. Iar eu l-am ajutat! Practic, l-am sedus. E deștept. Cum m-a putut manipula! Iar acum, că s-a distrat, o să se căsătorească cu Domnișoara Minunăție și o să mă lase pe mine ruinată!

Întinse o mână ca să-și ajute sora să se ridice.

– Cel puțin, poți să eviți un scandal. Până la urmă, nimeni nu știe ce s-a întâmplat între voi doi.

– Dar vreau să se afle. Vreau ca toată lumea să știe. Vreau să provoc cel mai mare scandal pe care l-a văzut vreodată Anglia. Vreau ca toată lumea să afle ce nemernic e!

– Înțeleg asta, dar un asemenea scandal nu ar face decât să te distrugă și să îi sporească lui reputația.

– Și probabil i-ar plăcea asta! Știi, de fiecare dată când îl confruntam cu unul dintre păcatele lui, părea chiar mulțumit.

– Ai mai spus asta. Nu are sens.

– Ai dreptate, însă. Un scandal de proporții nu ar face decât să mă distrugă, și pe el l-ar face și mai încrezut. Nu, nu așa o să mă răzbun.

– Ai de gând să te răzbuni?

– Cu siguranță. L-aș omorî cu mâinile mele dacă aș avea ocazia, dar așa s-ar termina prea repede. Vreau să plătească pentru... plăcerea lui. Ba nu, vreau să se simtă mizerabil, dar nu știu sigur cum să fac asta. Mi-a frânt inima, și nu o să-l las să scape cu a lui intactă.

– Ce o să faci?

– Nu știu. Deocamdată.

Cassie își prinse mâinile la spate și se plimbă dintr-o parte în alta a camerei, evitând gălețile, uneltele și restul lucrurilor împrăștiate prin cameră.

– Va trebui să fie ceva pe măsura ticăloșiei lui. Sau ar trebui să spun ticăloșiilor, deoarece sunt sigură că a făcut asta mai multor femei.

Delia își privi sora.

– Trebuie să recunosc că ești puțin înfricoșătoare în momentul ăsta.

– Nu vreau să fiu doar înfricoșătoare, ci terifiantă.

Era incredibil cât de repede suferința fusese înlocuită de furie și determinare, cu toate că tânăra bănuia că toată durerea simțită avea să revină în forță când termina cu agitația.

– Acum, ajută-mă să găsesc ceva potrivit pentru infamul Lord Berkley.

– Habar n-am, nu mă pricep la genul ăsta de lucruri. Presupun că ai putea să nu mai lucrezi aici. Camera e pe jumătate gata și nu are mobilă.

– Nu am de gând să termin aici pentru noua Lady Berkley. Cassie ignoră junghiul de durere pe care-l simți când conștientiză cine urma să fie noua Lady Berkley. Și o să-i trimit o factură pentru serviciile mele de până acum. Ca întotdeauna, am aranjat să am dinainte fondurile cu care să plătesc muncitorii și să achit materialele. Suma a fost destul de mare, deoarece prețul nu era o problemă pentru viconte. Mi s-a dat libertate în ceea ce privește cheltuielile și designul. Cred că aș fi putut face orice doream.

– Ai o reputație excelentă și bine-meritată. Mândria sclipi în ochii Deliei. Cei pe care îi accepți drept clienți știu că o să faci o treabă minunată. Cu bun-gust și eleganță.

– Dacă nu aș face asta?

– Nu-mi imaginez...

– Dacă aș face o treabă groaznică?

– Cum adică groaznică?

– Nu știu, groaznic e ceva relativ. Ce e considerat oribil de o persoană poate fi considerat minunat de alta.

Delia își studie sora, după care zâmbi slab.

– Cassandra Effington, ce ai în minte?

– Inițial, am fost de acord să renovez camera pentru o nouă Lady Berkley. Însă Reg... Lord Berkley este clientul meu. Eu încerc să creez o cameră având în minte proprietarul său.

– Și ce fel de cameră i s-ar potrivi lui Lord Berkley?

– Primul meu gând e o temniță, cu instrumente de tortură, dar asta nu e destul de subtil.

Delia ridică dintr-o sprânceană.

– Nu credeam că subtilul era o opțiune.

– Nu e. Dintr-odată, își găsi răspunsul – și era genial. Nu, chiar nu e cazul de ceva subtil. Dar știu ce s-ar potrivi. Cassie o luă spre ușă. Haide, Delia. Trebuie să vorbesc cu domnul Jacobs în legătură cu o schimbare de planuri pentru camera asta, iar apoi avem de făcut mai multe cumpărături. Știu magazine și importatori de bunuri exotice care îmi pot oferi exact ce vreau.

– Mi-e și frică să întreb, dar pare distractiv. O aventură, chiar.

„Distracție, aventură și pasiune."

Cassie îndepărtă din minte ecoul vocii lui Reggie. Era evident că nu vorbise serios.

– Delia. Am greşit din nou.

Compasiunea se citi în ochii Deliei.

– Berkley te-a păcălit. Până şi eu l-am crezut.

– Nu în legătură cu asta, deşi m-am înşelat în legătură cu ce fel de om e. Dar am greşit când am spus că pot suporta consecinţele faptului că-l iubesc. Nu e vorba despre potenţialul scandal sau despre faptul că acum sunt o femeie ruinată. Lucrurilor ăstora le pot face faţă. Dar doare, Delia, doare îngrozitor de tare. Niciodată nu mi-ai imaginat cât de tare o să doară.

– Ştiu, scumpo. Delia îşi luă sora de mână. O să fie mai bine odată cu trecerea timpului, îţi promit. Şi, sinceră să fiu, o să te ajute mult să te ţii ocupată.

– Asta sigur o să mă ţină foarte ocupată. Cassie se uită prin cameră. O să creez cadrul perfect pentru infamul Lord Berkley. Omul ăla mi-a frânt inima. Şi asta o să-l coste o mică avere.

Capitolul 16

Nimic nu este mai minunat ca o femeie care recunoaşte că a greşit. De asemenea, nimic nu e atât de rar.

Thomas, marchizul de Helmsley

– Bună ziua, Higgins. Ce zi minunată, nu-i aşa? Joia mereu a fost una dintre preferatele mele. Reggie îi dădu majordomului pălăria şi mănuşile. Domnişoara Effington e aici?

– A avut de făcut un comision, milord. Trebuie să se întoarcă. Higgins făcu o pauză. Pe dumneavoastră însă vă aşteptam înapoi abia mâine.

– Ştiu. Vreau să îi fac o surpriză domnişoarei Effington.

– Sunt sigur că o să fie surprinsă, şopti Higgins. Lady Berkley e cu dumneavoastră?

– Ea şi Lucy vor ajunge în curând. Cu ceilalţi.

– Ceilalţi, milord?

– Da. Am vrut să-ți trimit un bilet despre asta. Nu mai contează. Important e că o să avem câțiva invitați, în jur de doisprezece, în mai puțin de o oră. Am întârziat puțin. Reggie zâmbi. O să avem o nuntă, Higgins.

– Felicitări! Sunt sigur că dumneavoastră și domnișoara Bellingham o să fiți foarte fericiți.

– Domnișoara Bellingham? Reggie se încruntă. Nu am de gând să fiu fericit cu domnișoara Bellingham.

– Am auzit asta despre căsătorie, într-adevăr.

– Nu asta voiam să zic. Voiam să zic că nu cu domnișoara Bellingham o să mă căsătoresc, ci cu domnișoara Effington.

– Dumnezeule!

O slabă tresărire ce putu trece drept surprindere se văzu pe fața majordomului.

– Asta schimbă cu totul lucrurile, milord.

– Ce lucruri? Higgins, știi ceva ce eu nu știu?

– Sunt sigur de asta, milord.

– Higgins, de ce credeai că o să mă căsătoresc cu domnișoara Bellingham?

– Așa a spus domnișoara Bellingham. A fost aici în urmă cu câteva zile.

– Ce? Reggie îl privi neîncrezător. Ești sigur?

– Da, milord.

– Dumnezeule! De ce ar spune domnișoara Bellingham așa ceva?

– Milord, cred că scopul ei era să o elimine pe domnișoara Effington ca potențială mireasă pentru dumneavoastră și, prin urmare, să lase drumul liber ca să se mărite ea cu dumneavoastră.

Reggie se încruntă.

– De ce?

– Milord, cred că vă vrea.

– Serios? Domnișoara Bellingham? Pe mine? E flatant, dar nu contează. Oricât de minunată ar fi, nu pe ea o vreau.

Se îndreptă spre salon. Higgins îl ocoli și se aruncă în fața ușii, împiedicându-l pe Reggie să intre. Reggie nu-l mai văzuse niciodată pe majordom mișcându-se așa repede.

– Nu cred că vreţi să intraţi, milord. Higgins clătină din cap. Este posibil ca munca domnişoarei Effington să nu fie exact ceea ce aşteptaţi.

– Nu fi absurd, Higgins! zise Reggie. Schiţele ei au fost excelente, şi, chiar dacă a deviat de la ele, nu-mi imaginez să fie ceva mai... Atunci avu o revelaţie. Să înţeleg că domnişoara Bellingham i-a spus domnişoarei Effington că urmează să ne căsătorim?

– Mă tem că da.

– Şi domnişoara Effington a crezut-o?

O senzaţie de greaţă îl copleşi pe Reggie.

– Domnişoara Bellingham a fost destul de convingătoare, milord. Nu că aş fi tras cu urechea în mod voit, nici eu şi nici altcineva dintre angajaţii care au dus informaţia mai departe, dar am aflat destul de multe. Nu am nici o îndoială că domnişoara Effington crede că o să vă căsătoriţi cu domnişoara Bellingham.

– E foarte nervoasă? întrebă Reggie încet.

Higgins îşi alese cuvintele cu grijă.

– În ziua în care domnişoara Bellingham a fost aici, domnişoara Effington a fost furioasă. Nu cred că am văzut vreodată pe cineva mai furios.

– La naiba!

– A doua zi, încă era furioasă, dar şi hotărâtă. Sora ei a fost şi ea destul de mult pe aici, şi trebuie să vă avertizez că am auzit cuvinte precum „bestie", „nemernic", „răzbunare" şi „o să-l omor cu mâinile mele".

– Sună promiţător, mormăi Reggie.

– Însă ieri şi azi a părut pasivă şi, milord, destul de tăcută.

– Tăcută? Reggie ridică dintr-o sprânceană. Domnişoara Effington?

Higgins încuviinţă.

– La naiba, ăsta nu e un semn bun. Reggie se gândi o clipă. Cum putea să repare răul făcut de domnişoara Bellingham? Vine înapoi azi?

– Trebuie să sosească în orice clipă. A spus că mai are nişte detalii de pus la punct în salon. Credea că o să vă întoarceţi mâine.

– Excelent! Atunci, sigur o să fie surprinsă. Acum, Higgins, te rog să te dai la o parte.

Majordomul făcu o pauză, apoi îşi ridică bărbia.

– Nu, milord.

– Ce?

– V-am servit familia pentru cea mai mare parte a vieții și v-am protejat atunci când am putut-o face. Nu o să vă dezamăgesc acum.

– Cred că mă descurc de data asta singur, Higgins. Dar apreciez oferta. Nu are cum să fie atât de rău.

Higgins pufni, apoi se dădu la o parte.

Reggie inspiră adânc, apoi deschise ușile și intră într-o lume cu totul străină. Se uită șocat la cameră.

– Ce Dumnezeu a făcut aici?

Pereții dispăruseră în spatele a metri întregi de mătase în nuanțe de roșu, auriu, roz și galben, care se întindeau de la tavan până la podea. Tavanul era și el acoperit de aceleași bucăți mătăsoase, strânse în mijlocul camerei. Efectul era cel al unui cort mare și exotic. În locul fostului candelabru cu cristale era acum un felinar care trimitea cu gândul la nopți fierbinți în Maroc. Mai multe covoare persane, așezate unul peste celălalt, acopereau podeaua. Lumânări înalte și groase erau așezate pe mese mici de lemn acoperite cu mozaic. Farfurii mari erau sprijinite de perete. Oale și lămpi antice cu ulei erau împrăștiate prin cameră. Mai multe palme din lut se întindeau spre tavan și umpleau un colț. În celălalt...

Reggie arătă cu degetul.

– Asta e ce cred eu că e?

– Da, milord.

– E o cămilă. Reggie se uită la bestia imensă și, din fericire, împăiată. Unde Dumnezeu a găsit asta?

– Habar n-am, șopti Higgins, dar nu ai cum să nu-i admiri tenacitatea.

– Așa e.

Reggie nu-și putu lua ochii de la cameră. Perne imense erau strânse în mijloc. Un miros străin plutea în aer și intensifica impresia de loc exotic, opulent și erotic.

– Arată ca un amestec între British Museum și un bordel marocan.

– Harem, milord.

– Ce?

– Cred că intenția a fost de harem pentru infamul Lord Berkley, zise Higgins și-și mușcă buza.

– E destul de... remarcabil. Doar că nu se potrivește în casa mea și probabil nici în țara asta.

– A fost extrem de furioasă, milord.

– Observ.

Privirea lui Reggie alunecă prin cameră, de la palme la cămilă și la perne.

– A fost nevoie de ceva efort pentru asta.

– Așa e, milord.

– Mi se pare interesant. Aș fi crezut că, mânată de furie, ar fi renunțat cu totul la acest proiect.

– Îmi cer scuze, milord, însă aș zice că domnișoara Effington nu e genul care să fugă de greutăți.

– Așa e, îi plac provocările.

Exista un răspuns acolo undeva, dar nu reușea să-și dea seama care era.

– Higgins, din câte zici, se pare că a continuat să facă asta și după ce furia i s-a domolit.

– Nu aș băga mâna-n foc.

– Eu da. Dintr-odată, înțelese ce ar fi trebuit să înțeleagă de la bun început. Și chiar o s-o fac.

Reggie râse, ușurat. Higgins se uită la el ca și cum aspectul camerei îl împinsese dincolo de limita nebuniei.

– Nu înțelegi? Reggie arătă în jur. Numai o femeie îndrăgostită ar face așa ceva.

– Nu vreau să văd ce ar face o femeie care vă urăște, mormăi majordomul.

– Mă iubește, Higgins, dar știam deja asta. Reggie zâmbi. Asta e doar modul ei de a o arăta.

– Nu cred că...

– Adevărul e că acțiunile ei se potrivesc cu planul meu.

– Există un plan, milord? întrebă Higgins.

– Da, iar toată situația asta o să-l facă mai bun. Se aplecă spre majordom. O s-o surprind cu o nuntă, la care o să participe familia și prietenii ei.

– Asta chiar o să fie o surpriză, milord. Ceremonia o să fie aici?

– De ce nu? Reggie râse. Sigur o să fie memorabilă.

– Milord, zise Higgins cu atenție, v-ați gândit că poate nu o să vrea să se mărite cu dumneavoastră?

Reggie se gândi o clipă, apoi zâmbi.

– Nu.

– Poate ar trebui.

– Nu pot, Higgins. Vezi tu, domnișoara Effington mi-a cucerit sufletul. Nici măcar nu pot să iau în considerație posibilitatea de a nu-mi răspunde la sentimente.

– Înțeleg.

– Cunosc tonul ăsta, Higgins, dar de data asta e altceva. De data asta e diferit. De data aste e pentru totdeauna, chicoti el.

– Ei bine, nu ați mai vorbit despre căsătorie până acum.

– Vezi? Acum, du-te și pregătește-i pe angajați pentru nunta mea și pentru invitați.

– Imediat, milord. Higgins se îndreptă spre ușă, bombănind: Sper că bucătarul poate găti o capră.

Reggie se duse la grămada de perne și se așeză, așteptând-o pe Cassandra. Oricât de încrezător îi vorbise lui Higgins, nu putu ignora acea împunsătură de neliniște că poate se înșelase în privința sentimentelor Cassandrei. Refuză totuși să se gândească la asta. Cassandra Effington era iubirea vieții lui, și refuza s-o piardă fără să lupte pentru ea. Chiar dacă trebuia să lupte *cu* ea.

Cassie intră pe ușa casei Berkley și se îndreptă spre salon.

– Pot să vă ajut, domnișoară? întrebă unul dintre servitorii lui Reggie.

– Nu, mulțumesc, zise Cassie. Mă descurc.

Iataganul era foarte greu, dar era ultimul detaliu din salonul lui Reggie. După ce îl punea la locul lui, termina. Și cu camera, și cu vicontele.

Această conștientizare îi provocă un junghi de durere, pe care însă îl ignoră. Așa cum ignorase fiecare moment de suferință din ultimele zile. La fel cum ignorase și gândul că poate făcuse o greșeală imensă.

Însă de ce ar fi mințit domnișoara Bellingham – și Lady Bellingham – în legătură cu ceva atât de important ca mariajul?

Tânăra intră în salon și zâmbi satisfăcută. Era perfect. Te ducea cu gândul la un cort enorm aflat în bătaia vântului, în deșert. Delia o ajutase, deoarece citise mai multe povești decât Cassie despre nisipurile din Arabia. Probabil nu era chiar ca acolo, dar semăna cu viziunea lui Cassie despre un cadru perfect pentru haremul unei căpetenii din deșert. Oricum, în cazul de față, acuratețea nu era la fel de importantă ca efectul. Păcat că nu avea să vadă reacția lui Reggie.

– Văd că ai deviat oarecum de la schițe, se auzi o voce familiară dintre perne.

Inima îi tresăltă, însă ea ignoră acest lucru.

– Nu te-am văzut.

– Nu e de mirare că m-ai ratat printre toate astea.

– Ce cauți aici?

– Aici locuiesc. Reggie se ridică. Sau, cel puțin, cred că aici locuiesc. Nu seamănă cu ce-mi amintesc să fi lăsat.

– Pur și simplu, am creat o încăpere care să se potrivească de minune cu proprietarul ei, zise Cassie, ridicând din umeri.

Reggie arcui o sprânceană.

– Un harem?

– Exact.

Bărbatul se uită la iatagan.

– Ai de gând să mă înjunghii cu sabia aia?

– Nu acum, dar nu aș exclude posibilitatea. Și e un iatagan, nu o sabie.

Traversă camera și așeză obiectul într-un mod artistic, printre oale și lumânări.

– Cred că a costat o groază de bani.

– Da, chiar o mică avere. Sfidarea i se auzi în voce. Deși mi-ar fi plăcut să cheltuiesc mult mai mult.

– De unde ai luat cămila?

Cassie zâmbi.

– Ai făcut o donație substanțială unui mic muzeu, iar angajații de acolo îți sunt recunoscători. Poate chiar vor numi o încăpere după tine.

– Pot s-o iau pe asta. Îți place ce-ai făcut? Aici, mă refer, zise el, arătând spre cameră.

– Ți se potrivește, replică ea.

– Ba nu.

Reggie se duse și închise ușile. Cassie tresări și se trase un pas în spate.

– Ce faci?

El ignoră întrebarea și se îndreptă spre ea.

– Camera nu mi se potrivește deloc. Tu, însă, o faci, îi spuse el în timp ce o fixa cu privirea.

– Atunci, de ce o să te căsătorești cu domnișoara Bellingham?

Cassie observă enervată durerea din întrebarea ei și se mută, punând grămada colorată de perne între ei. O protecție insuficientă, dar tot era mai bine decât nimic.

– Nu am de gând să mă căsătoresc cu domnișoara Bellingham.

Reggie ocoli grămada de perne, îndreptându-se spre ea, însă Cassie se duse în direcția opusă.

– Ea pare să creadă că o s-o faci, și la fel și mama ei.

– Nu i-am dat absolut nici un motiv să creadă asta. Ridică din umeri și continuă să ocolească pernele. De ce ai crezut-o?

Cassie se ținu la distanță, dar nu putu reține urma de îndoială care i se strecură în voce.

– Pentru început, știa tot felul de lucruri private, despre care credeam că au rămas doar între noi. Știa despre pariul nostru.

Reggie clătină din cap.

– Nu eu i-am spus despre asta. Cred că sora ta a făcut-o.

– Ha!

Cassie se încruntă. Era posibil ca Delia să-i fi spus domnișoarei Bellingham despre pariu? Bineînțeles că nu, decât dacă sora ei îl ajutase pe Reggie de la bun început. Era ridicol. Deși nu spusese Delia că o păcălise și pe ea?

– Presupun că e posibil, dar i-ai spus că ești încântat că nu m-aș căsători cu un bărbat doar ca să evit un scandal.

– Nu i-am spus nici asta. Dar, cum fratele tău știa și a petrecut mult timp cu ea, aș pune pariu că el i-a spus.

Și asta era posibil. Leo nu reușise niciodată să-și țină gura, mai ales când era implicată o femeie frumoasă.

– Mi-a spus că o să te întorci abia mâine, ca să am timp să termin camera și să plec de aici înainte să vii tu, pentru că nu voiai să dai ochii cu mine.

– Asta e absurd! De ce nu aș vrea să dau ochii cu tine?

– Pentru că... Cassie clătină din cap. Nu contează. Avea sens la momentul respectiv.

– Nu prea cred. Am rugat-o să-ți transmită un mesaj și i-am cerut asta pentru că ea și Drummond erau singurii care rămăseseră la țară și, cum nu aveam încredere în Drummond...

– De ce?

– Pentru că e perfect! E tot ce păreai să-ți fi dorit. Afurisitul e așa perfect, că până și alți bărbați îl plac. Doar nu era să-l împing în mod deliberat în calea ta.

– De ce?

– Pentru că era posibil să-ți dai seama că pe el îl vrei cu adevărat. La naiba, Cassandra, ești o femeie enervantă! O privi și respiră profund ca să se calmeze. Am rugat-o pe domnișoara Bellingham să-ți spună că o să mă întorc abia mâine pentru că voiam să te surprind.

– Ei bine, cu siguranță, sunt surprinsă, șopti Cassie.

Nu se așteptase deloc la așa ceva. Reggie nu vorbea ca un bărbat care se pregătea să o dea la o parte pentru a se căsători cu altcineva.

– La fel ca mine, de altfel.

Reggie se opri. Cassie făcu la fel.

– Deci asta a fost? De asta ai crezut-o?

– De ce ar fi mințit?

Devenea din ce în ce mai clar că domnișoara Bellingham mințise.

– Nu are sens ca ea să vrea să cred că se căsătorește cu tine. Ar putea avea orice bărbat și-ar dori.

Reggie zâmbi.

– Se pare că mă vrea pe mine.

– Atunci, poate să te aibă, pentru că eu nu te vreau.

– Domnișoară Effington, asta clar este o minciună. Ce mi se pare greu de crezut e că, din nou, în ciuda a tot ce s-a întâmplat între noi, m-ai judecat greșit din cauza reputației mele. Nu mi-ai dat prezumția de nevinovăție.

– Nu am făcut asta, așa-i? Cassie se crispă din cauza revelației ce o străfulgeră. Recunosc, asta se poate să fi fost o greșeală.

– Se poate?

– Da, și, dacă asta ți-a plăcut, atunci o să-ți placă și ce urmează. Am o altă confesiune de făcut. Inspiră adânc. M-am gândit mult în ultimele zile...

– Mai mult ca sigur în timp ce cumpărai cămila.

Ea nu-l băgă în seamă.

– Și cred că e posibil să fi tras concluzii nefondate.

– Tu? pufni Reggie neîncrezător.

– Da. Cassie făcu o pauză, ca să-și adune gândurile. Ar fi trebuit să-ți dau măcar ocazia să îmi explici, dar trebuie să înțelegi că am fost teribil de confuză, și o groază de emoții terifiante îmi încețoșau gândirea... .

– Evident.

– Am fost foarte rănită. Mi-ai frânt inima, și asta nu mi s-a mai întâmplat până acum. Creează haos în mintea rațională.

– Eu nu am făcut așa ceva, zise el indignat. Tu ai permis ca inima să-ți fie frântă, eu nu am avut nimic de-a face cu asta.

– De unde era să știu?

– Ar fi trebuit să ai încredere în mine.

– De ce?

– Pentru că...

– Nu mi-ai dat nici un motiv să am încredere în tine. Cassie își puse mâinile în șold. Nu mi-ai făcut promisiuni. Nu ți-ai declarat dragostea nemuritoare. Nici măcar nu ți-ai mărturisit prietenia eternă. Adevărul e că doar asta faci, zise, cu ochii mijiți. Vina pentru ce s-a întâmplat îți poate fi atribuită în întregime.

– Să fie vina mea? Reggie ridică vocea. Ce am făcut?

– În afară de faptul că ești infamul Lord Berkley, absolut nimic. Nu m-ai cerut în căsătorie și nici nu ți-ai mărturisit sentimentele. Și mai era și domnișoara Bellingham, Domnișoara Minunăție, femeia perfectă pentru tine, care-mi spunea tot felul de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le știe. Și tu ai petrecut nepermis de mult timp cu ea...

– Ba nu! Făcu o pauză. Bine, poate că da, însă doar pentru că nu puteam să petrec timp cu tine.

– Eu ce era să cred?

– Nu ai gândit deloc!

– Am stabilit deja asta!

– M-am oferit să mă schimb pentru tine. Asta nu înseamnă nimic?

– Nu!

– Nici tu nu ești mai presus, să știi.

– Ce vrei să spui?

Reggie își încrucișă brațele la piept.

– Nici tu nu mi-ai spus că mă iubești și nici nu mi-ai cerut să ne căsătorim.

– Nu e treaba mea să fac asta, zise ea uimită.

– Să fim serioși, nu e ca și cum asta te-a oprit să faci ceva în trecut.

– Chiar și așa, dacă m-ai întreba, zise ea înainte să se poată opri, răspunsul e da.

– De ce, Cassandra? De ce ai fi de acord să te căsătorești cu mine?

– Pentru că te iubesc, oricât de enervant ai fi. Uite, am spus-o. Sper că ești fericit.

– Încântat.

– Nu am simțit pentru nici un bărbat ce simt pentru tine. Nu ești deloc perfect. Ești infam. Ești tot ce nu mi-am dorit vreodată, și nu-mi vine să cred că te vreau acum, dar te vreau. În ciuda celor mai bune intenții ale mele, te iubesc.

Cuvintele plutiră între ei.

– Nu am spus asta înainte, nici măcar nu am gândit-o. Am vrut să-ți spun, dar nu am reușit să scot cuvintele. Cassie își încrucișă brațele la piept și se uită oriunde numai la el nu. E ironic, nu crezi? Faptul că spun aproape orice, ba chiar mă mândresc cu asta, dar nu am putut să spun ceva atât de important.

Reggie tăcu. Cassie își ținu răsuflarea și îl privi.

– Nu o să spui nimic?

– Am fost îndrăgostit de atâtea ori, că am pierdut numărul, zise el încet. Am spus acele cuvinte de atâtea ori, că și-au pierdut semnificația. Începu să ocolească din nou grămada de perne. Cassie nu se mișcă. Mi-a fost frică să le spun din nou și să-mi risc iar inima. Ajunse la ea și o privi. Apoi, te-am întâlnit pe tine și nu am putut să le spun deloc, pentru că niciodată înainte nu mai însemnaseră atât de mult. Ai inima mea, Cassandra Effington.

– Doamne, Dumnezeule! Cassie înghiți nodul din gât. A fost foarte bine.

Ochii lui cenușii o priveau cu intensitate.

– Te iubesc, Cassandra. Iubesc felul în care spui ce gândești și îți urmezi inima. Îți iubesc pasiunea și încăpățânarea și iubesc felul în care recunoști când greșești.

Cassie își înălță capul și ignoră tremurul din voce.

– Atunci, ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

– O să te iau de soție, probabil. O luă în brațe și zâmbi. Până la urmă, ai spus deja da.

– Am fost puțin stupidă, nu?

– Da.

– Nu vreau să te căsătorești cu mine decât dacă chiar îți dorești asta, zise ea cu fermitate. Nu vreau un soț care să facă asta mânat de simțul obligației. Doar pentru că m-ai dus la ruină.

– Te-am dus la ruină? Reggie râse. Nu eu am fost cel care a venit în patul tău.

– Atunci, poate eu te-am dus pe tine la ruină.

Ea îi zâmbi și nu-și dori decât să fie dusă din nou pe aceleași culmi.

– Ruina, draga mea Cassandra, e un termen relativ. Își plimbă buzele peste ale ei. Uită-te în jur!

– Îmi pare rău pentru asta. Simți deodată bucurie pură și impulsul de a râde. Chiar și așa, e destul de... ispititor, nu crezi?

– Cred că e locul perfect în care să începem o viață plină de distracție, aventură și pasiune, zise el în timp ce o săruta pe gât.

– Cu siguranță, pasiune. Cassie oftă și își înfășură brațele în jurul gâtului lui. Mă las din nou dusă...

– Nu e momentul potrivit, șopti el.

– Avem tot timpul din lume. Cassie își plimba degetele prin părul lui și își lipi trupul de al lui. Acum, am referințe, să știi.

El o sărută pe curbura gâtului.

– Asta e o greșeală.

– Nu ar fi prima.

– O să strice surpriza.

– Orice alte surprize mai pot aștepta.

– Probabil avem timp, oftă el și cedă. Sunt un bărbat slab, Cassandra. Făcu un pas în spate și o trase după el. Căzură împreună pe perne, într-un amestec de mâini, haine și corpuri înfometate. Și tu ești slăbiciunea mea.

Buzele ei le întâlniră pe ale lui cu o înfometare întețită de bucuria conștientizării faptului că aveau să fie împreună pentru restul zilelor.

Reggie își înălță capul și îi zâmbi.

– Îmi place. Poate ar trebui să păstrăm salonul așa.

– Poate.

Cassie râse.

Reggie oftă dramatic.

– Cred însă că acea cămilă se uită fix la mine, și este foarte deranjant.

– Ignor-o, zise ea și îl sărută.

Îl voia, atunci și acolo, și bănuia că mereu avea să simtă asta. Reggie începu să o sărute pe gât. Cassie gemu de plăcere. Mâinile ei se plimbară peste curbele ferme ale umerilor lui și peste mușchii tari ai spatelui. Din nou aveau prea multe haine pe ei și trebuiau să facă ceva în privința asta. Dincolo de ușă, se auziră voci, iar Reggie își înălță capul. Cassie îl privi.

– Cine Dumnezeu...

– Surpriză? zise el încet.

Cassie făcu ochii mari.

– Cum adică surpriză?

Se auzi o bătaie în ușă.

– O clipă, zise el. Chiar vrei să te căsătorești cu mine, nu?

Încercă să se ridice, dar nu reuși să-și găsească echilibrul printre toate acele perne.

– Da, bineînțeles.

Nici ea nu reușea să stea în picioare. Se auzi din nou o bătaie în ușă, de data asta mai insistentă.

– Ai fi de acord să o faci acum? Într-un final, reuși să se ridice și îi întinse mâna, ca s-o ajute. Nu am vorbit despre asta, dar există posibilitatea copiilor, și cred că...

– Da, da. Cassie râse și își petrecu brațele în jurul lui. Imediat.

El o luă de umeri și o dădu mai în spate, ca să o privească în ochi.

– Acum? În clipa asta?

Cassie simți cum bucuria creștea în ea și râse din nou.

– Da, în clipa asta.

Ușa se deschise, și Leo intră în cameră.

– Aha! Leo îi privi cu siguranța omului căruia i se demonstrase că avea dreptate. Știam eu. Știam că tu ești sora care trebuie supravegheată. Știam că, în momentul în care mă întorc cu spatele, tu...

– Leo, taci! Delia trecu de fratele ei și făcu o pauză. Dumnezeule, chiar arată rău. Cassie își aranjă fusta și părul. De fapt, e foarte bine.

– Perfect, aș spune eu.

Reggie o luă de mână și se îndepărtară de perne. Dintr-odată, camera era plină cu fețe familiare, fiecare uitându-se la cuplul compromis. Părinții lui Cassie erau acolo, alături de doi dintre frații ei, Delia și soțul ei, Lord și Lady Pennington, Lucy și Lady Berkley, domnul Drummond și familia Bellingham. Cassie tresări. Orice speranță de a evita scandalul fu distrusă.

Reggie se aplecă spre ea și șopti:

– Surpriză!

– Ai mai spus asta. Cassie își forță un zâmbet. Ce se întâmplă?

– Ce scandalos! Niciodată nu am fost atât de șocată. Lady Bellingham îi privi indignată. Cred c-o să leșin.

– Nu leșina, mamă, zise domnișoara Bellingham.

– Tu! Cassie o fixă cu privirea pe domnișoara Bellingham și făcu un pas spre ea. M-ai mințit.

– Nu chiar. Poate te-am făcut să crezi niște lucruri care nu erau pe deplin adevărate.

– Foarte bine, atunci, m-ai înșelat.

– Da?

Domnișoara Bellingham o privea ca și cum s-ar fi întrebat ce voia să demonstreze cu asta.

– Nu ți se pare că asta e... Stai, care e cuvântul potrivit?

Cassie îi dădu un cot lui Reggie.

– Greșit? îi sări el în ajutor.

– Exact, e greșit!

– În nici un caz. Lord Berkley e o partidă excelentă. Am văzut o ocazie și am profitat de ea. Nu cred că e ceva greșit în asta. Mi se pare că totul e permis în jocul ăsta pe care-l jucăm.

– Ce joc? întrebă Lord Pennington.

– Taci, îi zise Gwen.

– A observat cineva încăperea asta? întrebă domnul Drummond.

Domnișoara Bellingham o privi pe Cassie cu curiozitate.

– E un joc, domnișoară Effington, această căutare a căsătoriei. Poți spera că o să găsești și dragoste, și fericire pe drum, dar căsătoria e scopul principal, și toți suntem prinși în acest joc, fie că o recunoaștem, fie că nu. Dumnezeule, tu ar trebui să știi mai bine ca oricine – îl joci de destul timp.

Leo își reținu un zâmbet. Christian tuși. Tatăl lui Cassie se strădui să nu râdă. Reggie, dragul de el, nici măcar nu tresări.

– Ce ai spus?

Cassie se îndreptă spre ea, însă Reggie o trase înapoi și o ținu ferm de talie.

– Ți-ai făcut debutul de cel puțin șapte sezoane. Zâmbetul domnișoarei Bellingham era înșelător de plăcut. Câți ani ai?

Cassie pufni indignată.

– Este destul de mare cât să știe ce se cuvine. În glasul lui Lady Bellingham se auzi dezaprobarea. Nu-mi vine să cred că o tânără respectabilă, membră a uneia dintre cele mai apreciate familii din Anglia...

– Se referă la noi? șopti Christian.

– Taci, îi zise mama lui.

Lucy se aplecă spre domnul Drummond, cu ochii plini de încântare.

– E ca un cort. Îmi place. E atât de aventuros și de romantic.

– ... Ar permite să fie prinsă într-o astfel de situație. Nici măcar nu ar trebui să fie într-o asemenea situație. Prinsă practic în mijlocul actului. Când o să se afle...

– Nimeni nu o să afle nimic despre asta, mamă, zise domnișoara Bellingham ferm. Așa cum am spus, e un joc. În plus, se va căsători cu ea. De asta și suntem aici, îți amintești? Ea a câștigat, iar eu am pierdut. Nu vreau să faci din țânțar armăsar. Asta ar fi, într-adevăr, greșit, zise ea în timp ce-i aruncă un zâmbet strălucitor lui Cassie.

– Oricum, acțiunile tale au fost greșite.

– E foarte limitat din partea ta și, da, poate unii oameni le consideră greșite, dar gândește-te doar la mize. Lord Berkley are un titlu bun, o avere impresionantă și e atrăgător. Are tot ce și-ar putea dori o femeie. În plus, are ceva aparte, care te face să vrei să-l ciufulești și apoi să-l săruți apăsat.

– Doamne, ia-mă acum, se plânse Lady Bellingham. E o toantă!

– Haide, Frances. Mama lui Cassie o mângâie pe femeie pe mână. Chiar dacă e o toantă, atât timp cât o s-o supraveghezi îndeaproape, o să fie o partidă excelentă.

– Serios? întrebă Reggie, plăcut surprins.

– Da, zise domnișoara Bellingham. Și îmi place atât de mult un bărbat cu o reputație periculoasă.

– Felicity Bellingham!

Mama tinerei făcu ochii mari.

– Haide, mamă, sunt sigură că și tu ai simțit la fel în tinerețe.

– Niciodată!

Negarea fermă a lui Lady Bellingham contrastă cu roșeața din obraji. Cassie se uită uimită. Se părea că și domnișoara Bellingham era genul care spunea ce gândește, la fel ca ea.

Privirea tânărului Lord Bellingham era ațintită asupra lui Lucy.

– Dacă îți place încăperea asta, atunci îmi place și mie.

– Frumoasă cămilă, îi zise St. Stephens soției lui.

Delia zâmbi.

– A fost ideea mea.

– Am o reputație destul de periculoasă, zise Leo relaxat.

– Crezi c-o s-o lase așa?

Privirea îngrijorată a lui Lady Berkley se plimbă prin cameră.

– Da, știu. Domnișoara Bellingham își înclină capul și se uită la Leo. Și, în ultimul timp, mi-ai dat multă atenție. Presupun că ai făcut-o ca să-mi distragi atenția de la Lord Berkley?

– Domnișoară Bellingham, permite-mi să-ți aduc aminte că fiecare domn care a avut norocul de a te întâlni ți-a oferit multă atenție. Leo îi aruncă infamul său zâmbet. Până la urmă, sunt un simplu muritor.

– Nu e nimic simplu la tine, șopti domnișoara Bellingham. Poți să mă vizitezi, dacă vrei. E posibil să fii tot ce caut.

Lady Bellingham se vaită.

– O toantă cu tupeu.

– Cu excepția finanțelor, bombăni Reggie.

Lord Pennington mormăi.

Dintr-odată, toți ochii erau ațintiți asupra lui Reggie. Acesta tuși și se întoarse spre tatăl lui Cassie.

– Lord William, cum o să fiu un membru al familiei dumitale, vreau să știi că sunt pregătit să te ajut financiar în orice mod posibil.

– E foarte generos din partea ta, băiete. William Effington îl analiză pe Reggie. Dar te asigur că nu e nici o problemă cu finanțele mele.

Reggie se încruntă, confuz.

– Dar aveam impresia că... Se uită la Christian. Mi s-a dat de înțeles că familia ta are probleme financiare.

Christian se uită cu inocență la tavan. Leo pufni.

– E absurd.

– Copiii mei sunt beneficiarii unei moșteniri substanțiale. Pentru fiicele mele, aceasta e sub forma unei alocații, iar fiii mei o primesc la vârsta de douăzeci și șapte de ani. Privirea bărbatului se îndreptă spre Christian. Asta, bineînțeles, dacă demonstrează că o pot administra responsabil.

– Mai am câțiva ani la dispoziție, zise Christian.

Lucy zâmbi cu subînțeles.

– Și eu.

– Dar Cassie are o afacere a ei. Având în vedere tariful practicat, am presupun că asta e pentru că...

– E pentru că merit. Cassie ridică din umeri. În plus, nu e ca și cum aș păstra banii.

– Mi-i dă mie, zise Gwen cu un zâmbet arogant.

Lord Pennington se încruntă.

– Tu nu ai nevoie de bani.

– Nu, dar femeile ca Gwen au nevoie de bani. Cassie și Gwen își zâmbiră. Sau, mai degrabă, femeile care se află în situații precum aceea în care a fost Gwen. Femei crescute cu anumite așteptări și care, din cauza legilor moștenirii sau a unor răsturnări de situație, se trezesc cu puține opțiuni în viață și depind de generozitatea rudelor lor.

– O să finanțăm un fel de academie ca să ajutăm astfel de femei, zise Gwen entuziasmată. Nu am stabilit încă toate detaliile. E posibil ca academia să le ajute să-și dezvolte abilități ca să își câștige proprii bani.

– Sau, pentru cele care preferă, le sponsorizează un sezon sau două, poate chiar le oferă o mică alocație, ca să-și găsească un partener bun și să se căsătorească, adăugă Cassie. Până la urmă, au fost crescute să facă exact asta.

– Deci un fel de... școală. Pentru căutarea căsătoriei, zise Delia.

– Exact, admise Gwen. A fost ideea lui Cassie, și mi se pare genială.

– Și mie, recunoscu mama lui Cassie. Sunt mândră de tine.

– Într-adevăr, mi se pare o cauză admirabilă, încuviință Drummond. Aș fi fericit să donez unei asemenea cauze.

– Of, chiar ești perfect, zise Delia, privindu-l cu admirație.

– În nici un caz. Drummond zâmbi într-un fel umil, care fu, bineînțeles, perfect. Se întoarse spre domnișoara Bellingham. Domnișoară Bellingham, vreau permisiunea să te vizitez.

– Bineînțeles că poți s-o faci. Însă nu sunt interesată de perfecțiune, zise tânăra după ce îl studie o clipă. Și mă tem că dumneata nu ai nici un fel de reputație.

Drummond zâmbi într-un mod insinuant și deloc perfect.

– Mai am vreme, domnișoară Bellingham.

– Totuși, deși am auzit că ești moștenitorul unei averi impresionante, nu ai nici un titlu. Domnișoara Bellingham clătină din cap, plină de regret. Cel puțin, domnul Effington e membrul unei familii prestigioase și nobile.

– E mercenară, dar îmi place de ea, zise Leo cu zâmbetul pe buze.

– Te-ar ajuta să afli că, deși tata a fost al doilea fiu al unui conte, fratele lui a murit fără moștenitor. Prin urmare, se pare că într-o zi o să am un titlu.

– Perfect, zise Reggie.

– Un conte ar fi drăguț, șopti Lady Bellingham.

– Însă, dacă nici una din opțiuni nu se dovedește a fi bună, zise mama lui Cassie, aruncând o privire spre mama lui Reggie, care încuviință încurajator – avem un grup de doamne, o societate dacă vrei să-i spui, care ar putea fi de ajutor...

– Îmi cer scuze că vă întrerup, deoarece totul a fost foarte distractiv. Un domn aflat lângă ușă, pe care Cassie nu-l văzuse, ridică mâna. Dar mi s-a cerut să țin o ceremonie de nuntă?

Reggie se uită la Lord Pennington, care spuse:

– Preotul.

– Deci? Reggie o luă de mâini pe Cassie și îi zâmbi. Vrei să te căsătorești cu mine chiar în clipa asta, domnișoară Effington?

Cassie rămase fără aer și îl privi.

– Promiți să te schimbi, nu?

– Absolut.

Se uită în minunații lui ochi cenușii și știu că i-ar fi putut privi o viață întreagă.

– Gata cu infamul Lord Berkley?

– Infamul Lord Berkley cu siguranță s-a pensionat.

– O să renunți la obiceiurile tale indecente?

– Pentru tine, da, la toate.

– Dar nu e cazul să te grăbești. Cassie îi aruncă un zâmbet cu subînțeles. Poate poți păstra unul sau două obiceiuri.

Reggie se aplecă spre ea și vorbi încet, astfel încât numai ea să-l poată auzi:

– O să-mi păstrez toate obiceiurile obraznice numai pentru tine.

– Atunci, o să mă căsătoresc cu tine. Cassie înghiți în sec și se minună de senzația de fericire absolută care amenința să o copleșească. În clipa asta.

Ceremonia fu scurtă. Nu că ar fi contat, deoarece Cassie abia dacă auzise cuvintele. Totul păru un vis. Un vis minunat și neimaginat, care, spera ea, avea să dureze pentru totdeauna.

Drumul ei pe calea scandalului o dusese direct la căsătorie și la viitorul pe care și-l dorise mereu. Iar bărbatul care fusese sigură că nu i s-ar potrivi era, într-adevăr, perfect pentru ea. Nu era cine crezuse ea că era, și avea să fie mereu recunoscătoare sorții pentru că îi aruncase împreună și o forțase să vadă bărbatul din spatele reputației. Bărbatul care era și mereu avea să fie iubirea ei. Viața ei. Lord Perfecțiune al ei.

În clipa în care fură declarați soț și soție, Higgins și mai mulți servitori umplură camera cu tăvi cu șampanie.

– Asta e o ocazie specială.

Reggie o privi cu un zâmbet intim, care promitea că aveau să termine mai târziu ce începuseră pe perne. Un fior de anticipare o străbătu pe Cassie.

– Cum altcumva să fie? Doar e nunta noastră. Cassie îl privi cu dorință. Și noaptea nunții noastre.

Reggie se aplecă să o sărute.

– Așa e. În plus, rânji și arătă spre majordom, Higgins zâmbește.

Cassie râse. Într-adevăr, majordomul avea pe chip ceva asemănător unui zâmbet – și încă unul satisfăcut.

– Dacă îmi permiteți, vreau să propun un toast. Lord Pennington își ridică paharul. Pentru excentrica domnișoară Effington și infamul Lord Berkley, care acum sunt Lord și Lady Berkley. Să zboare pentru totdeauna și picioarele lor să nu atingă niciodată pământul.

Reggie duse la buze una din mâinile lui Cassie. Privirea ei o întâlni pe a lui, iar Cassie știu că se aruncau, mână în mână, de pe culme și că aveau să zboare împreună pentru restul zilelor lor.

– Și pentru jocul pe care domnișoara Bellingham l-a descris cu atâta grație și în care, vrem sau nu să recunoaștem, toți suntem jucători, toastă Leo. Le aruncă un zâmbet surorii lui și soțului acesteia. Pentru căutarea dragostei, a fericirii și a căsătoriei. Dumnezeu să ne ajute pe toți!